

68/Sant Jordi

C

U

C

REVISTA DEL COL·LEGI VEDRUNA ESCORIAL VIC / JOCS FLORALS / ABRIL 2023

Clara Vilarrasa

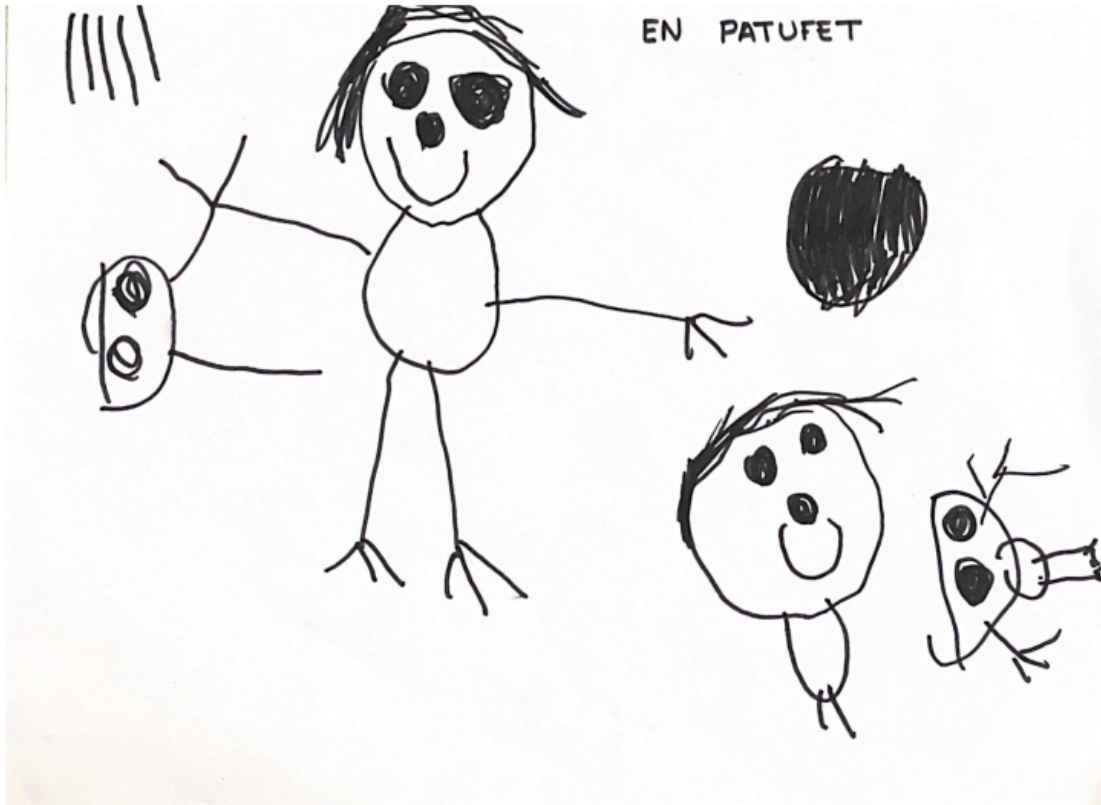
ÍNDEX (clicqueu sobre els títols per saltar a la pàgina corresponent)

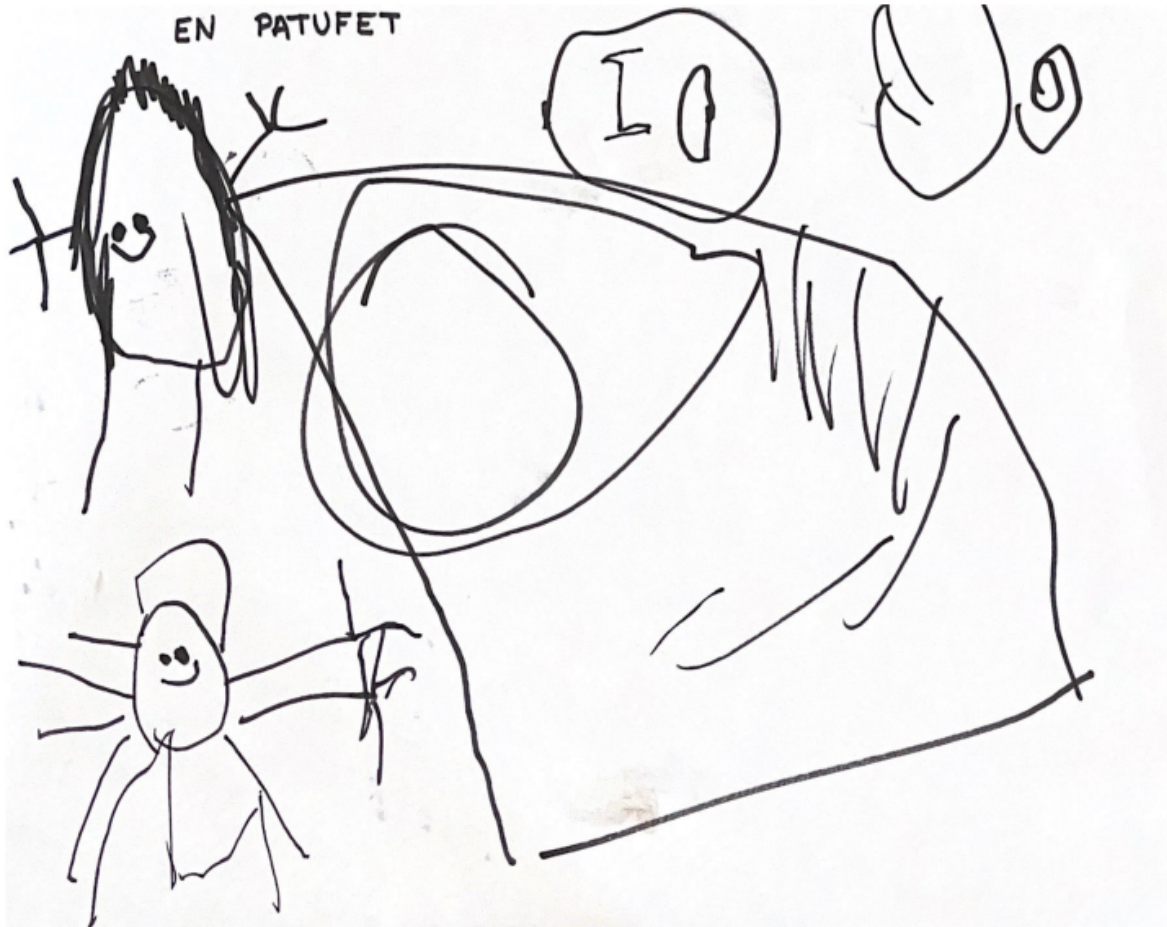
INFANTIL	5
Bruna Crusats	5
Rita Masó	6
Juliet Parés	7
Laia Farrés	8
Oriol Castany	9
Martí Tarradas	10
Arlet Mir	11
Oriol Salip	12
Carla Oller	13
Erin Roma	14
Nil Prat	15
Mateu Vila	16
Aurora González	17
Iria Genís	18
Maurici Vega	19
Mariana Velandia	20
Salma Kahwati	21
Naiara Hernandez	22
Èric Andreu	23
Agnès Comerma	24
Maria D'Agostino	25
Hudaifa Aarab	26
Carina Cortes	27
Luca Perales	28
Roc Masó	29
Biel Fabregas	30
Arià Casals	31
PRIMÀRIA	32
La guineu perduda	32
La fada màgica	33
El monstre marí	34
El follet groc	35
Els animals veterinaris	36
La papallona	37
Els amics	38
Daurat i platejat	39
Rainbow friends	40
El gat malcarat	41
Els aventurers	42

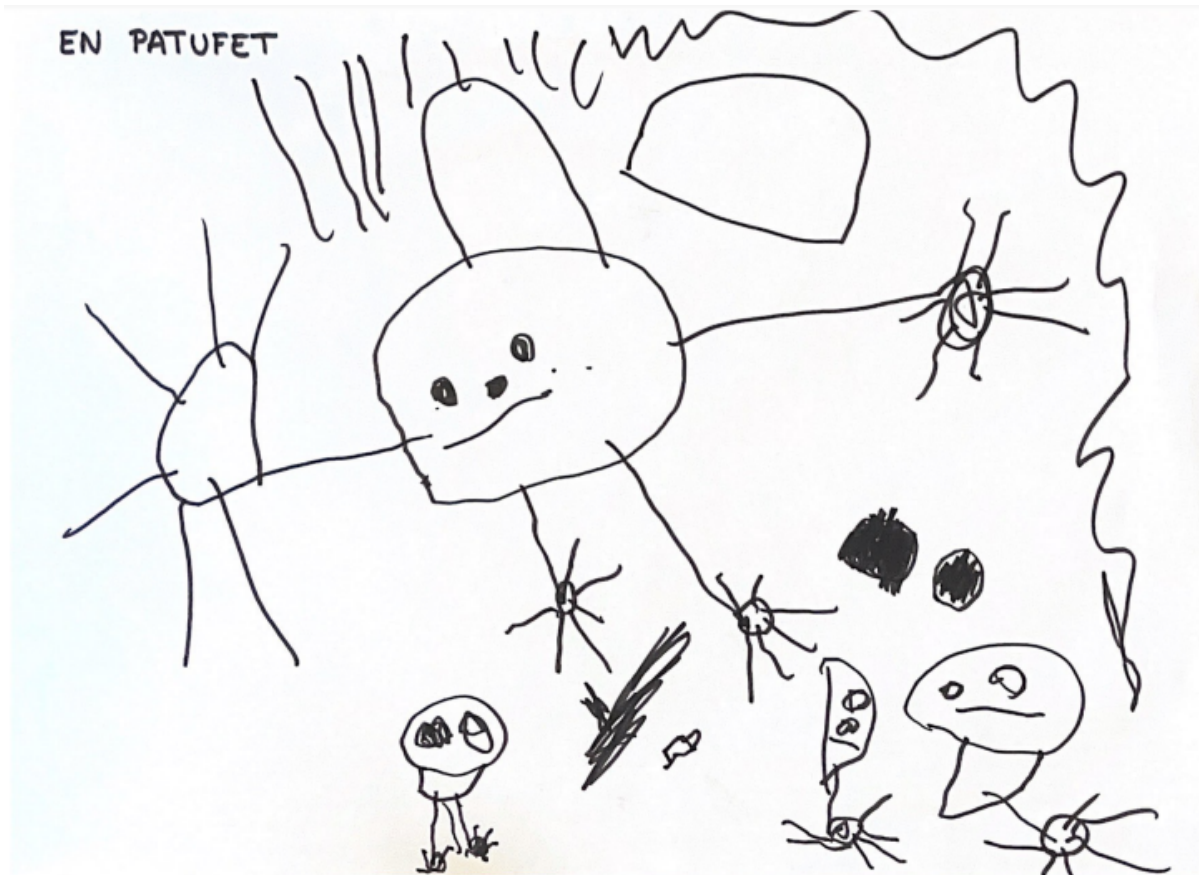
L'estrella busqueta	43
La cara	44
La pilota	45
L'investigador	46
La casa encantada	47
La selva descontrolada	49
La sirena Merena	50
El gos perdut	51
La Paula se'n va al parc d'atraccions	53
La Laia s'ha mudat del país	54
El castell	55
El tigre i la guineu	57
La màquina del temps	58
El diari màgic dels animals	59
Perduts a la platja	61
El nen espacial	62
Els follets i el porc senglar	64
La llegenda (o no ben bé llegenda de Sant Jordi)	66
El bosc encantat	68
Una aventura monstruosa	70
L'Alba i la Laura	72
La Júlia i els lladres	74
Els Esco detectius	76
El cas de la caixa forta	78
El millor entrenador	81
Vida, l'altre món	83
La millor germana	86
La batalla galàctica	89
La brúixola màgica de Sofia	91
El Pare Noel trist	93
L'aventura del rellotge	95
Nosaltres tan tranquils	96
La Festa Major	98
El llop	99
La mort	100
El viatge que em va obrir els ulls	103
El meu dia a dia	105
Paraules que s'esvaeixen	107
Sota terra	109
El gran somni	112
Aireja't	116
No se sap mai	117
On cau l'aigua	120
El llibre de la vida	124
La desaparició dels somnis	127
Quinze mil euros a l'habitació	130
Tornar enrere	132
El poble més sostenible	136
Un altre món que cal salvar	138

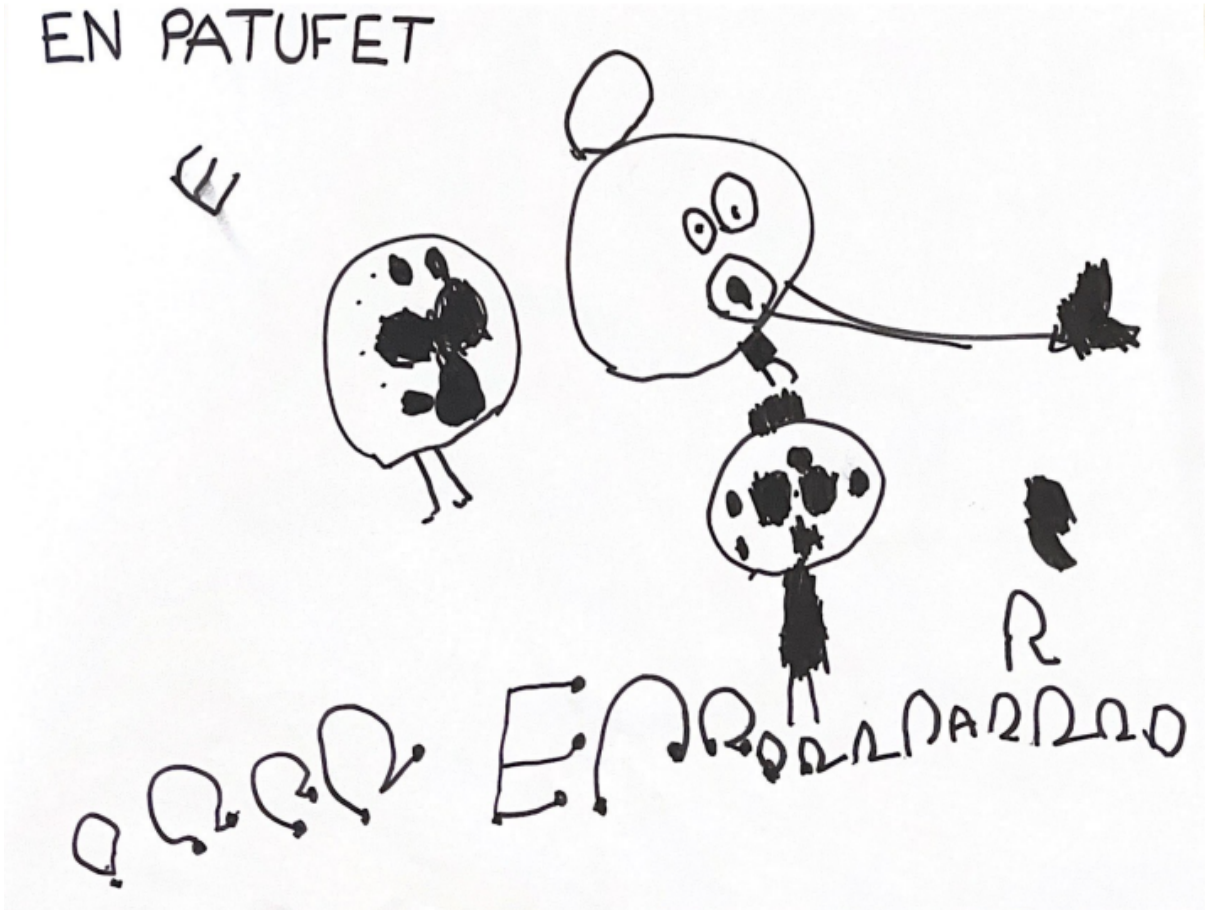
SECUNDÀRIA	144
EL FAIG	144
EL FORAT DEL PARC	151
LA BÍBLIA AL SEGLE XXI	153
EL MIRALL	156
VIDA NOCTURNA: EL DESPERTAR D'UNA NOIA A LA CRUA REALITAT	158
ÀNIMA LLIURE	161
SOMIANT DESPERT	163
11:23	167
UN VIATGE AL FUTUR	169
MALEÏTS COMIATS	173
DISSET	174
LLÀGRIMES I TINTA	176
RES	176
NINGÚ ÉS QUI CREU SER	177
HOMO VIATOR	182
L'11 DE SETEMBRE DE 2001.	184
EL TEMPS	187
DARRERE EL LLAC	189
LA TEVA DESAPARICIÓ	200
L'ESCUMA	212
L'ESCRIT QUE MAI VA SER ESCRIT PERÒ HO TÉ TOT ESCRIT	215
AJUDA'M!	219
TURQUIA	222
QUI SOC JO?	223
MEMÒRIES DE TEMPS PASSATS	224
LA CONDEMNA DELS GENIS	227
REFLEX D'UN TCA	229
MAI MÉS TORNARÉ A SER JO	231
EN UN MAR DE MÒBILS	234
UN MÓN SOSTENIBLE ÉS POSSIBLE	236
EL DOLOR DE PERDRE ALGÚ	237
EL DIARI	239
DESPRÉS DE LA FOSCOR, SEMPRE ARRIBA LA LLUM	241
L'ILLA DE LES AVENTURES	243
TOT EL QUE HAURIA POGUT SER	245
EL PAPER	249
ACOMIADAMENTS	252
EL TEMPS QUE QUEDA	255
LA MEVA CASUALITAT MÉS BONICA	257
TOTES LES COSES QUE ET DIRÉ	259
LA FONT LLUENT I L'AIGUA BROLANT	261
SOMNIS	263
ELS LLUMS DEL NORD	266
ONES DE MAR	269
EL RETORNAR	271
AQUELLA TARDA D'ESTIU	272

BATXILLERAT	274
EL MIRALL DE LA VIDA	274
NO SABIA QUE T'ESTIMAVA	276
FLOR DE L'INFERN	278
LA PLUJA QUE BRESSOLA EL TEMPS	280
EL DRAC DE FUSTA	281
QUI ENTENGUI D'AMOR	285
HELEN	287
L'HUMANISTA	290
EL SENTIMENT	292
VENTS DE SA XALANA	293
LA LLUNA	294
LAMENTS AL PRESENT I LLOANCES AL PASSAT	295
COM CRIDEN, ELS ESTELS	297
ODA ALS (S)AVIS	299
PER LA NOSTRA AMISTAT	300
DOCÈNCIA FERROVIÀRIA	302
EL CAPTAIRE	305
FULLES D'OCTUBRE	306
PER L'ART	308
BLANC IMMACULAT	311
NITS D'ESTIU	314
AGRADAR-TE	316
QUE NO HO SÉ DIR, I T'HO ESCRIURÉ	318
ELS CORS TRENCATS S'ARREGLEN AMB COLA	319
CICLES	321
Moments	321
Aixeta	322
Ulls tristos	323
FAMÍLIES	324
SI NO FOS... PEL MEU MELIC	324
Una fulla	325
LA PLUJA I JO	326
PROFESSORAT	329
Matar el nervi	329
T'HE FET UNA CANÇÓ	332

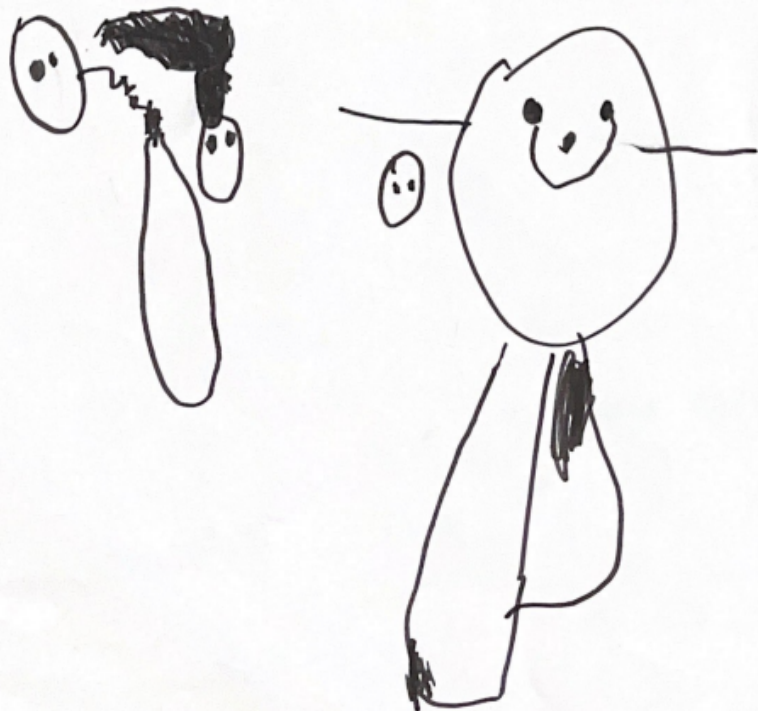

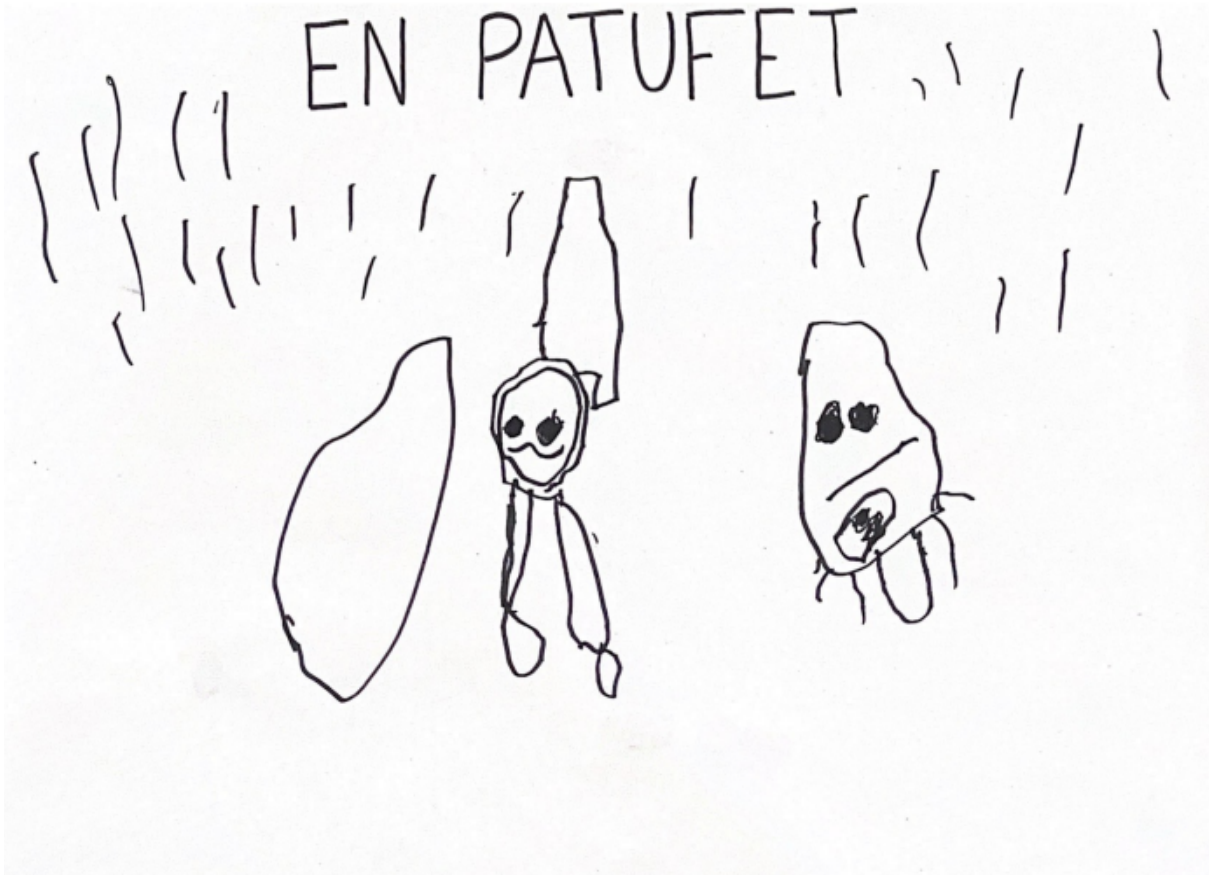

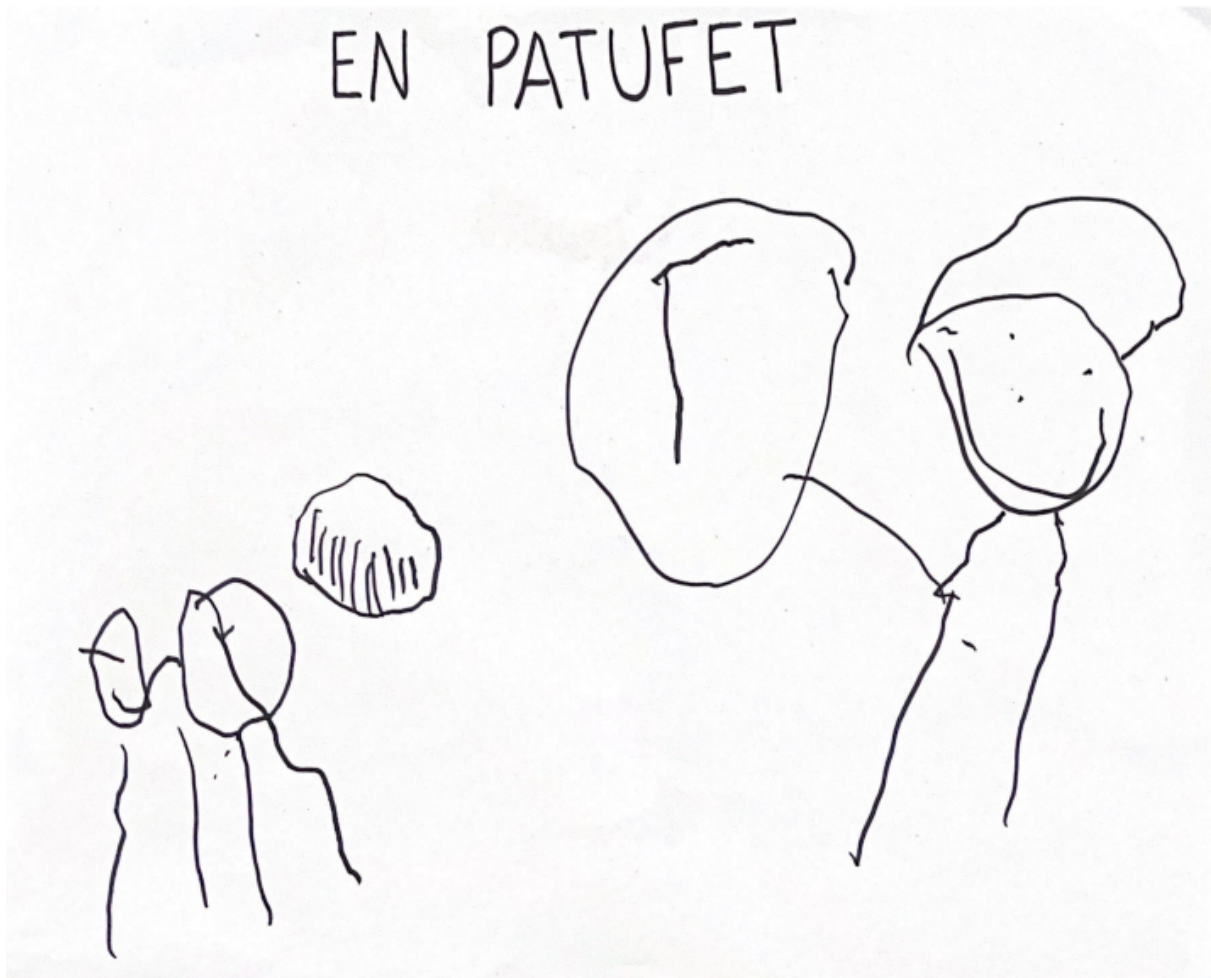
EN PATUFET

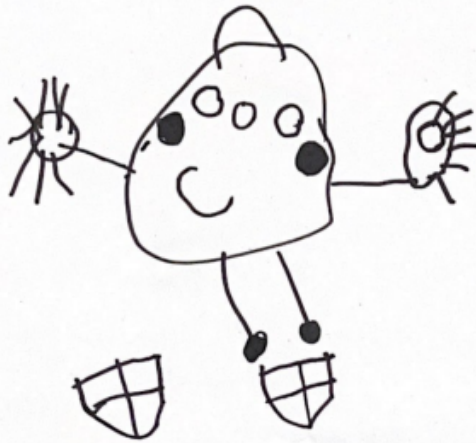
EN PATUFET

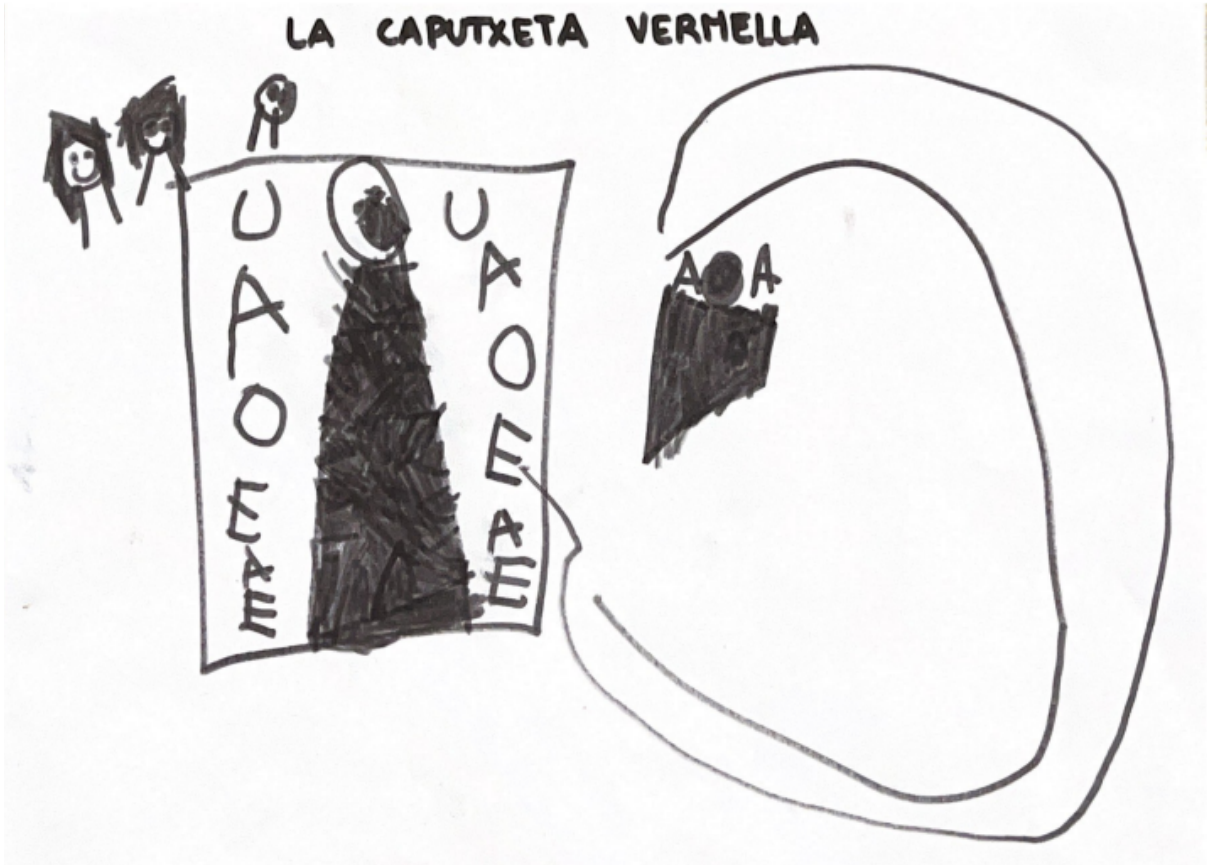

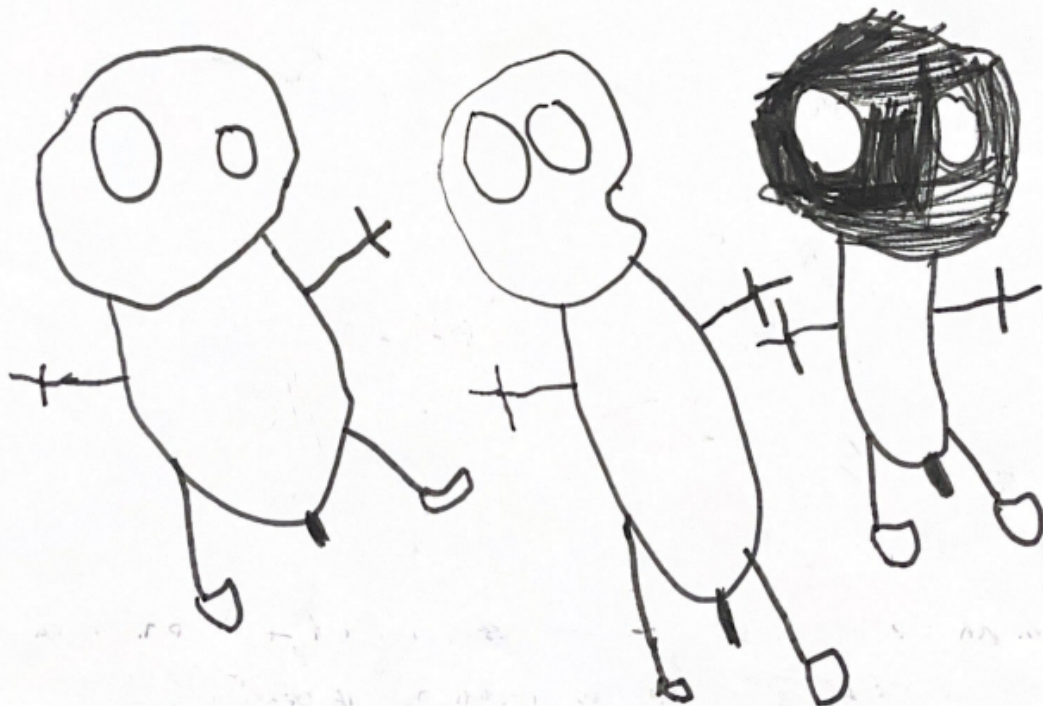

EN PATUFET

LA CAPUTXETA VERMELLA

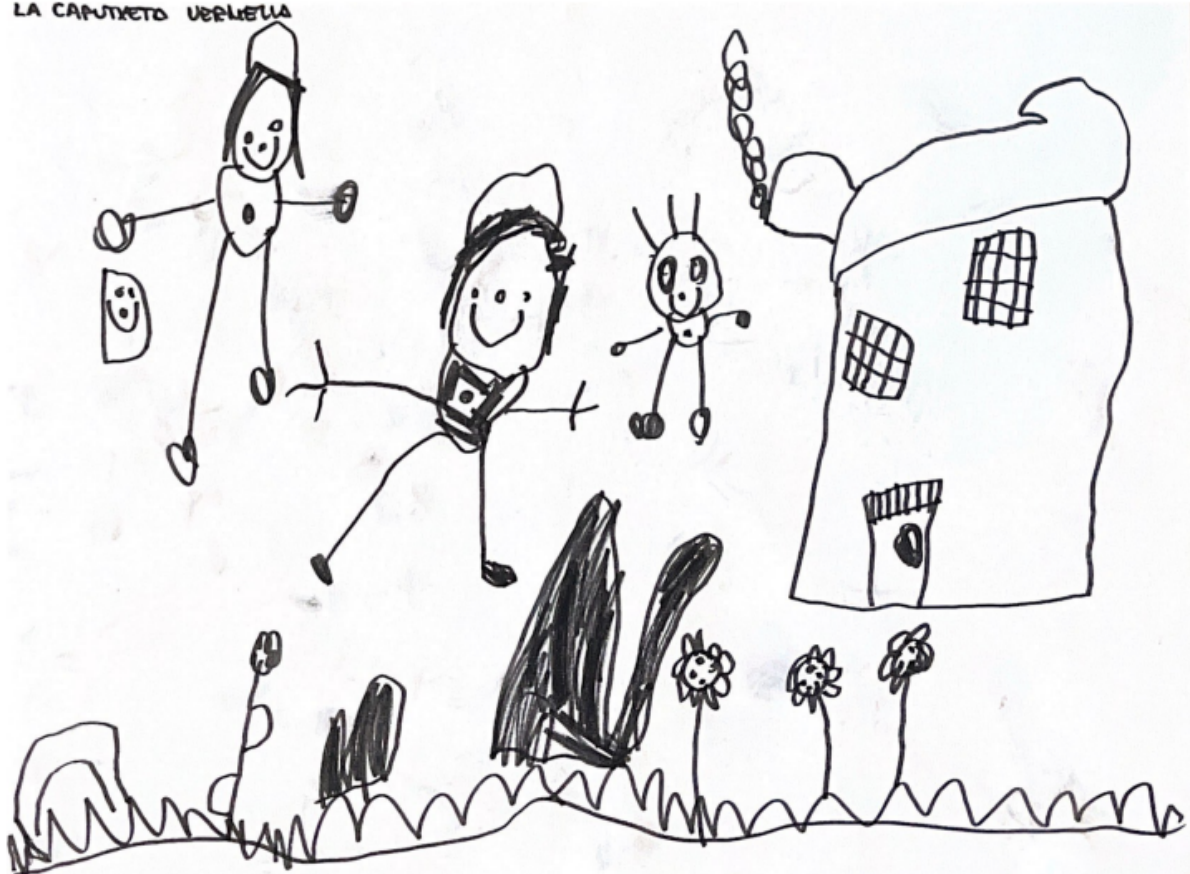

LA CAPUTXETA VERMELLA

LA CAPUTXETA VERMELLA

14 INFANTIL

Pseudònim: Pseudònim

Classe: I4 B

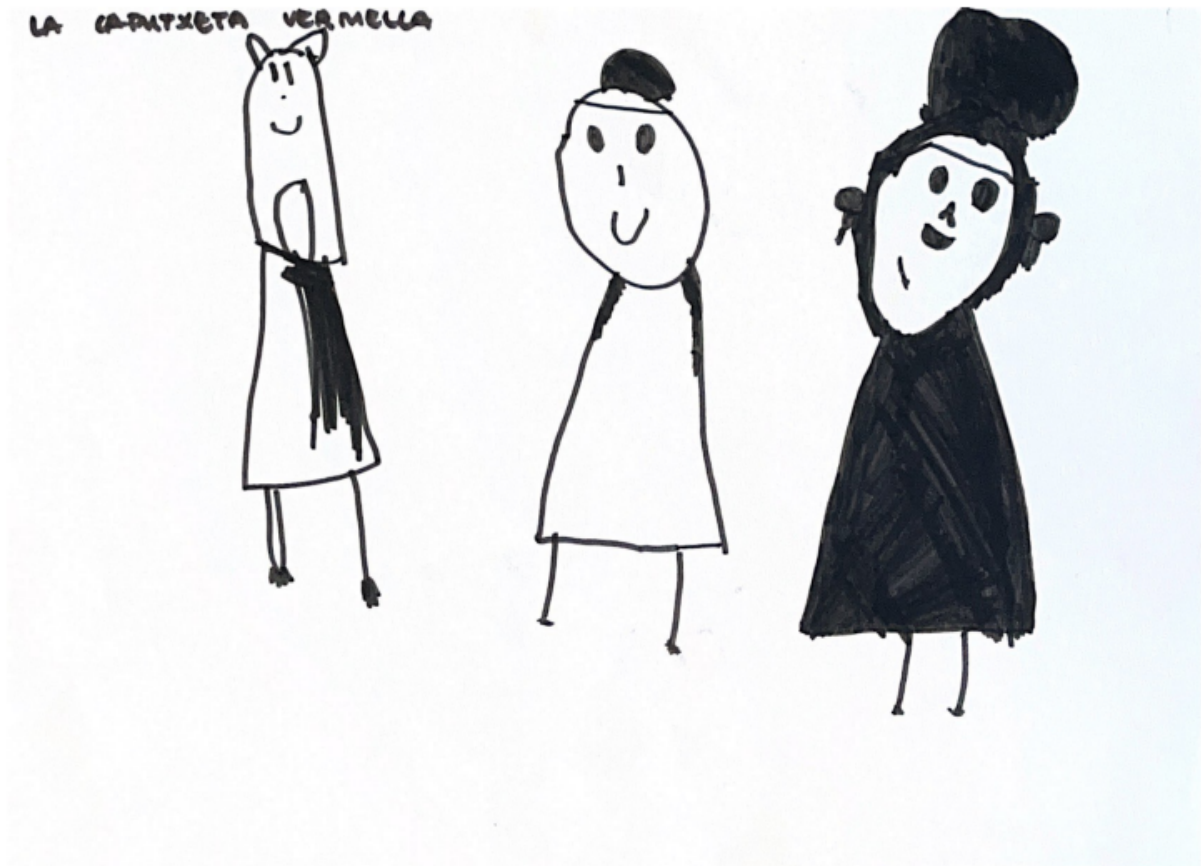
Maurici Vega

LA CAPUTXETA VERMELLA

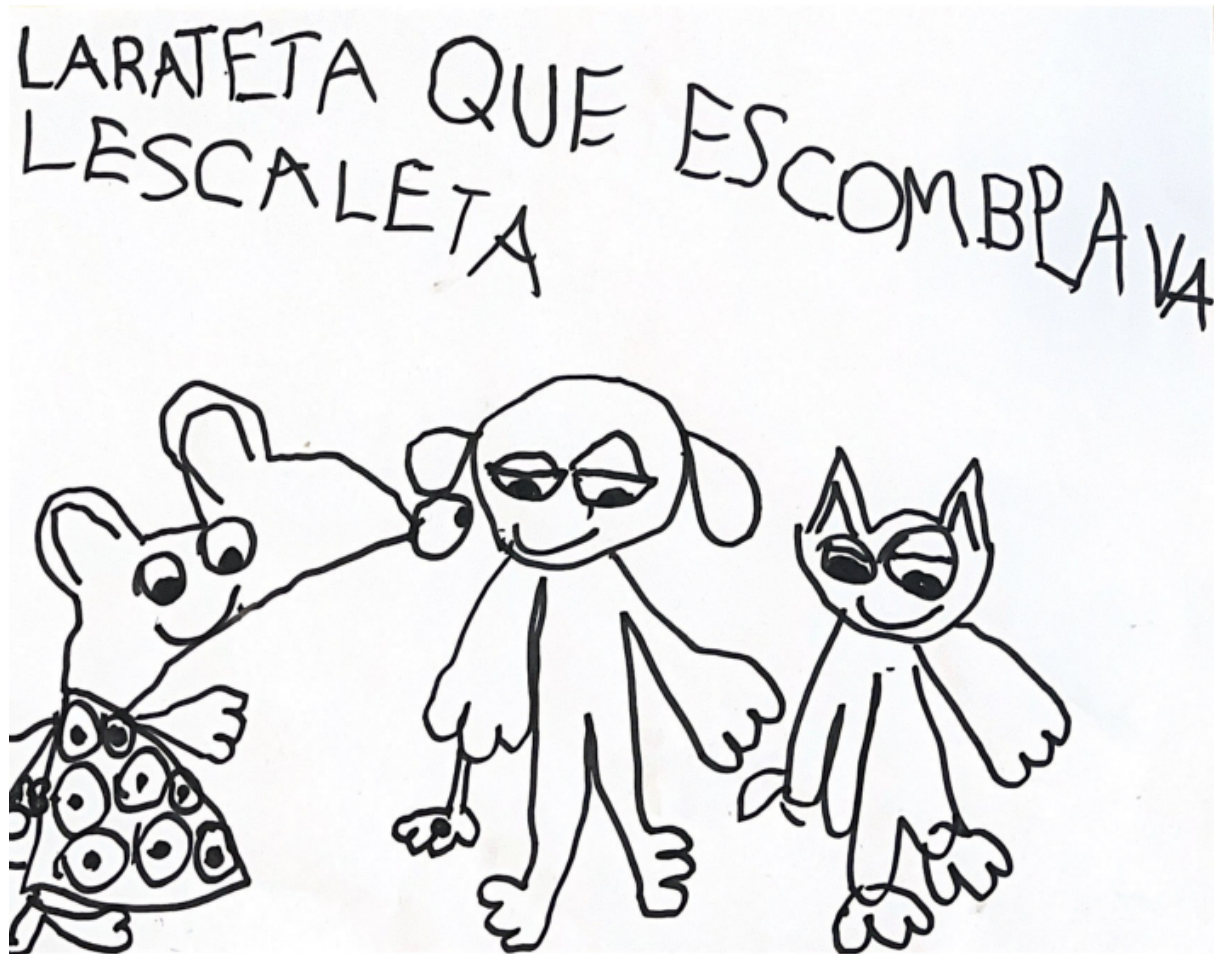

LA RATEA QUE ESCOMBRAVA L'ESCAL
ETA

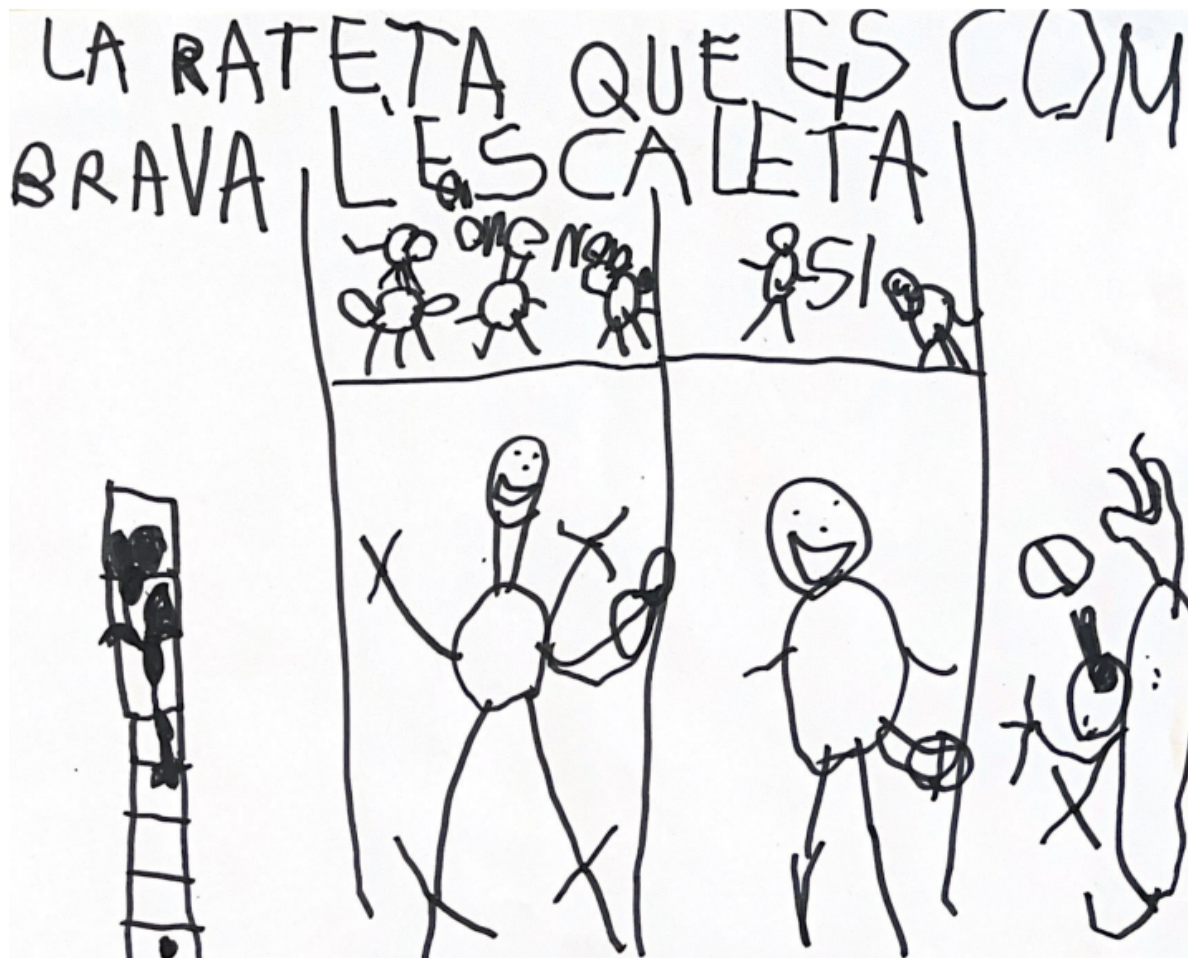

LARA TEAQU E
ESCOMBR VALETA

LA RÀTIA QUE ESCOMBRAVA
L'ESCALETA

LA RATA QUE
L'ESCALETA ESCOMBRAVA

La guineu perduda

La Guineu perduda
Hi havia una bagada
una Guineu que va a
casa i un dia
es va perdre i després
es troba una
Garcina i li
ensenya al camí.

La fada màgica

LA FADA MÀGICA

Un dia una fada
va a una doctoria.

Li estava perdent una
patalona la. La ajuda
van 20 amigues per
sempre i mai es van anar.

El monstre marí

EL MONSTRE MARÍ
El monstre marí està
cançat d'alta al mar i
es veu com veu dur
men i veu molta
dal mar

El follet groc

El follet groc

el follet groc
un bon dia
ba anar en al
riu màgic i ba
trobar una flor
de color groc
però un dia li
van robar la
flor i el seu
amic el llep
el va ajudar
i van anar el
popla i la van
trobar però resulta
que era màgica

Els animals veterinaris

Als animals veterinaris

iaha una bgado una colla de
animals ca estaban malals
van pararon i pararon i al final
veandi i autinc anem abeterinari.
vea cura mal curarles pro ubem
se al final vean surti contents
i salidus.

La papallona

La papallona

la papallona no tenia amics
i no se'n volien molt fins

que se'n fe una amiga que era
una libèl·lula i després
van voltar una mica més

i van trobar una marieta
i van viure felices

Els amics

ELS AMICS
HI HAVIA UNA VEGADA UN
GUEPARD QUE ES VOLIA
MENJAR LA PRINCESA I
EL CAVALLER NO VOLIA
MATARLO PER NO FER MAL ALS
ANIMALS. LLAVORS VA
DECIDIR FER SE AMICS
I VAN SER AMICS TOTS 3.
I VAN FER UNA FESTA.

Daurat i platejat

al daurat i EL Platajat
ca al daurat i EL Platajat
ca As can baralla porque
al daurat brilla mes
ca al platajat i al
daurat li don unamisa
da brillants al Platajat
i despres fan una
festa porque ara brillan
tots dos.

Rainbow friends

RAINBOW FRIENDS
EN BLU I EN PINK
ES BARALLAVEN PERCE
UN DIA CE ERA MILLO
QE L'ALTRE
COM QUES BARALLAVAN
PERDEN ELS COLORS
DE SPRE EN GREEN
VA DEMANA PERCE
JA NO EREN
AMICS IVA
A CONSEGUIR CE
FER L'ARC DE SAN
MARTÍ I ES
VAN FER AMICS
DEN MARTÍ

El gat malcarat

E/L GAT MALCARAT

Una vegada hi havia un gat malcarat que volia pujar una muntanya i va dir que segur que podria pujar a la muntanya tant recte i amb les sebes unpes i amb les dents es defensaria dels animals salvatges. Quan va arribar pujat mitja muntanya estava molt cansat i la tortuga que era molt bona persona el va ajudar. El gat va dir moltes gràcies a la tortuga i després quan ja havia pujat una miqueta més de muntanya els va acabar de ajudar la guineu el gat i la tortuga li van dir moltes gràcies a la guineu i així tots van ser bons amics.

Els aventurers

ELS AVENTURERS

I abia una begada. en Roc i la Nora que eren germans i anaven al bosc amb els pares, i es van perdre i la Nora va tindre una idea!

Serien aventurers primer anarien a França després egipce i molts altres llocs més.

I dit i fet van començar a viatjar. Però que necessiten? I en Roc diu menjar? i en roc dir anem a casa a buscar la maleta i el paraigua. Ara si que estan preparats van dir a Nora i van començar el viatge. però clar els pares estaven molt preocupats per els menys i quan van passar per espanya es van trobar els seus pares i es van quedar amb els pares i van explicar les seves aventures.

L'estrella busqueta

L'ASTRELLA BUSQUETA

Un dia una estrella
a la nit no treballa la seva
mama i les plora i plora
sims ca el para va vani.
El para si va di que et para
sariña? i si va explica ca "la mare noies."
El para si va di cano sabia on era la
mama i tott dos van ane a busca la
mama. Le van trobat al lloc
que abia caigut del cel
parque un mes jugam am la
pilota labiam get caura.
I l'omta cumentat se acabat.

La cara

LACARA

La cara es rodona
com una poma.

El nas es gros
com un os.

Les pestanyes són grans
com uns gegants.

Els ulls són rodons
com uns botons.

La llengua es rasada
com una zarda.

Les dents són marrons
si menges torrons.

La pilota

la pilota

Jo tinc una pilota
que rebota.
És rodona i peticona
la pilota bufo na.

Me la van regalar els reis.
acompanyats dels seus amics.
Jo estava molt content
acompanyats de la meua gent.

Jo hi jugo cada setmana
però a regades amb per la pilota.
I l'he rescatat
de les urpes del meu gat.

L'investigador

L'INBASTIGADOR

Burca, inbastiga i troba
el detectiu Bruno dins la cova
s'ha perdut un somni
que era d'un dimoni

Li agrada inbastigar

i no para de mbra

troba el somni

que està dalt d'un roni

Al final surt de la cova

fa tanta cafor

que es va traura la roba

La casa encantada

La casa encantada

Hi havia una regada una mena que es deia violet. La violet vivia en una casa de la ciutat. Però en el final de la ciutat on hi havia la granja hi havia una casa molt bruta i fosca on ningú, ningú no entrava. Un dia la violet va decidir anar a mirar si amagava alguna cosa. Quan va entrar una ombra se li va acostar i li va dir: em dic Antàdia soc la bruixa de la casa. Si m'entregues el teu secret us deixare en pau. Però si no, enterrare la nostra ciutat per sempre més. La violet va contestar: d'acord et dire el meu

secret però no ho diguis a ningú
eh? d'acord el meu secret es
que qualsevol cosa que s'amagui
en aquesta casa no em farà por.
Vet aquí un got net aquí un got
aquest conte ja s'ha fos.

La selva descontrolada

La selva descontrolada

Hi havia una vegada la selva descontrolada.
S'anomena així perquè els arbres eren de colors
i els arbusts també. El lleó era de ratlles i
els tigers de taronja i les pedres eran
obres d'art. Però un es marrava
venir, era un intrús. El reiien fer
fora sigui com sigui per seguir ser
la selva descontrolada, una el nom no
lligava. Però un dia van tenir una reunió i van
decidir que es podia quedar, però que ningú el veï!
i així es va començar a quedar a
vibrar.

Vet aquí un gos i vet aquí un gat i aquest conte
ja s'ha acabat.

La sirena Merena

LA SIRENA MERENA

Hi havia una neçada una sirena patidora que s'assemblava Merena i tenia 7 anys. I tenia moltes germanes que no la veïen perquè era la més patida i ella estava molt trista. Fins un dia que una germana es va adonar ~~de~~ trista que estava. I li va dir a les altres i elles van dir: Ella és patida, però també és la nostra germana i des de aquell dia fugim totes juntes i g'ho pagem pipa.

I veï aquí un gos veï aquí un gat aquest conta ja ja ja.

El gos perdut

EL GOS PERDUT

Avorera i no era Un gos que vivia amb
als seus amos. A una caseta al mig del bosc.
El gosset era un huski que es deia Neugris
i li encantava anar al bosc amb el seu amo
Aleix. Un dia a la nit es va escapar de casa.
La que ll matí quan es van saber que havia
dapat a curt la Neugris! I van buscar desde
las 11m fins les 19m i no el van trobar.
No havia que no sobrevivia 5 setmanes.

Mare D- si no el trobem jo el deixaré
per mort. Aleix D- no mare jo no el deixaré per
mort fins que estigui de veritat. I al cap de dues setmanes
Mare D- ja esta no tot neta. Aleix- si que vindra jottose
mare, al cap d'una setmana.
mare D- ja esta Aleix! no a pagut i tot el poble l'esta
buscant. Aleix D- un dia mes si us plau.

(se sent veu) era ell el Neugris! i conte
contat aquest conte s'ha acabat.

La Paula se'n va al parc d'atraccions

LA PAULA SE'N VA AL PARC D'ATRACCIONS

Hi havia una vegada un dia la Paula i la seva família van anar al parc d'atraccions i van anar a la muntanya russa i a la noria després van anar a dinar a unes tallas que hi havia alla fora i van dinar pasta alla fora i quan van acabar van anar als troncs i es van mullar molt després la mare de la Paula va dir: anem a les atraccions de més por volia anar-hi i als altres van dir: valen! però la mare volia dir la que seia més por però no sabien que era la que seia més por i es van morir de por. I catacric catacrac

aquet conte s'ha acabat.

La Laia s'ha mudat del país

LA LAIA S'HA MUDAT DEL PAIS

HI AVIA UNA VEGADA UNA NENA QUE ES DIU LAIA.

LA LAIA VIUA RÚSSIA JA QUE LA GUERRA ENTRE RÚSSIA I UCRAÏNA. LA LAIA ESTAVA MOLT TRISTA PERQUÈ ~~LA~~ LAIA NO PODRIA VEURE ELS SEUS AMICS I AMIGUES PERÒ QUAN VA ARRIBAR TENIA MOLTS MÉS AMICS I AMIGUES AQUEST CONTE S'HA ACABAT CONTE CONTAT.

El castell

EL CASTELL

Vet aquí que Una vedada
l'Arnau, l'ona i la Victoria,
que eram molts entremaliats,
dilluns quan Harold tornat de
l'escola es van escotar de casa
seua i es van ferbe.

Van veure un castell Molt gran.

-Memes veieu el castell?

-Sí! Arnau el veïó

Sí! que és gran! -dieu l'ona

-Hi entrem? -Sí Arnau entremi
entrem al castell i la porta
es tanca.

L'Arnau s'estanta -Ha Ha Ha! Sóc

el Rei! Perquè perquè heu entrat el

meu castell? -Perdó sa Majestat -

dieu l'Arnau. -sí i ara emb dieu

Perdó haurcu de complir tres reptes. -

Val! - diu l'Ona i la Victoria.
el Rei els diu - El Primer Repte es
trobar un tresor que es troba a la
torre mes alta.

- Val! - diuen tots. -

El següent és al Restaurant i el següent
és a la Planta 3.

L'Ona va a veure el Restaurant i el
troben. - Sí, Sí! L'he trobat! La Victoria
va a veure a la Planta 3 i No el
Pot veure i el va trobar

- Que és? oh! El tresor l'he trobat
L'Almull va a la torre mes alta i
el veu. -

Sí! l'he trobat!

Porten els Tresors al Rei i el Rei ho
s'ho Pot veure. - Molt bé! - I el Rei els
hi va dir el camí de tornada a casa seva.

i Van ser Felices i van Menjar Molts amisos

El tigre i la guineu

EL TIGRE I LA GUINEU

En un país molt llunyà
hi havia un tigre golafre i una
guineu trapella que vivien
a París. El tigre tenia tants
diners que cada dia anava a
a una hamburguesaria perquè
sempre tenia gana! I la
guineu sempre estava fent
brucmes! Un dia van decidir
anar-se'n de viatge.
Van viatjar a Àfrica.
Però no els va agradar.
Van viatjar a Amèrica
i un nen dels volia quedar perquè
no li feien por i el final
dels va quedar i van ser tots amics
I vet aquí el Tigre i la guineu Don amics

La màquina del temps

LA MÀQUINA DEL TEMPS

Diuen que a la prehistòria hi van haver
dos prehistorics aficionats a la ciència.

Eren molt llestos i enginyers.

Er deien Quicu.

Un bon dia es van ficar dins d'una cova i
van començar a enganar ossos i
pellis.

El resultat: una màquina del temps!

Ellos van fer de palanques i parietals i
les pellis feien de porta.

Van viatjar a través del temps i es
van emportar gent de l'actualitat.

La gent de l'actualitat, ho va passar molt
malament i van desistir amb la màquina del
temps i conte contat, conte acabat.

El diari màgic dels animals

Un conte us explicaré, tan bé com jo sabré; si l'escolteu el sentireu, qui no el sentirà no el sabrà. Hi havia una vegada, una nena que es deia Mònica però tothom li deia Moni.

El 02 d'Abril era el seu aniversari i feia 9 anys. La seva mare li va regalar un diari màgic però ella no ho sabia. L'endemà, la Mònica va anar al jardí per dibuixar el seu conill Tobi. Després van començar a sortir lletres, que feien paraules, que feien frases... DEIA ALGUNA COSA! Posava, encara no he menjat res, tinc gana i la Mònica m'està dibuixant, no donant-me menjar. La Mònica es va quedar bocabadada. ERA VERITAT! Encara no li havia donat menjar i l'estava dibuixant! Va fer una altra prova. Va anar a buscar el seu gos Bingo. El va dibuixar, va llegir el que posava...També era veritat! Posava, mentre la Mònica no ve per jugar puc atrapar-me la cua, és un bon pla. Després la Mònica ja sabia què significava, llegia el pensament dels animals! Després va anar corrents cap a la cuina. Allà estava la mare, i la Mònica li va dir:

- Mama, demà podem anar al zoo?

I la mare va respondre:

- Jo et dic que sí, però hauries de parlar amb el papa.

Va tornar a córrer cap al jardí, allà estava el papa descansant en una tumbona. La Mònica va cridar:

- Papa.

I ell va fer un salt, i va caure de la tumbona. I la Mònica va dir:

- Papa, demà podem anar al zoo?

El pare va contestar:

- Val hi anirem perquè és el teu aniversari.
- Gràcies papa - va dir la Mònica.

Després el pare es va aixecar i va dir:

- Però t'has d'aixecar molt d'hora eh?
- Val i tu també.
- Sí, sí, sí, tu ves a jugar.

Quan la Mònica es va llevar, va mirar el rellotge, va esmorzar, es va vestir i es va arreglar.

- Ja podem marxar.

Quan van arribar al zoo, van tenir una decepció. Havien tancat! Els seus pares van buscar un altre lloc per portar a la Mònica, però aquesta es va escapar. Va entrar al zoo i un lleó estava rugint com un boig. Després la Mònica va parlar amb el cuidador i li va dir:

- Hola, sé que no hauria d'estar aquí però sé què li passa al lleó.

La Mònica va dibuixar el lleó i el que li passava era que li feia mal el queixal.

Quan va arribar al cotxe ja havien obert el zoo. Havien fet cas a la Mònica. I va disfrutar dibuixant i llegint els animals. I conte contat aquest conta ja s'ha acabat.

Perduts a la platja

Hi havia una vegada unes nenes que es van perdre en una platja. Una es deia Bruna l'altre es deia Duna i l'altre es deia Arlet. Al mig de la platja no sabien què fer. Després va venir un pescador que per més fort que el cridaven les ignorava o sigui era sord i després se'n va anar. La Bruna va dir:

- Hem de demanar ajuda.

Després van intentar escriure ajuda però res, era massa petit. Després van decidir deixar-ho per després per descansar. Quan estaven descansades van buscar recursos .

Van trobar fulles de palmera, molts cocos i branques. Després l'Arlet va dir:

- Construïm una cabana?

I la Duna va dir:

Val!

Van construir la cabana i era molt maca!

Van parlar una estona per decidir què fer i finalment van decidir que anirien a buscar menjar. Va ser molt estrany perquè van trobar patates i se les van menjar més ràpid que un llamp, totes tres van quedar tipíssimes. Després la Duna va dir:

- I si muntem una barca?

I les dues van dir:

- Val!

Van muntar la barca, la van ficar a l'aigua i es va enfonsar i la Bruna va dir:

- Per què?

I l'Arlet va dir:

- Perquè la vida és dura.

Com que no sabien què fer, van decidir buscar més cocos i després de veure el suc dels cocos van veure una barca però estava massa lluny però va ser una sorpresa, estava venint la barca i quan la barca va arribar a la platja les van rescatar. Es van adonar que era aquell pescador que havien vist i van viure feliços per sempre. Conte contat, aquest conte s'ha acabat.

El nen espacial

Això era i no era, i si és cert bé i sinó també, que en una galàxia molt llunyana, en un planeta hi vivia un nen amb la seva família.

El nen es deia Nil però li deien Lin. Un dia a l'escola els hi van dir que anirien al planeta terra i ell va dir:

- Què és el planeta terra?

El mestre li va dir:

- Ja ho descobriràs tu.

En Lin estava ansiós per saber què era.

Al dia següent se'n van anar tota la classe amb una cosa que es deia coet. Quan van aterrar va veure moltes coses que es movien (humans) però hi havia una cosa que no estava bé. Al dia següent va anar a l'escola d'humans, un humà (el mestre) el va presentar i va dir a tota la classe:

- Hola nens, saludeu al nou alumne.
- HOLA! - van dir tots.

En Lin va dir:

- Hola - va dir en veu baixeta.

I els nens van repetir:

- HOLA!

En Lin va respondre:

- HOLA! - va dir tot cridant.

A l'hora del pati, va anar amb un amic que també era ESPACIAL, van parlar i parlar fins que un humà se li va acostar i li va dir:

- Vols jugar amb mi?

En Lin va contestar:

- Val!

Quan va començar a caminar, va veure que estava tot BRUT! Plàstics, sucs, deixalles...de tot. En Lin va dir-li:

- Què és tot això?

El nen va dir:

- Res important.

En Lin es va posar a recollir tot, el nen el va ajudar, es van unir més i més persones i es van passar tot el pati recollint. Quan van arribar a classe hi havia la seva mare esperant i tots els nens el van cridar.

-ADÉU!

En Lin va contestar:

-ADÉU AMICS.

El dia següent va arribar a l'escola de l'espai i va explicar tota la seva experiència.

Els follets i el porc senglar

De l'època que dels tigres i els lleons en feien carn de canelons, una vegada hi havien uns follets molt petits, que vivien en un bosc immens. Els follets vivien a sota d'un bolet allà on havien construït milers i milers de cases, perquè aquella vall era molt grossa. Aquella vall hi havia de tot: cases, pisos, parc naturals, arbres, ...

Un dia, un follet els hi va proposar:

– Ei follets anem a fer una caminada pel bosc? -va proposar el follet mitjà d'una família.

I els altres van respondre.

-Sí, anem-hi va.

I tal i dit tal fet! Se'n van anar a fer una excursió per aquell bosc tan immens.

Quan portaven 2 hores caminant van veure una cosa estranya, que el començament no es movia. I després es va començar a moure més i més fins que va semblar un terratrèmol, aquell terratrèmol era un porc senglar! Després el porc senglar va veure els follets i els va començar a perseguir. Els follets van anar corrent cap a la vall, per refugiar-se cap a les cases. Quan el porc senglar va arribar a la vista del bolet el va veure i se'l va menjar de cop. Per sort els follets es van escapar de la boca del senglar. Els follets estaven tristos perquè se'ls hi havien menjat la vall. I el cap d'una estona el follet més vell de la vall va tenir una idea.

–Amics follets hem d'anar a buscar una casa nova per tot aquest bosc -va dir el follet més gran de la vall-.

–Siii-van dir tots els follets a la vegada.

I així va ser, els follets van abandonar aquesta zona per anar a buscar una casa nova. Al cap 1 hora caminant, els follets van seure a sobre d'una roca a l'ombra, per descansar una estona. Quan va passar aquesta estona els follets van seguir caminant i caminant fins que van trobar un arbre.

–Què us sembla aquest arbre? -va dir un follet, per preguntar-.

–No, massa alt. -van dir els altres follets.

I els follets van seguir buscant. Al cap d'una estona els follets van veure una roca i els hi va semblar una casa perfecta, però no era així i un follet va dir.

–Ei follets! Aquesta pedra és massa dura i quan hi dormim ens farà mal a l'esquena i no dormirem bé.

I els altres follets van dir.

–És veritat, aquesta pedra no ens agrada com a casa. Hi els follets no la van triar.

Després els follets van decidir que aniran a buscar una casa al camp. I decidits van anar a buscar una casa al camp. Quan portaven 50 minuts caminant els follets van veure una flor i a tots els hi va semblar massa feble i la van deixar estar. Els follets van trobar 10 cases però cap els hi va semblar bé i després els follets van marxar del camp perquè no havien trobat res de res.

Van anar a buscar per una altra zona del bosc i després de molta estona els follets van trobar un bolet! I els follets van dir tots a l'hora.

—Aquesta casa és perfecta!

Hi es van quedar a viure a allà per sempre més. Hi així va ser com els follets van passar aquesta aventura, d'un porc senglar se'ls hi menjava la casa hi havien d'anar a buscar una casa.

Al cap d'un any els follets havien tornat a construir les cases de tots els follets als parcs naturals. Però com que el bolet nou era més gran hi van afegir un parc al costat del parc natural perquè els nens petit hi puguin jugar. I així va ser com els follets van passar aquesta aventura. Un conte acabat que ja se l'han menjat.

La llegenda (o no ben bé llegenda de Sant Jordi)

Hi havia una vegada, no se sap ben ve a on, hi havia un volcà , que hi vivien molts dracs tranquils. Però primer parlem del protagonista, en drac Jordi. En Jordi era un drac com qualsevol altre però... al contrari dels altres dracs en Jordi i la seva família de l'illa eren bons. No com els altres dracs d'altres històries.

Els no sabien que des de fa molts anys els humans tenen la tradició de fer un restaurant de dracs cada 10 anys.

Quan ja no quedaven dracs a les altres illes van anar a la seva, la Vall dels dracs. Quan se'n van adonar en Jordi va dir:

-Això no pot ser nosaltres no fem mal a les persones! - Va dir en Jordi.

I un dia van passar volant per Catalunya i van veure el restaurant amb els arpons preparats i en Lluçot, un company d'en Jordi, va baixar, i de què li va anar que no el fan papilla de drac (un dels plats de la carta)!

La carta era aquesta:

1 plat:

Papilla de drac,

Carpaccio de drac amb amanida...

2 plat:

Entrecot de drac,

hamburguesa de drac

Pels més petits:

Pasta de drac a la milanesa

Postres:

Flam de drac i café de ventre de drac (pels pares).

En Jordi va tenir una idea parlaria: amb St Jordi, el Rei de Catalunya.

I crec que ja sabeu què va dir St Jordi oi?

-Vosaltres esteu bojos. Us menjarem- va dir St Jordi.

- És injust nosaltres no us hem fet res, va criticar la Boira.

Després en Jordi va dir:

-Farem un tracte: nosaltres us portem peix i vosaltres ens deixeu en pau.

-Si home el peix no és bo i en canvi la carn de drac és tant bona! - Va dir St Jordi i tothom menys la família d'en Jordi va riure.

De cop la Flameta li va fer una flamarada a St Jordi i tothom va callar

-Ohhhh, va dir tothom.

I en St Jordi va dir:

-Vinga va, ara us deixarem fugir però quan torneu a Catalunya us menjarem!-Va dir St Jordi quan en Jordi i la seva família ja estaven molt lluny de Catalunya.

Però la resta d'habitants catalans van pensar que menjar dracs no era una bona idea i... des de llavors a Catalunya són vegetarians!

I ara els seus fills i generació rere generació els nens de Catalunya ja no maten dracs sino que juguen amb ells.

I sabeu què se n'ha fet del drac Jordi? Tothom en parla, n'hi ha que tenen molta sort que han trobat una escata seva o una dent.

I conte contat ja s'ha acabat; si no és mentida serà veritat.

El bosc encantat

Hi havia una vegada dues nenes i els seus pares, eren molt feliços i ho van ser molt més quan van tenir una filla que es deia Ana com la seva mare. Les dues altres filles van enfadar-se perquè mimaven més a la seva germana però com que era molt maca no podien fer res, se l'estimaven molt.

Els seus pares ja feia molt que volien fer un viatge en avió i els hi van dir a les seves filles i van saltar d'emoció. Els hi van explicar que seria el dia quatre d'agost. Faltaven una setmana i les dues filles van córrer a fer les maletes, van ficar roba de primavera.

La germana gran tenia setze anys i va porta mòbil. Quan va ser el dia del viatge la germana mitjana va començar a plorar: tenia molta por! Van anar a l'aeroport, van agafar l'avió i van marxar. Al arribar, les dos germanes van sortir corrents cap a un bosc, just al costat de l'hotel. Van caminar molta estona i el bosc semblava encantat!

Les noies es van perdre, van tenir por però van caminar molt i es van adonar que els arbres caminaven i van començar a córrer amb els ulls tancats. Quan els van obrir, van veure fades molt petites i boniques, les dues germanes van seguir a les fades fins que les van portar a una platja on vivien sirenes. Van voler nedar i es van tirar a l'aigua i van nedar amb les sirenes. Els seus pares les estaven buscant, la mare i el pare ploraven i no les troben i la seva filla la petita, va començar a caminar, i els hi va dir que la seguissin pel camí que les seves germanes havien marxat.

Les dues ja van marxar de la platja i van tornar el bosc de tornada cap a casa però... va aparèixer una bruixa dolenta .

-Ah!!!- van cridar les dues germanes.

-Elena salva'm d'una vegada! I la bruixa les va ficar a dins d'un sac molt gros i les dues germanes van torna a cridar

-Ah!! Neus tens tota la culpa!

Els pares van escolta el crit i ells van crida molt fort

-Filles, on sou?

Les filles van sentir els crits dels seus pares però no van poder dir res perquè la bruixa havia dit que callessin.

Els seus pares al veure que no responien van començar a córrer i cridar:

-Noies, a on sou?

Però de cop la bruixa va deixar la bossa perquè va aparèixer una persona gegant i el gegant va agafar la bossa i va sortir corrents i les noies van cridar:

-Ajuda! Un gegant ens vol menjar!

Però ell era bona persona i volia ajudar-les de la bruixa i el gegant va dir:

-Jo no vull menjar-vos, vull ajudar-vos!

El pare i la mare van caminar molta estona fins que van veure fades i les fades van ajudar als pares a trobar a les nenes. Per sortir, tots junts van haver de fer-ho amb un laberint. Fins arribar a l'hotel de les vacances.

I catacric, catacric, el conte ja s'ha acabat.

I catacric, catacric el conte ja està dit.

Una aventura monstruosa

Fa qui sap quants anys a un camp de l'Alt Empordà hi vivien dos germans en Miquel i l'Arnau. En Miquel era molt estudiós en canvi l'Arnau, era al revés, mai estudiava i sempre volia jugar. Un dia quan l'Arnau jugava a pilota va notar una sensació molt estranya com si hi hagués un altre univers molt a prop, li va anar a dir a en Miquel, pero quan va tornar amb en Miquel ja no tenia aquella sensació fins que es va obrir un portal al terra i van caure dins. Quan van arribar no sabien on eren i en Miquel va dir:

- Ens hem posat en un embolic. La mama ens renyarà moltíssim.

I l'Arnau va respondre:

- No pas ome, li expliquem i ho entendrà.
- És clar que no ho entendrà! hem entrat en un univers molt llunyà!

De sobte van veure dos monstres espantats i els hi van preguntar com es deien.

- Jo em dic Flama.
- Jo em dic Canela.
- Hola Flama i Canela, nosaltres som en Miquel i l'Arnau i som humans, que ens podeu ajudar a tornar a casa?
- Clar que sí. Només heu d'anar al temple dels déus monstruosos, allà hi ha una font que condueix al vostre univers, però compte, el camí és molt perillós, ara el dimoni Brusc ho està arrasant tot. Voleu que us acompanyem?
- Sí, si us plau.

Van anar caminant per un terreny molt calorós. De cop i volta van trobar a en Brusc que estava aixafant la casa de la Flama i la Canela.

- Nooooo per què!!!!

Van cridar la Flama i la Canela.

- No passa res, quan arribem us ajudarem a construir una casa molt millor i a més a més al nostre univers- va dir l'Arnau.
- Moltes gràcies.

Van seguir caminant i van arribar al terreny de l'aigua, pobre aigua estava tota contaminada per culpa d'en Brusc. Al cap d'una estona van trobar a un monstre plorant vora l'aigua.

- Hola, què et passa? - va dir la Canela.
- Hola, soc l'Ulleres, és que en aquest rierol he post un ou però ara no sé on està!
- Vols que t'ajudem a buscar el teu ou?
- Sí, si us plau.

Van anar per tot el rierol buscant l'ou fins que en Miquel va dir:

- L'he trobat!
- Moltes gràcies, què puc fer per ajudar-vos?
- Doncs mira, nosaltres volem tornar a casa nostra, és a un univers molt llunyà i per això hem d'anar al temple dels déus monstruosos. Ens podries ajudar?
- Sí, clar que sí.
- Només ens falta travessar el terreny més perillós, el dels gegants - va dir la Flama.

Al cap d'una estona van arribar al terreny dels gegants, hi havien un pilot de gegants que els volien aplastar!

- Mireu el temple dels déus monstruosos!
- Ajupiu-vos! - cridà l'Arnau.
- Ja quasi estem!
- Molt bé ja, hem arribat al temple dels déus monstruosos, allà hi ha la font però quan estaven a punt d'entrar el dimoni Brusc va aparèixer.
- Pensaveu que us en sortiríeu tant ràpid? doncs no. Si voleu arribar al vostre univers heu de lluitar contra mi.

En Miquel i l'Arnau van treure una espasa i van començar a lluitar fins rac, van derrotar a en Brusc!

La Canela, la Flama, l'Ulleres, l'Arnau i en Miquel es van posar molt contents. Quan van arribar, la mare els va fer una abraçada molt gran i els va dir que havien estat desapareguts durant cinc anys! però això ja és una altra història.

L'únic que us puc dir és que si mai caieu al portal divertiu-vos i feu bons amics.

Catacric, catacrac aquest conte s'ha acabat.

L'Alba i la Laura

Fa molt de temps hi havia una nena que es deia Alba que tenia 10 anys i vivia a Girona. L'Alba sempre es pensava com era la mare de petita. L'Alba li havia preguntat molts cops però ella feia com si sentís ploure. Tot seguit el pare de l'Alba va cridar.

- Alba vinga ves a dormir que ja és hora.

L'Alba va trigar una estona a dormir-se.

A l'Alba la van despertar unes llepades a la galta. L'Alba va pensar: Pero si a casa no tenim mascotes! Quan va obrir els ulls...estava envoltada de quatre lleones i tres tigres!

- Però... a on estic?

-Estas a l'Àfrica. Va dir una jove que treia el cap per allà.

-I tu qui ets? Va preguntar l'Alba.

-Perdonem, em dic Laura i tinc 10 anys, i tu?

-Jo em dic Alba i sóc de Girona...

Les noies es van anar coneixent i cap de tres minuts ja eren molt amigues.

-Vols venir a casa meva a dinar? Li va preguntar la Laura.

-Esclar que si, però els teus pares ja els hi agradarà?

-Sí, veus aquella casa d'allà?

-Sí.

-Pues allà i visc jo.

-Hola papa, hola mama, mireu aquesta és l'Alba.

-Hola.

-Mira us presentaré!

-Alba aquest és el meu pare en Jofre, la meva mare la Maria i el meu germà bessó en Nil. Som la família Solà.

-Un moment tot coincideix. La mare Laura, l'avi Jofre, la iaia Maria i el tiet Nil, va dir l'Alba en veu baixa.

-Vinga tots a dinar o sino no tindreu forces per tot el dia.

Va passar tot el dia, a l'Alba li va passar molt ràpid. I la Laura li va dir corrents cap a l'habitació.

-Vine Alba que t'ensenyaré on dormirás, vine correr.

L'Alba no podia parar de pensar que ells eren la seva família, pero de tant pensar-ho l'Alba se li va ficar una altre cosa al cap.

-Si ells son la meva família de joves significa que he viatjat al passat? Després de poc temps l'Alba es va dormir.

L'Alba ja es va despertar pero no a l'Àfrica si no a Girona. L'Alba estava molt contenta de tornar a estar a casa.

-Hola Alba, ja t'has despertat? Va dir la mare.

-Mama et puc dir una cosa?

-Esclar Alba.

-Erets molt guapa de jove.

-O gràcies no m'ho havies dit mai.

I conte contat aquest conte s'ha acabat.

La Júlia i els lladres

En un temps molt llunyà hi havia un poble que es deia Vilatortella. Aquell poble era molt tranquil i sempre hi havien rialles, però per mala sort un cop al mes hi venien tres lladres misteriosos que sempre els hi robaven coses. Al poble hi va arribar una noia anomenada Júlia. La Júlia no era gens creguda ni es pensava que era la capitana de tot. La Júlia era tot el contrari d'això, era neta i polida, quan no li sortien les coses bé ho tornava a intentar, a més era amable i amb les persones que no els hi anava gaire bé les coses les intentava ajudar. Ella no sabia que en aquell poble hi havien aquells lladres misteriosos. Van passar uns dies i ja era juliol.

S'havia canviat el mes i això volia dir que els lladres misteriosos vindrien i que la Júlia els veuria per primera vegada. La Júlia va sortir de la seva casa nova molt contenta, i tots els altres habitants del poble se la miraven amb una cara molt rara perquè a els habitants aquells lladres els hi feien molta por, però la Júlia això no ho sabia.

Cap dels habitants se'n recordava, però al cap d'uns minuts van arribar els tres lladres misteriosos, tot el poble es va amagar menys la Júlia i un dels lladres li va dir:

- Ei tu que no ens tens por?
- Ja fa uns quants dies que estic aquí i mai us havia vist, qui sou?
- La nena diu que no ens coneix!!
- Ximplaries— va dir el capità dels lladres.
- Va, en serio, em podeu dir qui sou si us plau?
- Som els lladres del poble.
- I què feu?
- Home, doncs robar. —La Júlia encara una mica confosa va recordar que robar no estava bé i tota segura va dir:
- Us proposo una cosa.
- I digues, quina cosa ens proposes?
- Que demà al vespre ens enfrontarem cara a cara.
- Fet.

Ja era el dia. La Júlia i els lladres s'enfrontarien cara a cara. Però la Júlia havia desaparegut. Ningú sabia perquè, ni com. Va resultar que se l'havien emportat uns complices dels lladres, i la Júlia estava lligada en dues cordes molt fortes. Al final es va poder escapar i pensava que ja podria anar al poble però no ho tenia del tot clar. Anava corrent i es va trobar a dues guerrereres i li van dir:

- On penses que vas tu? — va dir la capitana.

- Vaig al poble Vilatortella.
- I per què t'has escapat? Que ets una lladragota?
- No. Sóc nova en el poble. I m'he d'enfrontar a tres lladres.
- Ah, doncs veient-ho així, vols ser la nostre amiga?
- SI!!! M'encantaria ser la vostre amiga!!
- A nosaltres també ens agradaria ser la teva amiga. I si vols et podem ajudar a derrotar a aquells lladres.
- De fet serem tres contra tres. –va dir l'amiga de la capitana. – Totes tres van anar cap el poble. Mentrestant els tres lladres estaven al poble i van dir:
- Com que aquella nena no arriba, guanyem nosaltres. – Li estaven a punt de dir, quan:
- Espereu!!! – Van sentir una veueta que venia de lluny. Era la Júlia!!
- Arribes un quart d'hora tard, però t'ho acceptarem. I què fan aquestes cries aquí?
- Són les meves amigues, m'ajudaran a lluitar contra vosaltres.
- I com es diuen aquestes teves amigues?
- Ah, doncs... És veritat encara no sé quins són els vostres noms.
- Mira, el meu és Mireia i el seu és Laia.

– La Mireia i la Laia quan es van girar, van veure que la Júlia ja estava lluitant contra els lladres no perquè ella volgués sinó és que l'havien agafat i l'havien fet lluitar. La Mireia i la Laia s'hi van afegir molt ràpid i van ajudar a lluitar a la Júlia. Van acabar, i per suposat van guanyar les nenes, a partir d'aquell dia La Júlia, la Laia i la Mireia es van fer millors amigues, i l'avantatge era que si venien lladres elles eren les que els detindrien.

Els Esco detectius

Vet aquí en aquell temps dels set estudiants que tres eren ases i quatre bergants, hi havia un grup de nens que eren molt amics, anaven junts a la mateixa escola i a la mateixa classe des que tenien tres anys. Fins i tot anaven junts de vacances al càmping.

La Joana i en Joan són germans bessons, els hi agraden molt els llibres de detectius, tenen molts i molts llibres de detectius. També es miraven els dibuixos del DETECTIU CONAN. Cada vegada que anaven al càmping s'ajuntaven amb els seus amics: la Noa, en Miquel, en Martí, la Kaira i explicaven històries de detectius.

I va ser així com en Joan havia tingut la idea per fer un club de detectius.

En Joan havia proposat triar un nom per al club. I se li va ocórrer "ELS DETECTIUS DE L'ESCOLA" la Joana va proposar "ELS MILLORS DETECTIUS". I després la Kaira va tenir la idea de "ELS ESCO DETECTIUS", que va ser el nom que els hi va agradar més a tots i el nom que li van ficar al club.

En Joan era el director, la Joana la secretaria, en Miquel i en Martí eren els investigadors, la Kaira i la Noa eren les ajudants de la Joana.

Al principi resolien petits casos que passaven al càmping, com el cas de la Noa i el seu patinet. A la Noa li va desaparèixer el patinet i tots els membres del club se'n van anar a investigar. En Miquel i en Martí van trobar el patinet darrere un banc que hi havia al parc i la Noa es va adonar que se'l va descuidar.

Un altre dia van investigar el cas del gos que anava perdut pel càmping fa dos dies. Van mirar si tenia collaret, van veure que no en tenia i la Kaira va dir:

-Seria millor que el portéssim al veterinari.

En Joan va dir:

-Som massa petits per sortir del càmping i el veterinari és massa lluny.

I la Noa va respondre:

-Aquí al càmping hi ha un amic del meu pare que és veterinari.

Van anar a la seva caseta i el veterinari se'l va mirar i va veure que no portava xip, per tant, no poden saber de qui era el gos. Els nens ho van comentar als pares i van decidir qui es quedava el gos; mentre estaven al càmping el cuidarien entre tots, però quan marxin se'l quedarà la Joana i en Joan.

Com que al càmping ja no trobaven més casos per investigar, les tres noies van començar a buscar per internet, i van trobar en una pàgina web una història de la seva escola "L' ESCORIAL" que parlava sobre el mapa d'un tresor amagat. La Joana, la Kaira i la Noa ho van comentar als seus amics, després van parlar amb els pares i van decidir tornar

a casa dos dies abans. Tots estaven molt contents menys la Noa que sempre es queixa de tot, els altres li diuen la queixica. És que sempre es queixa de tot!!!

Una setmana després van començar l'escola i a l'hora del pati van començar pensant per on començarien a buscar...

Van demanar a tots els mestres amb els quals tenen més confiança per si saben alguna cosa d'un mapa, però ningú sabia res.

Després li van demanar a la directora, que es deia Pilar i ella els hi va dir:

-Deixeu-vos de ximpleries i oblidar-vos del mapa!

Als nens els hi sembla sospitós, perquè la directora semblava que sabia alguna cosa i van decidir observar-la cada dia a l'hora del pati. Mentre l'observaven es van adonar que ella també els observa. Van descobrir que la directora cada dia a la mateixa hora es ficava en una classe i tardava molt a sortir. Els nens intentaven entrar en aquella classe, però sempre estava tancada amb clau. Però un dia la directora es va deixar la persiana mig oberta i la porta no l'havia tancat amb clau. En Miquel i en Martí van entrar a la classe per veure si hi havia alguna cosa. L'únic que van trobar va ser una nota amb un escrit estrany. L'única paraula que van desxifrar va ser "MAPA". Ara sí que ho tenen clar que la directora sabia alguna cosa. Van continuar seguint-la uns quants dies, però no sortia res més, fins que un dia la Noa i la Kaira es van inventar una excusa (QUE FA OLOR DE CREMAT AL PATI) per poder entrar al seu despatx. Van veure un paper molt vell sobre la taula de la directora, el van agafar i el van pensar que era el mapa i el van amagar a la maleta de la Kaira. Sortint de l'escola el van obrir entre tots i van veure que era un mapa, però no era el mapa que buscaven ells sinó que era el mapa de la mateixa escola. En Joan va analitzar bé el mapa i va descobrir que aquest mapa era el que tenia el camí per arribar al mapa que buscaven. Seguint el camí del mapa van descobrir que duia a l'església de l'escola. Per poder entrar a l'església, el dia que tenien CULTURA RELIGIOSA li van demanar a la mestra si poden fer la classe dins l'església. La mestra s'ho va estar pensant una estona i va respondre:

-Sí, però amb una condició: que sigui només avui.

Just a l'entrada de l'església van veure que en una paret hi havia el mapa dibuixat en gegant i es van adonar que era el mapa que buscaven. Sota el mapa hi havia un escrit que deia:

"Fa milers d'anys que molts nens i nenes buscant un tresor, però aquí no hi ha cap tresor amagat, el tresor és l'escola. Si busqueu el tresor ja l'heu trobat".

Quan van acabar l'escola, a les vacances de Setmana Santa, es van tornar a trobar al càmping al mateix lloc de sempre a l'habitació de la Joana i en Joan i van parlar de l'escrit que hi havia a l'església.

A la conclusió que van arribar va ser que no hi havia cap tresor amagat, que el tresor era L' ESCORIAL, perquè en aquesta escola estudien tots els nens i nenes del poble, van estudiar els seus pares, fins i tot els avis. Per això el consideren un gran tresor.

Els esco detectius no estaven molt contents del resultat de la investigació, però va valdre la pena perquè el van resoldre.

En Miquel i en Martí encara rumiaven que feia la directora cada dia en aquella classe, però per això tenen tot el curs per investigar.

Conte contat, conte acabat, qui no s'alci té el cul foradat!

El cas de la caixa forta

Un conte us explicaré tan bé com jo sabré, si escolteu el sentireu i qui no el sentirà no el sabrà. L'Eloi, la Clàudia, la Sandra, en Pol, en Xavi i jo, la Mar, som molt amics i tenim una agència de detectius.

Cada tarda de 5 h a 6 h quedem a l'oficina de l'agència.

Voleu saber on és l'agència? Una pista: És la casa de convidats d'en Xavi que l'hem reformat i ara és l'oficina de l'agència de detectius.

Un dilluns quan érem a l'agència va venir un dona força primeta que semblava que estigués preocupada i ens va preguntar:

—Hola, és aquí l'agència de detectius?

—Sí, aquí mateix— vaig respondre jo.

—Però quants anys teniu? 9 o 10 oi?— va preguntar la dona.

—Tenim deu anys, però tots sis som uns experts— va dir ben orgullós l'Eloi.

—D'acord, mireu avui al matí, m'he adonat que m'han robat tots els diners de la caixa forta, ha deixat una nota que deia així: Si els diners vols recuperar ja et pots asseguda esperar. Ha ha ha !!!

—Quina nota més desagradable— vaig respondre jo.

— Sí, ja o ser que aquesta nota no és gens agradable— ens va dir ella.

— Qui creus que pot haver sigut?— va preguntar-li la Clàudia.

— Ha passat a la nit perquè abans que anés dormir he revisat que hi fossin tots per precaució, ho faig sempre, els únics que tenen la clau de la caixa forta són: El meu xef, la minyona o el meu estilista personal.

—Què els podem interrogar?— va preguntar-li la Sandra.

—Oi tant que sí! Si Us va bé demà a la tarda a casa meva a les 5 en punt?— va preguntar la dona.

—Ens va perfecte, però vostè on viu? I com es diu?— va preguntar-li en Xavi.

—Em dic Olívia i visc al carrer Miquel dels sants Salarich i torrents de "Vila Segura"

—Moltes gràcies ens veiem demà— va dir en Pol mentre s'apuntava l'adreça a la llibreta.

—Adeu i gràcies— va dir l'Olívia.

—Adeu!!!— vam dir tots a l'hora

Lendemà, tot sis després de classes, vam anar on es va indicar l'Olívia.

Quan vàrem ser al lloc indicat, vam picar al timbre i va passar una estona i finalment ens van obrir la porta.

— Hola— ens va dir una senyora que semblava la minyona— Que sou els detectius?

— Sí, senyora— va contestar l'Eloi tot eixerit.

- Passeu, passeu. L'Olívia us espera al seu despatx al fons del passadís l'última porta.
- Gràcies— va dir la Sandra.

Vam picar la porta del despatx i l'Olívia ens va obrir.

- Hola, nois i noies— ens va dir l'Olívia.
 - Hola, Olívia, li va dir la Clàudia tota contenta.
 - Com esteu?— va preguntar l'Olívia -ara aviso a la minyona, el xef i l'estilista.
- Van arribar tots tres en menys d'un minut.
- Hola, som la Sandra, la Clàudia, l'Eloi, en Xavi, en Pol i jo, la Mar, i tots sis som detectius experts— vaig dir jo.
 - Jo soc la minyona de la casa i em dic Clara— ens va dir la senyora que ens va obrir la porta.
 - Jo soc l'estilista i em dic Eduard ens va dir un noi força alt.
 - I jo soc el xef i em dic Pau— ens va dir un noi força jove.
 - Mireu estem aquí per descobrir qui ha robat els diners de la caixa forta, per això us preguntem que vau fer ahir a la nit després que l'Olívia?— va dir la Clàudia.
 - Jo estava acabaven de recollir i de netejar els plats del sopar d'ahir, la Clara m'estava ajudant —va dir en Pau.
 - És veritat això Clara?— va preguntar l'Olívia.
 - Sí, és tot veritat— va afirmar la Clara.
 - I tu Eduard que feies ahir a la nit?— va demanar en Xavi.
 - Jo vaig acabar de recollir les teles i tot. Seguidament, me'n vaig anar cap a casa meva— va dir l'Eduard.
 - Algú pot dir que la teva quartada és certa?— va preguntar l'Eloi.
 - No estava sol - va contestar l'Eduard.
 - Olívia tens càmeres de seguretat? - va preguntar la Clàudia.
 - Sí, però per què ho dius? - afirma ella.
 - Ho dic per si has provat de veure qui ha sigut per les càmeres de seguretat? - va demanar en Pol.
 - Sí, però les de la sala de la caixa forta estaven tapades amb xiclet negre - va afirmar l'Olívia enfadada.

Després d'haver sentit això a mi se'm va encendre la bombeta! Voleu saber quina idea vaig tenir? Ara la descobrireu. La genial idea que vaig tenir va ser aquesta: En comptes de mirar les càmeres de seguretat de la sala de la caixa forta podem mira el passadís per accedir a la sala. Quan ho vaig explicar a la resta els hi va semblar tan bona idea que vam anar a correu a la sala de les gravacions de les càmeres.

Quan vàrem veure qui havia sigut tots ens vam quedar en estat de xoc. Voleu saber qui va robar els diners de la caixa forta? Doncs va estar l'Eduard!!!

- Per què has robat els meus diners?! —va demanar tota enfadada.
- Ho he fet perquè un vell amic meu s'ha fet molt famós i ric, ha vingut a la ciutat a presumir de tot el que tenia i jo no, perquè no quedés en ridícul et vaig robar els diners i em vaig comprar coses molt i molt cares, per semblar ric. Va dir l'Eduard tot penedit.

—Ara que sabem que has robat tu els diners de la caixa forta trucaré a la policia i els i dir e que vinguin ara mateix! - va dir superenfadada l'Olívia.

De seguida va arribar la policia i es van emportar l'Eduard per portar-lo a la presó.

— La nostra missió ha finalitzat aquí— vaig dir jo orgullosa.

—Moltes gràcies! Us ho agraeixo molt— ens va dir l'Olívia.

— De res, al cap i a la fi, és el nostre treball.— va afegir la Sandra.

—Adéu! Fins a la pròxima - ens va dir l'Olívia.

—Adéu!!! — vàrem dir tots sis a l'hora.

Tots vàrem marxar molt orgullosos d'haver resolt el cas.

I ara només falta dir: Aquest conte s'ha acabat i si no és mentida serà veritat!

El millor entrenador

En Joan és un noi que va néixer a Argentina, a la capital, Buenos Aires, el 30 de març de 1985.

Amb 5 anys va començar a jugar a futbol amb el Quilmes, ja que el club estava a prop de casa seva. La casa d'en Joan era un apartament en el pis 10J.

En el col·legi li agradaven les matemàtiques i les ciències, però el que més li agradava era jugar a futbol i els cotxes.

Mentre vivia a Argentina va jugar al Quilmes i l'Independiente. Va guanyar 3 lligues consecutives el 1997, 1998 i 1999 amb els Diablos Rojos que és com es coneixen els jugadors de l'Independiente.

L'any següent de guanyar l'última lliga la família d'en Joan va decidir anar a Espanya. El primer lloc on van viure va ser a l'illa de Tenerife.

En Joan tenia el seu cosí que havia d'anar a fer les proves amb el Tenerife i el va invitar, va anar dues setmanes a fer les proves.

Abans de començar les classes se'n van anar a Galícia i 10 dies després el Tenerife li va trucar perquè volia que anés a jugar amb ells, però no ho va poder fer.

A Galícia es va passar dos anys sense jugar a futbol. L'últim any que va viure a Galícia va guanyar la penúltima lliga de la seva carrera com a futbolista amb el Rápido de Bouzas.

El 2003 en Joan i la seva família van anar a viure a Roses. Va estudiar 3 anys a la Universitat de Girona.

Després d'estudiar tècnic en radiologia va tornar a jugar a futbol, aquesta vegada va jugar a la Marca de l'Ham. En aquest club de l'Alt Empordà hi va jugar 4 temporades, on va aconseguir 1 lliga i va estar una temporada lesionat perquè es va trencar els lligaments del genoll.

En Joan va anar a viure a Taradell, el 14 d'octubre del 2013 vaig néixer jo i el meu pare, en Joan, jugava a futbol amb els aficionats del Taradell. El 2019 en el torneig d'estiu de Balenyà es va trencar un dit del peu esquerre. Aquest va ser el seu últim partit de futbol com a jugador fins ara.

El 30 de març del 2020 li vam regalar el curs per ser entrenador. El mes de juny va anar a Sabadell a fer les proves per ser entrenador de futbol i el mes de setembre li van donar el títol com a entrenador. Aquell mateix mes va començar a entrenar a l'equip de cadets del Folgueroles.

L'any següent el coordinador del Folgueroles li va dir que entrenaria a benjamins de primer any. Dins de l'equip hi havia un company meu d'escola, que amb l'ajuda dels seus gols va ajudar a l'equip a quedar segon de la lliga.

Al meu pare li agrada molt fer d'entrenador, li agrada tant que aquest any entrena a dos equips, el cadet i el benjamí de primer any. Amb els cadets estan a 1 punt del primer, lluitant per guanyar la primera lliga d'en Joan com a entrenador. Espero que guanyi moltíssimes lligues, com a entrenador, i que aquesta temporada sigui la seva primera lliga com a entrenador, i que sigui la primera i no l'última i que a vegades els que estem a fora hem de patir perquè marquen a l'últim minut.

Per sobre de Guardiola, Xavi, Julien Clop, Julien Lopetegui i molts més entrenadors actuals. I que entreni als millors jugadors de futbol de la història, i que arribi a entrenar al millor equip del món i que arribi a guanyar moltes lligues, champions, copes del rei i moltes més.

Espero que algun dia de la seva vida ho aconsegueixi i que el meu pare algun dia arribi a ser el millor entrenador de la història.

Aquesta història és veritat, però encara no ha acabat.

Vida, l'altre món

Una història us explicaré tan bé com jo sabré: si escolteu la sentireu, qui no la sentirà, no la sabrà. Hola, soc la Sira i fa poc em va passar un fet molt estrany, voleu saber-lo?

La Jana, la Paula i jo, la Sira, som amigues de panxa, vol dir que les mares eren amigues quan ens van tenir i ara som millors amigues i ens ho expliquem tot. Totes tres tenim 10 anys i fem 4t de primària.

Era un dilluns, la tutora ens va demanar que anéssim a fer unes quantes fotocòpies. Quan hi vam arribar, la Jana va entrar a la sala i la Paula i jo ens esperàvem a fora i de sobte vam veure com un portal màgic. De seguida vam voler avisar a la Jana i li vaig dir:

—Voleu que intentem travessar el portal?

I totes dues van dir que sí. En un tres i no res ja érem en un lloc molt verd, comparat ara amb la Terra. No era sec, al contrari, els arbres estaven plens de fulles verdes i l'aire que respiràvem era pur i net.

Nosaltres vam pensar que el portal ens havia portat al futur i la Paula va dir:

—Preguntem a algú a quin any estem?

La Jana i jo vam acceptar.

Vam veure més o menys una nena que semblava de la nostra edat i li vam preguntar:

—Hola, bon dia! Perdona, a quin any estem?

La nena tota sorpresa va contestar:

—Hola, bon dia, som l'any 2023. Per què m'ho demaneu?

Nosaltres no sabíem què dir-li, perquè si li dèiem no ens creuria i ens diria mentideres.

—Si et diem per què ens ajudaràs i no li diràs a ningú?

Vam preguntar.

—És clar que no li diré a ningú i us ajudaré. Per cert, em dic Imma, i vosaltres?

—Som la Jana, la Paula i jo, la Sira.

Després li vam explicar el que ens havia passat i l'Imma ens va explicar que estàvem en un planeta de nom Vida.

La Paula tenia curiositat i va preguntar:

—Com heu pogut tenir un món tan net i tan poc contaminat?

—Vols dir per què no està brut com el vostre planeta? Doncs perquè un amic que tenim al vostre planeta ens va avisar del fet que això podria passar i ho vam prevenir.

La Jana, la Paula i jo vam voler saber com ho van prevenir i vam dir:

—Ens pots explicar com ho va prevenir?

—Ah, d'acord, doncs ho vam prevenir primer de tot retirant tots els cotxes de gasolina per elèctrics, a continuació vam fer les peces de roba totes de material orgànic o sostenible i altres coses més, així és com ho hem aconseguit que el nostre planeta sigui molt sostenible.

Nosaltres vam quedar al·lucinades, com pot ser que els del planeta Vida han pogut prevenir una cosa que en el nostre està sent tan difícil de combatre? Vam pensar com podrem tornar a casa i explicar al nostre planeta què caldria fer per ajudar al món?

—Ara que hi penso no és el primer cop que una persona d'un altre planeta ve a parar aquí, va passar a l'any 1993.

Va dir l'Imma, a mi em va sorprendre i vaig voler demanar:

—Heu trobat la solució perquè la gent que ve a parar aquí torni al seu planeta?

L'Imma va rumiar uns instants i va dir:

—Em sembla que al vell més savi de tota la capital de Vida, que es diu Nova, ho sabrà, i esteu de sort per què estem a la capital de Vida, Nova i...

—Quin és el vell més savi de tota la Nova?

La Jana va voler intervenir i no deixar explicar a l'Imma que justament ho anava a dir; ai la Jana que de vegades s'esvera massa.

—T'ho anava a dir, però com que has intervingut no he pogut dir el que tu m'acabes de preguntar.

Va dir l'Imma enfadada amb la Jana.

La veu de la Jana es va tornar com un xiuxiueig i va dir tota trista:

—Em sap greu Imma, no et volia fer enfadar.

—No passa res, et perdono. Va dir fent-li una abraçada. En fi que l'Imma ens va explicar qui era el vell més savi de tota Nova i on vivia. La Paula li va demanar a l'Imma si ens podia acompanyar per no perdre'ns pel camí, l'Imma va dir que sí, però que ja s'havia fet tard i que havíem d'anar a dinar, ella va voler invitar-nos a casa seva per dinar.

—Gràcies, però segur que no som cap molèstia? Vam dir.

—No, no. Va dir ella.

En fi que vam menjar i vam anar a casa del vell més savi de Nova, aquell home que era tan amable i considerat. Li vam explicar i va dir:

—És clar, ja ho entenc el que heu de fer és demanar a la mateixa hora que us va passar això, agafeu una planta de color vermell radiant, la porteu a casa de l'Imma i la tapeu amb una tela molt fina. Després li tireu pebre per sobre i així s'obrirà el portal.

Dit això, vam dir gràcies al senyor i vam marxar al bosc a buscar aquesta planta i la vam trobar en un tres i no res, l'Imma va demanar que ens quedéssim a dormir a casa seva, ho vam pensar i vam dir que sí.

L'endemà ens vam llevar totes ràpidament i vam fer una corredissa fins a la cuina perquè ens esperava un esmorzar del bo.

—Pa amb xocolata!!! Vaig cridar jo com una boja.

Doncs sí, era pa amb xocolata, ens el vam acabar tan de pressa com la llum. Deu minuts abans de l'hora prevista vam preparar-ho tot, ens vam acomiadar i ens vam prometre que mai no ens oblidaríem de l'Imma.

—Mireu, el portal! Hem de marxar, adeu!!!

Vam travessar el portal i vam arribar aquí a la Terra, aquells dies tothom ens buscava i quan vam arribar no vam voler dir res i ens vam inventar una excusa de no res. Aquell dia a classe la tutora ens va demanar que en poséssim davant de la pissarra per explicar algunes idees sobre com millorar el món.
—Nosaltres creiem que la millor manera de millorar el món és que tots hi posem la nostra part.

I així va ser com tothom de la nostra escola va posar la seva part i ara hem fet grans canvis per millorar el món.

I el que no ho vulgui creure que ho vagi a veure.

La millor germana

Era una vegada un dijous una nena que es diu Marina estava a casa seva a la seva habitació fent els deures de l'escola. La Marina té 12 anys, és pèl-roja, de pell blanqueta i bastant baixeta i li agrada vestir amb roba còmoda. Li agrada molt jugar a futbol i dibuixar manga. Ella té una germana que es diu Martina, que té 16 anys, també és pèl-roja, també és de pell blanqueta, li agrada vestir amb roba estreta i li agrada molt cantar i ballar.

Un divendres els pares de la Marina i la Martina se n'anaven de vacances a Itàlia, i havien de deixar a les dues nenes a casa soles i els hi havien de dir el que havien de fer. I els hi van dir:

—Nenes, ara mateix anem a Itàlia de vacances una setmana. Us deixem a la nevera verdura, carn, arròs, crema de xampinyons i pilotilles. De postres uns gelats de vainilla i pastís de formatge —els hi va dir la mare.

—Però mare jo no puc aguantar tant de temps amb la germana sola —va dir la Martina.

—Oi que em tens aquí sempre i a més a més soc un àngel del cel!! —va dir la Marina.

—Au va, que segur que us ho passareu molt bé totes dues juntes! —va reclamar la mare.

—Au nenes ja marxem. ADEU! —van dir els pares.

—ADEU. Van dir les nenes disgustades.

Quan els pares se'n van anar, les nenes ja volien sopar. Van obrir la nevera i no els hi venia res de gust del que els hi va preparar la mare abans d'anar-se'n. La Marina volia espaguetis a la bolonyesa i la Martina també. A l'armari petit del costat de la nevera hi havia els espaguetis i només en quedava un paquet (van tenir molta sort). Després d'agafar els espaguetis, van agafar els altres ingredients. Van agafar l'olla i li van posar l'aigua justa que necessitaven. Van començar a fer els espaguetis i just es van adonar que faltava el tomàquet i la carn trosjada. La Martina li va dir a la Marina que anés a casa dels veïns a veure si en tenien, però la Marina va dir que no volia perquè li feia molta por sortir de nit ella sola. A més a més, just va començar a ploure molt i la Martina no va tenir cap més remei i va haver de sortir amb el paraigua corrent cap a casa de tots els veïns.

Primer va anar a casa del veí Carles Pérez Ansouti i va picar el timbre:

—Ring, ring —va tocar el timbre la Martina.

—Hola, qui és ara a aquestes hores de la nit? —va preguntar el senyor Carles.

—Hola, soc jo la Martina Giménez Suárez de la casa del costat.

—I tu que fas aquí a aquestes hores Martina, hauries d'estar sopant. —va dir el senyor Carles obrint-li la porta molt ràpid.

—És que els meus pares estan de viatge i estava fent espaguetis a la bolonyesa i he vist que em faltava carn trossejada i un pot de tomàquet, i com que ara les botigues estan tancades, he vingut a demanar-te si tenies una mica d'aquestes dues coses per mi. —li va dir la Martina.

— No, jo no tinc res de carn soc vegetarià i el tomàquet l'acabo de gastar —va dir en Carles.

— Ah d'acord, aniré a demanar-ho als altres, adieu. Va dir la Martina anant-se'n amb el cap avall.

— Adeu, maca que et vagi bé.

La Martina va anar casa per casa i gairebé ningú tenia carn ni tomàquet. Fins que la veïna Rita Pinguez Suárez va aconseguir donar-li les dues coses amb les quantitats exactes.

La Martina va sortir corrents cap a casa perquè la seva germana estava esperant que arribes a casa per poder sopar. Quan la Martina va arribar la seva germana l'estava esperant amb una cara d'enfadada i li va dir:

—Tu perquè tardes tant!

—Doncs he anat a totes les cases i gairebé ningú m'ha donat res fins que he anat a casa de la veïna Rita.

La Marina es va enfadar molt, va començar a treure foc pels queixals i va cridar a la seva germana gran perquè va tardar molt a tornar a casa. Per això, van decidir sopar cada una en una punta de la taula. Després de sopar es van ficar el pijama totes dues i es van rentar les dents. Al cap d'una estona quan la Martina estava al sofà mirant el mòbil i la Marina a terra a sobre la catifa de pèl, la mare va trucar pel mòbil de la Martina i li va dir:

—Hola, nenes com aneu? D'acord, us trucava perquè hem decidit que com que esteu soles a casa, dormireu totes dues juntes a l'habitació de la Marina —va dir la mare molt ràpid

perquè necessitava penjar. La mare va penjar la trucada ràpidament abans que les nenes donessin la seva opinió. La Marina va mirar fixament a la Martina i li va dir:

—Jo no penso dormir amb tu ni avui ni la resta de dies —va dir la Martina cridant.

—Ni jo saps. La Marina va dir que prefereix dormir al carrer que amb la seva germana.

Al cap d'uns minuts se'n van anar a dormir, la Marina va agafar una manta, un sac de dormir i un coixí. Va sortir de casa enfadadíssima amb els pares i es va posar a davant de la porta de casa ben còmoda. Van anar passant les hores i la Marina estava ben tranquil·la dormint a fora el carrer, però al cap d'uns minuts la Martina es va aixecar per veure quan faltava perquè fos de dia i just quan va obrir els ulls uns gàngsters se la van emportar en una cova fosca.

Quan va ser de dia a la Martina li va semblar estrany que la seva germana no estigués a casa, però no li va donar importància. Va agafar el mòbil per si tenia alguna notificació i de sobte va veure que els gàngsters s'havien emportat a la seva germana. Ella es va posar a plorar i sense parar, amb el pijama posat, va sortir corrents cap a la direcció de la seva germana ben preocupada. Quan va arribar a la cova va sentir a una nena plorant i era la seva germana. La Martina va entrar a la cova sense pensar-s'hi dues vegades. Va entrar ben de pressa. Va trobar a la seva germana plorant, però quan la Marina va veure que la seva germana l'havia anat a salvar va somriure i va començar a cridar d'emoció de veure-la batallant per ella. La Martina va deslligar-li la corda amb la qual estava lligada la seva germana i van sortir corrents. Mentre sortien es van trobar a un gàngster i les va parar, el van intentar esquivar, però tenia massa força i les va empènyer cap a dintre. Les nenes ben espantades van intentar despistar al gàngster i ho van aconseguir, però ell es va adonar que s'estaven escapant les dues nenes i va córrer cap a elles. Les va atrapar una altra vegada, va pensar a lligar a les dues nenes perquè no s'escapessin més perquè havia d'anar a ajudar els altres. Les nenes tornaven a estar en perill sense escapatòria. Van tardar dues hores en adonar-se que tenien unes estisores a la butxaca de la Martina i van començar a tallar la corda que tenien. Van aconseguir definitivament sortir de la cova totes dues juntes. Van arribar a casa ben de pressa i van trucar a la policia just arribant a casa. La Martina li va donar la ubicació d'on estaven els gàngsters als mossos d'esquadra i els gàngsters van acabar a la presó.

I CONTE CONTAT DUES NENES FELIÇ I UNS NENS INFELIÇOS.

La batalla galàctica

Un conte us explicaré tan bé com jo sabré; si escolteu el sentireu, qui no el sentirà no el sabrà.

Una vegada hi havia un noi que es deia Ranny i tenia 37 anys, tenia un fill i una filla. El nen es deia Lucas i la nena Cloe. En Ranny tenia a la Marta que era la seva dona. Treballava de caça-recompenses de l'espai i el seu amo es deia Pol i feia coses dolentes i en Ranny no volia.

En Ranny i la seva família vivien a una ciutat moderna. L'amo d'en Ranny li deia que havia de fer una recompensa. En Ranny no volia, així que es va encarar amb l'amo.

—No vull fer-ho.

—Estic molt enfadat amb tu —li va dir en en Pol.

Un dia es van veure i va començar una batalla que només podia quedar una persona. Els nens es van colar a la nau del seu pare i quan van veure que no hi era es van espantar. Un cop van veure al seu pare li van fer una abraçada i el pare els va dir:

—Però que feu aquí?

—Volíem marxar amb tu —van dir tots dos a la vegada. El pare es va girar de cop. —Correu, correu!!! En Pol el seu amo estava allà perseguint-los. Sort que van sortir d'allà, però en Pol no es rendia mai i de cop va venir la Marta, la dona d'en Ranny i va començar la gran batalla a l'espai.

Quan en Ranny li va donar un cop de puny a la cara tots van al·lucinar. En realitat en Pol era un alienígena quasi indestructible i llavors PUUMMMMMMMMM!!!! PAAMMMMMMMMM!!!! ZZAAAASSSSSS!!!! Va ser una batalla èpica. Tots es pensaven que havia guanyat la família, però en Pol es va aixecar i li va dir en Ranny per darrere:

—O segueixes el treball o a la presó anireu tots!

En Ranny va triar la presó. Quan els van deixar a la presó van buscar formes d'escapar. Van trobar una sortida pel conducte de ventilació, però només hi podien passar en Lucas i la Cloe. Van aconseguir-ho i des de fora li van obrir la porta en Ranny i a la Marta.

Van buscar per tots els llocs i no trobaven en Pol. Van buscar per l'espai i no el van trobar. Van tornar a casa i sí, en Pol estava allà a casa d'en Ranny i va seguir la batalla, PUUMMMMMMMMM!!!! PAAAAMMMMM!!!! ZAAASSSSSS!!!!

La batalla era molt llarga, semblava que no s'acabaria mai, però al final quan es va acabar, va guanyar la família! Van sortir ferits en Ranny, la Cloe, i la Marta.

En Pol no estava mort ni res d'això, però sí que estava molt ferit, així que van trucar a la policia espacial i en Pol se'n va anar a la presó.

La família se'n va anar de vacances a Dubai, a un hotel de 5 estrelles amb vistes al mar. Mentre la Marta contemplava les vistes al mar, en Ranny va veure en Pol caminant per la platja i de cop i volta en Pol va mirar en Ranny. Va anar direcció a l'hotel i mentrestant en Ranny li va dir a la Marta:

—Ens hem de mudar.

—Per què?

—He vist en Pol. Hem de marxar.

Van marxar a l'altra punta del món, a Londres, i allà van viure molt feliços.

Conte contat, conte acabat.

La brúixola màgica de Sofia

Hi havia una vegada fa 1.000 anys quatre bruixes, cadascuna d'aquestes bruixes tenia un poder màgic: aire, aigua, foc i terra. Les quatre bruixes sabien que no viurien per sempre, així que van decidir posar un tros dels seus poders dins una brúixola perquè només les persones amb bones intencions la poguessin trobar, i fer-la servir per ajudar a la gent que ho necessités. Van passar 1.023 anys i les bruixes van morir.

Hi havia una nena que es deia Sofia que tenia les millors intencions del món: Ajudar a que el planeta canviés i la gent hi pogués viure en bones condicions . El món estava patint canvis pel canvi climàtic. I això estava perjudicant a la gent. La Sofia creia que el món podia canviar si l'ajudaven, però no era tan fàcil. Hi havia molta gent que necessitava ajuda i ella volia ajudar a tothom.

Un dia mentres caminava pel bosc pensant com podria ajudar el planeta i a la gent, de sobte es va entrebancar i va caure a terra. Es va girar per veure amb què s'havia entrebancat i es va adonar de que era una brúixola. Ella estava segura que havia vist aquella brúixola en algun lloc. La va agafar, la va obrir i va veure que no era una brúixola normal. A dins hi tenia quatre seccions diferents: Una blanca com els núvols, una blava com l'aigua, una vermella com el foc i una verda com la terra.

La Sofia va decidir emportar-se la brúixola a casa per veure què descobria. Mentre caminava va veure que un arbre es cremava però ella no sabia què fer. La Sofia va apuntar la brúixola cap a l'arbre i de sobte a sobre l'arbre hi va aparèixer molta aigua que va apagar el foc. La Sofia sabia que això no era normal així que va sortir corrents del bosc. Quan va arribar a casa seva va estar pensant que aquella brúixola podria ser la solució als problemes del planeta terra.

Ella creia que si aprenia a fer servir la brúixola podria ajudar a tothom i el planeta seria perfecte, així que dia rere dia practicava els quatre elements que portava la brúixola a dins: Aire, aigua, foc i terra. La Sofia va aconseguir dominar tots els elements. Així que va començar el viatge per tot el món.

Amb l'element aire va fer energia eòlica, amb l'element aigua va donar aigua a la gent que ho necessitava, amb l'element foc va fer energia solar i finalment amb l'element terra va fer créixer els cultius. La Sofia va ajudar a tot el món, va decidir tornar la brúixola al lloc on

l'havien posat les quatre bruixes fa 1.023 anys, perquè si el planeta tornava a necessitar ajuda la poguessin trobar.

El Pare Noel trist

Vet aquí una vegada que ja era Nadal, l'època més esperada pels nens i nenes, però no sabien que passaria una cosa. Al poblet Granola tothom estava intrigat per saber el seu regal, i en aquell poble tenien una festa abans de Nadal, que es deia Marla. Durant la Marla, tots havien de ballar. Tothom ho feia, però un dia va venir un noi que s'assemblava al Pare Noel que es deia Ralf i va dir:

- Hola que puc ballar amb vosaltres?

I els habitants de Granola li van dir:

- Sí, però ets de Granola?

Ell va dir que sí. Però els habitants de Granola van dubtar perquè no l'havien vist mai, però no li van donar importància. A mitjanit tenien un ritual que havien de quedar a la plaça de Granola. Tots hi van anar, però no hi havia en Ralf. Després van veure una ombra que s'assemblava a en Ralf. I llavors van anar a veure aquella ombra i es van trobar aquell noi que es deia Ralf plorant. Ells li van demanar perquè estava plorant, i va dir que ningú l'estimava, perquè no tenia ningú amb qui passar l'estona.

Finalment, quan va veure que els habitants de Granola es divertien va decidir quedar-se a viure a aquest poble.

I els hi va dir:

- Sou una gent molt maca i crec que aquí m'estimareu, i per això us vull demanar si em puc quedar viure a Granola.

I els habitants van dir tots de cop:

- Síííí, nosaltres t'ajudarem amb tot!

I després va dir:

- Per fi. Sabeu qui soc realment? Soc el Pare Noel, el de veritat, el de Lapònia i avui quan només falta un dia per Nadal, soc l'home més feliç del món!

Els nens i nenes de Granola ploraven de felicitat en tenir davant seu el Pare Noel que havia passat d'estar trist a estar content en un dia.

Al final els habitants del poble, van envoltar el Pare Noel, es van agafar les mans i van fer el seu ball, el ball de Marla. I així va ser com Granola es va convertir en la segona casa del Pare Noel.

I van ser tots ben feliços tot menjant anissos.

L'aventura del rellotge

Vet aquí una vegada l'any 2022 el meu germà Aniol, el meu pare Gil, la meva mare Cristina i jo, estàvem a la platja, en un càmping, perquè era l'estiu i feia molta calor. El meu germà Aniol i jo estàvem a l'aigua jugant a l'atrapada. Ens vam imaginar que érem dracs i ens ho vam passar molt bé. No ens cansàvem de jugar. Ens vam estar molta estona jugant allà a dins de l'aigua del mar. Quan els pares ens van dir que havíem de marxar l'Aniol i jo vam sortir, ens vam eixugar i vam marxar.

Després vam anar a la caravana.

I de sobte el meu germà va dir:

- I el meu rellotge?

I el meu pare li va contestar:

- Te'l deus haver deixat aquí, busquem-lo.

I el meu germà li va dir:

- Sí, tens raó.

El vam buscar i no el vam trobar.

I després jo vaig dir:

- El deus haver perdut quan jugàvem a la platja.

I l'Aniol va dir:

- Sí, tens raó.

L'Aniol estava molt decebut i era impossible que s'animés si no trobàvem el rellotge.

Vam anar a la piscina i després a sopar.

Després vam anar a caminar a la platja per veure si trobàvem el rellotge, i de sobte, el pare va dir:

- L'he trobat. És aquest el teu rellotge?

I jo vaig contestar que sí.

Llavors, l'Aniol, la mare, el pare i jo ens vam posar molt contents.

Estàvem molt sorpresos perquè el rellotge estava molt ben conservat, no hi havien cops ni res d'això.

Nosaltres tan tranquils

Avui en dia hi ha,
problemes de comprensió
potser la tercera guerra mundial,
fins i tot l'explosió del món.

Nosaltres tan tranquils,
mirant la televisió
mentre que hi ha persones morint,
a mans d'un canó.

Podem plorar,
per coses absurdes,
hauríem de resar,
perquè ens protegeixen.

Som uns mimats,
de la societat
aquí, parlant dels deures,
com si fossin un pecat.

Nosaltres tan tranquils,
llegint un llibre al sofà
perquè no sabem,
el que potser ens passarà.

Diem moltes coses,
però no les complim,
suposo que alguns,
som així.

Brossa hi ha al mar,
els peixos ofegats,
malformacions en el seu estat natural,
i alteracions anormals.

El clima global,
s'està escalfant,
animals imprescindibles
s'estan extingint.

Nosaltres tan tranquils,
pensant què ens pot passar
espero que aquest poema,
ens faci reflexionar.

La Festa Major

La Festa Major de Vic ha arribat
i el seguici ha començat.

El xulo del Merma
es queda en segon terme
quan apareix la Vella
amb una paella
per nens i nenes atonyinar
perquè la fan enfadar.

Seguits pel Nen babau
que els empaita si s'escau.
Darrera venen la Mulassa i el Bou
on no hi neva ni hi plou
perquè hi ha una sequera d'ou
i els segueix el Lleó que fa molta por
i en Rogeret balla dret.

La Mercè i en Llucià
ballen un txa-txa-txa.
El comte i la comtessa
fan una travessa
i de tantes voltes que han donat
ja s'han descomptat.

Al final l'àguila ha arribat
i la cercavila s'ha acabat.

El llop

La meva panxa
sí està afamada,
a la nit fosca
crida i udola.

Llavors diu la gent
tota espantada:
-Que negra que és
la teva gola!

Potser és negra o rosa
però jo només estimo
a la filla
i la dolça esposa.

(Qui em diu malvat
potser s'equivoca)

La mort

Ara que estic mort estic sol,
sol solet,
en un món gris,
sense alegries,
sense la felicitat,
però jo estic mort.

Encara estic viu,
però pels altre mort,
ningú em pot veure,
ni sentir-me,
la mort és un avorriment,
però jo estic mort

La meva família plora,
els meus germans ploren,
els meus pares ploren,
menys jo que no tinc sentiments,
en aquest món gris,
perquè jo estic mort.

Per què vaig morir
de molt jove?,
per què, per què, per què?,
què havia fet de malament?,
però com ja sabeu estic mort.

Ara que no tinc res a fer,
puc contemplar el món,
però ningú em sent,
ningú em veu,
però jo estic mort

No ploreu familia,
no ploreu,
que encara estic voltant,
capa aquí, cap allà,
però jo estic mort.

Mara, pare pareu de plorar,
germans no ploreu,
que cadascú un dia
ha d'anar un mon molt llunyà,
sense necessitats de res,
però jo estic mort.

Els meus amics de tota la vida,
ni se'n recorden de mi,
ells ja tenen altres aficions,
que pensar en mi,
els puc observar
per molt lluny que estiguin encara els veig,
però jo estic mort

Ara que els meus fills
són grans,
es casaran,
i no se'n recordaran de mi
tindran altres treballs,
que pensar en mi,
però jo estic mort.

No tinc res a fer,
no puc divertir-me,
pero puc avorrir-me,
però com ja sabeu estic mort.

Josep, Josep
em cridaven,
que aquest era el meu nom,
però aquestes coses eren quan era viu
però ara estic mort.

Fa tants anys,
que estic mort,
ningú se'n recorda de mi,
tothom disfruta de la seva vida
menys jo que estic mort.

La mort,
la mort,
odio la mort,
un avorriment sense família,
sense res,
sense alegries,
un món blanc, gris, i negre,
però com ja sabeu jo estic mort.

El viatge que em va obrir els ulls

Hola, sóc l'Adela, sempre he viatjat molt, però, hi va haver un viatge que em va fer obrir els ulls. Us ho explico, a l'edat de vint-i-cinc anys més o menys, vaig decidir fer un viatge al Sahara. Allà, vaig veure que a la gent realment els hi faltaven coses per viure. Havien d'anar a buscar l'aigua a deu km i les cases eren fang i palla. No podien sortir a veure món. No volien ser part de Marroc i els van deixar en un tros que sobrava, ningú el volia, ja que no es podia construir perquè el terra era pedra amb sorra a sobre. Molt sovint hi havia siroco, és a dir, vent amb sorra. I jo em preocupava per on dormiria...

A l'arribar a Catalunya, em vaig adonar dels luxes que tenim i vaig fer un segon viatge al camp de refugiats, on hi havia una valla al voltant i vivien de les fàbriques del costat, la de Coca-cola i la de tabac. El que sortia malament els hi donaven. En aquest segon viatge vaig portar pasta de dents, raspalls, medicaments... i tot tipus de coses necessàries per viure. Els refugiats m'ho van agrair i em vaig endur algunes persones a Catalunya per portar-los al metge, dentista...

Al tercer viatge allà, per tornar la gent a casa seva, vaig veure al president d'Argèlia i li vaig dir quatre coses: que s'estava quedant tots els diners per a ell i hi havia gent sense menjar, que la gent menjava camell i corb, que tragués les valles i que els donés diners per viure.

Vaig lluitar molt, fent manifestacions i altres coses, però, finalment, vaig aconseguir fer una recaptació benèfica, on la gent catalana venia a Barcelona a donar coses o diners. Al final vaig recaptar 1.356.000€ per construir cases i més de 100 caixes amb material escolar, roba... Ho vaig portar tot en un quart viatge i el president es va sorprendre molt.

Després de moltes més manifestacions, van posar una petita porta a la valla, però jo no volia això, volia que no hi hagués valla i no vaig parar de lluitar. Cada vegada feien la porta més gran i milloraven l'estat de vida dels saharauis.

Després de sortir en tots els diaris d'Algèria, el president em va convocar. Tot va passar així:

- Què vol president? Treure la valla perquè sóc molt pesada? No pararé fins que tinguin un vida digna!
- Sí... -va murmurar-
- Què? No l'he sentit.

- Que m'estas generant molts problemes i he decidit treure la valla i encarregar-me de que tinguin una vida digna.
- Li agraeixo -vaig dir abans de marxar-.

Sé que sempre recordaré aquell dia en que vaig aportar el meu granet de sorra, en que vaig millorar, encara que sigui només una miqueta, el món i la vida dels saharauis.

M'agradaria que tothom pensés com jo, fos solidari, empàtic i lluités pel dret de que tothom tingui una vida digna.

El meu dia a dia

M'agrada el matí
per poder sortir
i quan toca anar a l'escola
sempre mola.

Camino pel carrer
pensant que faré,
i sense parar
no puc estar.

A la classe de cinquè B,
ens ho passem molt bé
i quan anem d'excursió
hi posem molta emoció.

Després de berenar,
m'agrada jugar a futbol
per poder
marcar un gol.

A l'hora de dinar
sempre hem de menjar,
per així tenir
forces per estudiar.

Vaig cap anglès
sense fer res,
camino i camino
fins que hi arribo.

A l'hora de sopar
intento ajudar,
per així tenir
temps per descansar.

Me'n vaig a dormir,
però abans faig un pipi
em rento les dents
perquè les tinc molt pudents.

Paraules que s'esvaeixen

La Lia era una nena feliç. Era filla única, però no li faltava de res. El seu millor amic era en Max, el seu gosset.

La Lia estava a punt de fer 11 anys i tenia un talent especial per la música. La mare de la Lia era professora de música i des de ben petita que li havia ensenyat a tocar la guitarra.

Es passaven hores i hores tocant juntes la guitarra.

Un dia, mentre mare i filla tocaven una cançó que havien tocat moltes vegades, de sobte la mare de la Lia es va quedar en blanc. Era com si de cop i volta la seva mà no rebés les ordres del cervell per fer anar les cordes de la guitarra.

Es va espantar molt, varen anar a l'hospital i després de fer-li un munt de proves va arribar el fatal diagnòstic.

La mare de la Lia tenia ELA. La ELA era una malaltia degenerativa que no tenia cura.

Quan els pares de la Lia li varen explicar la malaltia que tenia la seva mare, li va caure el món a sobre, no podia deixar de plorar.

No podia imaginar-se el fet de no poder tocar més la guitarra amb la seva mare.

Tot i això, la Lia era una nena molt valenta i optimista i mai va perdre l'esperança.

Li va prometre a la seva mare que no deixaria mai de tocar la guitarra.

Anava passant el temps i la malaltia avançava, la mare de la Lia cada cop estava més limitada fins que un dia van haver de comprar una cadira de rodes ja que les extremitats li van deixar de funcionar.

Malgrat tot, la Lia cada dia tenia temps per agafar la guitarra asseure's al costat de la seva mare i tocar durant hores.

A part de perdre la mobilitat li costava parlar. Semblava com si les paraules se li esvaïssin i els records se li esborressin de la memòria. La Lia estava preocupada pel fet que la seva mare no se'n recordés d'ella.

La malaltia avançava molt de pressa i ara ja no articulava. No podia moure cap part del cos i la seva cara era inexpressiva. Ni reia, ni plorava, ni se la veia feliç ni enfadada. Era com si dormís però amb els ulls oberts.

Va arribar el dia que varen haver de portar la seva mare a l'hospital, ja que necessitava ajuda les 24 hores.

La Lia l'anava a veure cada dia i hi anava acompanyada amb la seva guitarra.

Quan començava a tocar-li una cançó, l'expressió de la cara de la seva mare canviava de cop.

Els metges estaven molt sorpresos, ja que no havien vist mai res així, semblava un miracle.

Quan tocava la guitarra era l'únic moment del dia on se li intuïa un somriure a la seva mare.

La Lia sabia perfectament que la seva mare estava connectada a ella, malgrat no poder parlar ni moure cap múscul del seu cos, ja que la música tenia un poder extraordinari que ni tan sols els metges podien comprendre.

Finalment, va arribar el dia que la Lia no hagués volgut mai que arribés.

La seva mare se'n va anar, però ho va fer amb un somriure als llavis i acompanyada de la guitarra de la Lia.

MARE SEMPRE ET PORTARÉ DINS DEL MEU COR

Sota terra

Havia arribat el moment. Era a dalt de l'escenari, a punt per començar a ballar. La música va començar a sonar. Un peu, després l'altre... Al cap d'una estona s'hi van incorporar les mans, i sense adonar-me'n, ja estava ballant. Però, de sobte, es van apagar els llums i vaig caure de l'escenari. Es va sentir el cop sec del meu cos picant a terra. Algú m'havia empès, algú que no volia que ballés aquell dia.

Em dic Janna i, a part de la protagonista, també sóc la narradora d'aquesta història, la meva història.

Des de petita que m'encanta ballar. Fa dos anys, quan encara era viva, mentre provava d'entrar a l'institut de dansa més prestigiós del país, és quan em van assassinar.

Aquell dia havia de ser perfecte, però no s'hi va acostar gens a la perfecció. Tot anava com la seda fins que unes mans fredes i rugoses em van agafar de la cintura per després deixar-me caure al terra dur. Al cap d'una estona, es van encendre els llums i es van sentir els primers crits de la gent espantada i horroritzada en veure el meu cos sense vida estès a terra.

Els primers sospitosos, com és d'esperar, van ser els altres concursants, que, pel que semblava, tenien tots coartades perfectes. Menys una, la Laia, que quan va passar la tragèdia havia anat sospitosament sola al lavabo. Tenia les meves sospites, però la Laia no podria fer una cosa així. Les nostres mares, de petites, anaven juntes a l'institut de la dansa, i fins i tot eren millors amigues. Així que, des de petita que coneixia la Laia, i sé que no seria capaç de cometre un assassinat. És més, sé que és impossible que m'assassinés, perquè, un dia després, va aparèixer un altre cos. El de la Laia. En aquest cas, però, l'assassina va ser ella mateixa. Així doncs, amb un assassinat sense resoldre i un suïcidi aparentment sense motiu la gent va començar a fer el tafaner i a inventar-se teories molt allunyades de la realitat.

La policia, per altra banda, va començar a fer interrogatoris. Tot i que no semblava que ningú tingués motius per matar-me, ni per fer que la Laia se suïcidés, algú havia estat el culpable.

Les portes del teatre on actuàvem estaven tancades, aquell dia. Això vol dir que una cosa és segura: algú que era dins el teatre a l'hora de l'actuació m'havia matat.

Un dels interrogatoris més importants va ser a la família de la víctima, o sigui, jo.

La meva família i jo no teníem gaire bona relació, sobretot amb els meus pares. En canvi, amb la meva germana petita m'hi portava molt bé.

Pel fet que els meus pares i jo no tinguéssim una relació perfecta, i també perquè la meva mare no era al seient assignat quan vaig morir, els policies van començar a investigar-los. Els seguien a tot arreu sense que se n'adonessin, però no semblaven culpables. Fins a un dia. El dia que van trobar el meu cadàver. Resulta que, el dia de la tragèdia, en l'estona que la gent sortia espantada del teatre, s'havien emportat el meu cos i l'havien amagat. La policia l'havia trobat dins d'una casa abandonada als afores de la ciutat. Sense pensar-s'ho els policies van anar directament a casa dels meus pares mentre em feien l'autòpsia. La casa abandonada on havien trobat el meu cos, era la casa on es va criar la meva mare. Definitivament, la meva mare semblava culpable del crim. I per tot això que va fer la meva mare, que la va fer semblar culpable del meu assassinat, és que la policia es va presentar a casa dels meus pares.

Així doncs, a davant de la porta de casa meva, amb la meva germana i el meu pare presents estaven a punt d'emportar-se a la meva mare, possible assassina de la seva filla, a comissaria per interrogar-la. Però inesperadament una veu dèbil va cridar:

- Atureu-vos!

Era la veu de la mare de la Laia. Tothom es va girar cap a ella i va començar a donar la seva explicació:

- Sóc jo, sóc la culpable de l'assassinat de la Janna. - Va explicar. Tothom es va mirar amb cara de sorprès i ella va continuar. - Quan tu i jo anàvem a l'institut de dansa juntes et tenia enveja perquè sempre eres tu la millor, Mary, guanyaves els concursos de ball, et triaven per fer els balls...- Va dir-li a la meva mare. - Així que, per aquest motiu, el dia del concurs, vaig estar jo qui va matar a la teva filla.

- Per què... Per què ho vas fer! - va dir la meva mare amb els ulls plens de llàgrimes.

- No la volia matar! - Va cridar la Clara, la mare de la Laia. - Només volia fer-li mal com perquè no pogués ballar, però no tant!

- Però, i la Laia? Perquè es va suïcidar ella? - Va preguntar un dels policies.

- La Laia em va veure pel passadís del teatre, però vaig marxar corrents abans que em preguntés què hi feia allà. Al vespre em va començar a fer preguntes i li vaig explicar que sense voler havia matat la Janna i que havia amagat el seu cos en una casa abandonada.

L'endemà em vaig trobar una nota a la cuina. Deia així: "ho sento, mama, però no puc viure sabent que has matat una persona." Al cap de dues hores em van avisar que s'havia trobat el cadàver de la Laia. - Va explicar la Clara mentre plorava. - Vaig intentar que la Mary semblés culpable de l'assassinat de la Janna perquè tenia por del que em pogués passar... -Va sentenciar finalment.

Mentre el meu pare consolava a la meva mare i els policies parlaven entre sí, la meva germana es va acostar a la Clara i li va dir a l'orella:

- Si jo fos la teva filla també m'hauria suïcidat, assassina!

Després de totes les confessions, es van emportar a la Clara per interrogar-la a comissaria en lloc de la meva mare, i, resulta que durant l'autòpsia van extreure restes d'ADN de sota les meves ungles que eren de la Clara i finalment va ser jutjada i sentenciada pels seus crims.

Doncs aquesta és la història de com vaig ser víctima d'una enveja que va durar més de trenta anys entre la meva mare i una seva "amiga".

Així que ja ho veieu, compte amb l'enveja, que mireu com he acabat jo... a sota terra.

El gran somni

Sona el despertador. La Clàudia s'aixeca d'un salt i d'una revolada agafa el micròfon i comença a cantar davant el mirall. La Clàudia té una gran passió pel cant. Ella creu que ha nascut per ser una gran cantant. I amb 17 anys, ja és tota una professional!

Només en aixecar-se, ja té el micròfon a les mans!

La mare de la Clàudia entra a l'habitació.

-Uau! Veig que cada cop et surt millor! -va dir.

-Sí. Em sembla que d'aquí dos o tres dies estaré preparada pel concurs! -va exclamar la Clàudia, emocionada.

Sí, com heu sentit, la Clàudia participarà en el gran concurs de cant, "Star Singer". Ella ha estat practicant aquests últims mesos i creu que ja està llesta per cremar el plató, a les 17 h! El gran problema és que el jurat del càsting és molt estricte, però la Clàudia està molt decidida; el seu somni és triomfar, i per això vol impressionar el jurat!

La Clàudia estava a la gran fila de gent que portava al gran plató. Va veure molta gent deprimida sortint del plató. I no només això, una noia també va sortir del plató, amb la tristesa enganxada a la cara. Era l'Ivy, la cosina de la Clàudia.

-Va tot bé? Què et passa, Ivy? -va dir la Clàudia.

-Deixa-ho estar, el jurat m'ha fet fora amb unes paraules molt dures. -va dir. -Jo li dic adeu al cant, estimada cosineta, m'han fet perdre la il·lusió.

-Però...-va dir la Clàudia, que no va poder acabar la frase perquè l'Ivy se'n va anar, somicant. La Clàudia va decidir que és millor no rendir-se, encara que el jurat li trenqui el cor.

Quan li tocava el torn a la Clàudia, va entrar al plató.

-Nom i ciutat on vius, si us plau? -va dir el jurat, mirant amb mala cara a la Clàudia.

-Sóc la Clàudia, i sóc de Constantí. -va dir la Clàudia, nerviosa.

-Quan vulguis pots començar, que no tenim gaire temps. -va dir una membra del jurat.

La Clàudia comença a cantar la seva cançó. Va començar força bé. Es va encallar amb una frase, però de seguida va corregir el seu error i va continuar cantant. Quan va acabar, es va posar vermella com un semàfor.

La Clàudia va deixar anar un sospir.

-Ehem... Mm... Em, parles tu, Joan? -va dir una membra del jurat.

-Em... D'acord. -va dir ell. Intentaré no ser gaire estricte amb tu, però...-va dir.

-Ehem, doncs millor parlo jo.-va dir una altra membra del jurat. Mira Clàudia, has d'entendre que tot, absolutament tot el jurat no et vol aquí. Hem descobert que el teu somni no és cantar. Apa, marxi si us plau. -va dir, tota orgullosa.

-Oh, d'acord... Gràcies. -va dir la Clàudia.

-Següent! -va dir el jurat.

La Clàudia va sortir del plató i va anar de camí cap a casa. De sobte, es va posar a ploure, i la Clàudia no portava paraigua. Els ulls se li omplien de llàgrimes, i va pensar que l'Ivy tenia raó.

Quan va arribar a casa, tota xopa, no li va dir res a la seva mare. Se'n va anar a la seva habitació i es va tancar amb un fort cop de porta. Es va asseure al llit.

Es va posar a plorar i va pensar: "El jurat tenia raó? El meu somni no és cantar? La meua música no agrada a ningú? Suposo que sí." Deprimida i plorant.

De sobte, es va sentir un toc, toc, toc.

-Eh, Claudieta, sóc jo, la teua mare. -va dir la seva mare.

La Clàudia va deixar anar un sospir.

-Què passa? -va dir la mare, preocupada. Entro?

La mare va entrar.

-Què et passa, què li passa a la meua floreta? -va dir. Com t'ha anat el "Star Singer"? Has entrat? -va dir la mare, amb emoció.

-No. -va dir la Clàudia, somicant. M'han dit que no canto bé i que el meu somni no és cantar.

La mare va exclamar:

-Oh, déu meu! De veritat t'han dit això? -va dir ella.

La mare va asseure's al seu costat del llit.

-L'Ivy també es va presentar, li ha passat el mateix. -va dir la Clàudia.

-I t'han dit alguna cosa més? -va preguntar la mare, preocupada.

-M'han dit que a cap membre del jurat li ha agradat el meu cant ni la meua cançó.-va dir. - De veritat la música no és adequada per una nena com jo?

La mare va exclamar:

-Clàudia! -va dir. Per què penses això? El que més m'impessiona de tu, és el teu cant! -va dir.

La Clàudia, no sabia si el que havia de fer era rendir-se.

-No, no ho és. -va dir la Clàudia, entre singlots.

-I tant que ho és! -va dir la mare. Confia en tu mateixa! Mai, absolutament mai t'has de rendir en el tema de la música ni en cap somni que tinguis! És molt important.

La mare de cop es va adonar d'una cosa.

-Ostres, saps què? -va dir. - Hi ha un nou concurs de cant a Tarragona! S'anomena "Music4ever"! Què me'n dius? -va dir la mare, emocionada.

La Clàudia va deixar anar un sospir.

-No, no m'apuntis si us plau. -va dir.

A la mare se li va posar un somriure maliciós:

-D'acord. -va dir. No t'apuntaré.

Van passar uns quants dies, quan la mare va portar a la Clàudia a un lloc "Sorpres", i resultava ser el plató de "Music4ever", un increïble concurs de cant a Tarragona!

La Clàudia va exclamar:

-Però... Què... Mare! -va exclamar la Clàudia. - M'has apuntat! Però, per què? -va dir.

La Mare va interrompre:

-Clàudia, ho faig pel teu bé! Mai has de deixar enrere els teus somnis, sobretot el cant, ho portes a la sang! -va exclamar. - L'objectiu que té la gent és atrapar els seus somnis, i tu, ara tens l'oportunitat de poder-lo atrapar! -va dir la mare amb alegria.

La Clàudia s'ho va pensar.

-Gràcies, mare. T'estimo molt! -va dir la Clàudia.

Es van fer una llarga i forta abraçada. La Clàudia va respirar fondo i va dir:

-Bé, ara he de marxar, el jurat m'espera! Adéu, mare, fins ara i gràcies per tot.

-Confio en tu, Clàudia, dona-ho tot a l'escenari! -va dir la mare, orgullosa.

Hi havia molta cua per entrar al plató, i la Clàudia va pensar: "Clàudia, confia en tu mateixa... No deixis enrere un somni per atrapar!"

Uns minuts després, la Clàudia va entrar al plató.

-Hola, benvinguda a "Music4ever"! Presenta't si vols.

-Molt bona tarda, sóc la Clàudia i sóc de Constantí. -va dir ella, nerviosa.

-Molt bé maca, ja pots començar a cantar. -va dir un membre del jurat.

La Clàudia va començar a cantar, amb un to de veu tan bonic, que es veia que agradava al jurat. Quan va acabar, una membra del jurat li va dir:

-Clàudia, guapa, et volem agrair que hagis vingut, ens has impressionat molt amb aquest to de veu, i volem dir-te que vagis tranquil·la a casa, nosaltres et trucarem per dir-te la notícia.

La Clàudia els va donar les gràcies i se'n va anar del plató. Va sentir una emoció molt forta, com si no li importés si guanya o no. No li importava si perdia, ella havia nascut per ser una cantant.

L'endemà a casa va sonar el telèfon:

-Contesta tu, em sembla que és l'àvia. - va dir la mare.

-D'acord, mare. -va dir la Clàudia.

-Hola, qui és? -va dir ella.

Va respondre una veu. Aquella veu li resultava familiar.

-Hola, bona tarda, Clàudia?

-Sí. Qui és?

-Som el jurat de "Music4ever", i et volem dir que segueixes al programa! Tens una veu maquíssima. -va dir el jurat.

La Clàudia es va tornar boja:

-Oh, gràcies, gràcies, gràcies! -va dir.

-T'esperem el dissabte 18 d'abril perquè cremis l'escenari!

-De veritat, moltíssimes gràcies! -va exclamar la Clàudia.

-Adeu, bonica, bona nit! -va dir el jurat.

La Clàudia va penjar el telèfon, i va fer un gran crit d'alegria. No s'ho podia creure: L'Havien acceptat!

Dit i fet, el 18 d'abril, la Clàudia ja estava al gran plató "Music4ever".

-Hola, Clàudia! Un dels 16 concursants del programa! Quina cançó ens cantaràs avui? -va dir el jurat.

-Avui us cantaré "NO" de Meghan Trainor. -va dir la Clàudia orgullosa. Ho donaré tot, i ho faré gràcies a la meva mare. Ella m'ha ensenyat a ser jo mateixa i que no em puc rendir mai. Al contrari, he de continuar perseguint els meus somnis i un d'ells és cantar. -va dir la Clàudia.

Es va fer un gran aplaudiment. El jurat va dir:

-Quan vulguis, tenim ganes de sentir-te!

Llums, càmera... A cantar. La Clàudia sentia una emoció nova. Havia estat temps intentant atrapar el seu gran somni i ara, sens dubte, l'ha atrapat.

Aireja't

No hi ha esforç ni paciència,
tot és ja superficial.
No es troba intel·ligència,
si no és artificial.

Davant el mòbil badallen,
amb cap buit i foradat.
I la llibertat retallen,
amb cada "like" cliquejat.

Dins del búnquer capficats,
on s'hi passen tot el dia.
Al "Fortnite" tots ben viciats,
Mentre tinguin bateria.

Moltes altres al "Tik Tok",
cada vídeo van passant.
No descansen ni un poc
i el seu cap es va vessant.

El timbre ara han picat,
ningú sembla sentir res.
La pizza ja ha arribat,
no podran agafar pes.

No tot són dispositius
hi ha altres coses que pots fer.
No hi ha res com els estius,
surt i passa-t'ho molt bé!

No se sap mai

Hola, em dic Brave. Tinc 18 anys i estic a punt de graduar-me. A la meva família som quatre, els meus pares i la meva germana petita, que ens portem molt bé.

He passat molts moments dolents a la meva vida, però també de bons. Ja fa uns mesos que em va passar el millor que em podia passar. Jo tinc els malucs molt amples, igual que totes les dones de la meva família, i des de petita he hagut de portar faldilles i pantalons molt amples; per això no ens agrada porta pantalons curts o pantalons estrets (cosa que a mi m'agradaria).

Sempre m'ha agradat el bàsquet, però com que l'uniforme són pantalons curts i un top mai no hi he volgut jugar. Sempre he anat a veure els partits i els entrenaments per animar a les meves amigues. A vegades practico bàsquet a casa meva i en sé bastant, em sé tot el reglament i les jugades, a vegades em quedo amb la tècnica que l'entrenador diu als partits. Són estones que comparteixo amb la meva germana.

Un dia la meva millor amiga, la Violet, es va trencar el peu i no va poder jugar al partit de la final. No tenien més persones a la banqueta i jo havia vingut a tots els partits i entrenaments i l'entrenador em va dir:

-Hem decidit que si tu vols jugar ens faries un gran favor, però és cosa teva, com tu vulguis.

Em vaig quedar en blanc i no sabia què dir, però al final vaig dir que sí, totes es van posar molt contentes i em van portar la meva roba. Em pensava que tothom se'n riuria de mi, però un cop començat el partit, tant les meves amigues com els entrenadors dels dos equips em miraven amb cara de sorpresos, deien:

-Quina concentració, que bé que ho fa!

-Sí, no sabia que fos tan bona!

- I a sobre, té una bona coordinació amb les seves companyes.

- Cistellaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa!!!!!!!!!!!!!!

- Va, continueu així, avui no perdre'm - deia l'entrenador de l'altre equip.

- Té una tècnica molt bona.

Em pensava que ho deien perquè no m'enfadés. No obstant això, he de reconèixer que ho vaig fer molt bé. Gràcies a mi i tot l'equip vam guanyar la final i vam quedar primeres de la selecció. Estàvem molt contentes. Vaig marcar força cistelles. Al final ens van fer unes quantes fotos per penjar-les a les diferents xarxes socials.

L'endemà, vaig haver d'anar al centre comercial per comprar el meu vestit de la graduació. Jo volia agafar un vestit vermell de tirants bastant escotat i ajustat amb dues obertures laterals, però la meua mare no em va deixar agafar-lo perquè es marcaven massa els malucs. Vaig haver d'agafar un vestit verd, llarg, ample i de màniga llarga. Semblava una princesa de Disney.

Després d'uns quants dies, em va trucar un dissenyador de moda que em trobava molt guapa i que m'havia inscrit en un concurs que em va assegurar que seria molt divertit. Li vaig demanar on era i quin dia seria. Ell em va informar:

- És a Sidney, a la Casa de l'Òpera, crec que vius a prop. El dia 3 de febrer d'aquest any, serà a les 13:00 h. Oi, que teniu festa?

- Sí. Com ho saps qui soc?

- Jo ho sé tot i no sé res.

- De veritaaaaat? Qui ets?

- Et coneixem perquè vas sortir en un diari i, amb el teu equip, vàreu guanyar la final d'un partit de bàsquet. Tinc una proposta, perquè penso que tu ets la que li escaurà millor el meu últim disseny. Serà molt divertit. Soc en Karl Otto Lagerfeld, dissenyador de la marca Chanel.

Jo no els hi vaig dir res als meus pares, ni a ningú, i hi vaig anar aquell dia deu minuts abans de l'hora que vam acordar. Tothom em mirava perquè totes les noies estaven primes com un pal i eren molt altes, en canvi, jo no. Jo tinc els malucs amples i no és que diguem que sigui molt alta, però no soc un nan. Així que no em vaig voler arraulir.

Em van dir que era molt divertit, però era divertit pels jurats, perquè de divertit, res. Hi havia 3 reptes. El jurat ja ho tenia tot preparat. Ens van explicar les normes i el reptes que van preparar els jurats. Eren:

- El primer repte és caminar per una passarel·la. Es valorarà l'estil, la gràcia i l'elegància en caminar. Qui compleixi aquests requisits, passarà al següent repte. - va dir un dels jutges.

Aquesta prova per mi va ser difícil, doncs jo camino sense gaire gràcia, però sembla que en aquesta ocasió els meus malucs em van ajudar; al jurat els hi va agradar veure com es movia amb gràcia la roba mentre jo caminava.

- El segon repte és una prova de talent. Ens heu de mostrar una habilitat. - Va dir el segon jutge.

Els vaig deixar bocabadats amb la meva tècnica de bàsquet. Vaig fer uns passos, passant-me la pilota entre les cames i després fent-la girar sobre un dels meus dits. Per acabar la vaig fer passar per darrere el meu coll i finalitzant amb un altre gir sobre la mà.

- El tercer repte és una pregunta de cultura.-va dir el tercer jutge, el més prim i amb cara de pomes agres.- L'última que surti serà la guanyadora i la model del gran dissenyador de moda de Karl Otto Lagerfeld.

La pregunta va ser sobre història, i sort que just era un dels temes que havia estudiat per l'últim examen. Vaig clavar la resposta.

Al final de la primera prova vam quedar 16 de les 20 que érem, però a la segona prova només quedàvem 8, la meitat, i a la final vaig GUANYAR!!!!!!!!!!!!!!

Jo estava molt contenta i fins i tot els hi vaig dir als meus pares. Ells, al principi, estaven molt enfadats perquè no els hi havia dit res, però deien que era una molt bona oportunitat. Després d'uns dies vaig quedar amb el dissenyador de moda i va fer el vestit que m'havia de posar per la sessió de fotos.

Vaig fer molts altres concursos i molts d'ells els guanyava. Sortia a molts llocs i estava molt contenta, però mai vaig deixar de jugar a bàsquet.

Amb tot això la meva mare i la meva germana van començar a portar pantalons estrets. De la meva germana ja m'ho esperava, però de la meva mare no.

Pel ball de graduació, al final, la meva mare em va deixar portar un altre vestit, que era el primer que em va fer el dissenyador de CHANEL, i no el verd, llarg, ample i de màniga llarga que havíem comprat.

Tot això que us he explicat és perquè reflexioneu, no us atureu perquè hi hagi alguna cosa de vosaltres que no us agradi. Si tens un objectiu, persegueix-lo sense importar-te el què diran els altres, no has de donar importància als prejudicis socials. Estima't tu mateixa tal com ets.

Així han estat els meus últims mesos.

Espero que a partir d'aquí passin moltes més coses.

On cau l'aigua

Viure en un palau enorme, menjar plats exquisits, anar a una escola al costat de casa... Aquesta és la vida que li hauria agradat tenir a en Jeans. Però no se sap si per sort o per desgràcia; la seva vida, la real, la que havia de viure cada dia, era molt i molt diferent.

En Jeans era un noi de dotze anys que vivia a Lexus, el continent més calorós, pobre i natural del planeta Terra. En concret vivia a Bisula, un país molt bonic per la seva fauna animal. Bisula era un lloc preciós de visitar, però viure allà cada dia no era tan divertit com semblava.

A Bisula feia uns quants anys que faltava l'aigua, però s'anava tirant amb les reserves i amb les pluges que de tant en tant queien. També cal afegir que les collites no anaven tan bé com s'esperava, però tot i així hi havia prou menjar per a tots. En aquell temps, en Jeans encara vivia allà amb la seva família al seu poblat, Siroga.

Quan cada matí es llevava, abans de recórrer els 13 quilòmetres que havia de fer per anar a l'escola, havia de despertar al seu germà petit Jungo i les seves dues germanes grans, la Pilai i la Dilai. S'estimava molt als seus germans i germanes, però tenia una especial devoció pels seus pares, en concret la Samota, la seva mare.

També s'ha de dir que anar a l'escola li encantava, s'ho passava molt bé aprenent coses noves cada dia, a part de l'hora del pati on jugava a futbol amb en Gula, el seu millor amic. No entenia com hi havia nens dels altres continents que odiaven anar a l'escola, i que ell creia que per sort, allà, als altres continents, els hi obligaven.

A Bisula, i en concret a Siroga, mai no els hi havia sobrat l'aigua, però aquell any les coses van anar empitjorant i empitjorant, fins a arribar el punt en què els nens que tenien una mica lluny l'escola van haver de deixar d'anar-hi.

No plovia. No hi havia aigua. No hi havia collita. No hi havia menjar.

I sense menjar ni aigua no pots caminar tanta estona. Degut això, en Jeans estava molt i molt trist i no podia evitar expressar-ho amb l'altra gent.

- Mama, per què passen aquestes coses? Nosaltres no hem fet res mal fet perquè passin!
A més, jo vull continuar aprenent!

- Jeans, tens tota la raó. Nosaltres no hem fet res mal fet, però hi ha gent que sí que ho ha fet. I aquesta gent ha estat egoista perquè per molt que a ells tant els hi faci, hi ha gent

que sí que vol viure, però com que tots vivim en un mateix planeta ho paguem tots. Som com un equip de futbol, si ens marquen un gol, ens el marquen a tots.

Però en Jeans no se sentia satisfet amb aquella resposta, no només perquè no fos esperançadora, perquè ell ja ho sabia que era la veritat, crua i dura; però creia que hi havia d'haver alguna altra alternativa. El problema era que en no tenir l'escola a prop i no poder caminar fins allà per culpa de la sequera, no podia mirar a la biblioteca sobre la meteorologia ni preguntar als professors. A casa seva només el seu germà, ell i les germanes tenien coneixements acadèmics, però cap d'ells estava al curs adequat per saber res de tot allò que ell buscava.

Tot i així no es va rendir. Un dia molt d'hora al matí (o més aviat, a la matinada) va sortir de casa d'amagat per anar cap a l'escola. Va agafar una petita cantimplora amb aigua i un crostonet de pa sec. Hi va anar d'amagat perquè sabia que, si els hi preguntava als seus pares, li dirien que no hi podia anar per la seva seguretat. Però ell sabia que si no feia res, moririen igualment, així que valia la pena intentar-ho, "encara que morim en l'intent" (com diu la mítica frase).

Un cop allà, esgotat i quasi mort de set, entrà a l'escola. Estava buida, però no es va desmoralitzar i va entrar a l'aula on fins fa poc feia classe. Allà es trobà al seu amic Gula, estirat a terra, pàl·lid, i el noi desesperat començà a cridar:

- Gula! Gula! Desperta!

Però els seus esforços eren inútils. En Gula no tornaria a obrir mai més els ulls. Llavors en Jeans va deixar de plorar de cop. Li va venir un pensament al cap, un pensament esperançador. Va pensar que si descobria què feia que hi hagués tanta sequera i ho solucionava, podria fer que molta més gent se salvés de la dura necessitat d'aigua que hi havia. Tot i que no aconseguiria reviure en Gula, faria que molta menys gent passés moments com el que ell acabava de passar. I el que va tenir més clar va ser que el Gula mai no moriria mentre ell fos viu, perquè si algú el recorda, mai no morirà.

Així que sense deixar de pensar en la mort de l'amic, es va dirigir cap a la biblioteca esperant trobar-hi allà el que buscava, un bri d'esperança. Tot i que per arribar a la solució va haver d'observar molt. Durant els tres dies que va estar buscant, quan s'estirava a sobre la taula que li feia de llit, sentia que cada cop era més a prop de trobar la resposta, tot i que per solucionar el problema primer s'ha de trobar-lo.

Algun continent havia estat investigant sobre com obtenir tota l'aigua potable del planeta, i ho havia aconseguit. El que en Jeans no va comprendre al moment, va ser que: Per què havia robat tota l'aigua del món i no havia buscat una manera de què no s'escalfés tant el planeta?

Al cap d'un mes vivint i continuant investigant a la biblioteca de l'escola (que en realitat, ja no era una escola, era una casa d'acollida per a la gent que es volia refugiar una mica de la calor), tot buscant la solució al problema, se li va acudir una cosa, podia ser estúpida, o podia funcionar.

Va pensar que si viatjava fins a l'altre continent i els feia entendre que no podia ser que es quedessin amb tota l'aigua, la dura sequedat s'acabaria. Però no era tan fàcil com semblava d'assolir. Per obtenir-ho, es va decidir per tornar a casa seva perquè la seva família l'ajudés en aquest llarg viatge que es proposava fer. (A part que ja feia un mes que no els veia.)

Amb penes i treballs, va aconseguir arribar de nou a casa seva amb la solució, disposat a anunciar la gran notícia. Però quan va arribar ja no hi havia ningú. Va cridar per tot arreu i només sentia el seu "eco" que rebotava per les parets de la casa buida. Ell també es va sentir molt buit. Sabia que no els tornaria a veure. I això costava de superar, i molt.

En aquell moment li va venir un altre flaix instantani. Li va passar pel cap que el món estava molt mal fet, i que, per què no tothom el podia canviar? Però aquesta pregunta no se la va poder respondre fins al cap d'uns quants mesos. El que es va limitar a fer va ser trobar una solució, ràpida, econòmica i eficaç.

En tan sols sis mesos va aconseguir dissenyar la primera central renovable d'energia de Lexus. La font es basava en l'alta temperatura que patia el continent. Transformava l'energia de la calor en aigua a través d'uns mecanismes molt complicats, i encara que semblava estrany, en Jeans mai va arribar a guanyar cap premi (i no perquè no se'l mereixés), va ser perquè allà, a Bisula, es tractava de cooperar entre la gent i ajudar-se, una cosa que avui en dia, al món costa molt de fer.

I com bé he dit, en Jeans en aquell moment no es va saber respondre aquella pregunta, però ara sí. El món s'havia de reconstruir, el problema era que als altres continents ja els hi estava bé el món en l'estat que estava, i que si algú podia canviar radicalment el món, eren els "peixos grossos", una gent que no es veu, però que impacta molt en la societat. Però que aquesta gent no voldrien, perquè hi ha moltes més coses complicades entre aquests "peixos" que el poble mai arribarà a saber.

En tan sols sis mesos, també va entendre que quan algú mor ja no té res a perdre, però encara hi ha gent que ha de sobreviure amb aquest dolor. I que és terrible saber que et falta alguna cosa, saber què és i saber que no ho podràs adquirir, perquè no depèn de tu; una mica el que li havia passat a en Jeans.

Tot això ho havia fet i après gràcies a la Titanic, una nena de la seva edat que havia conegut en la llarga trajectòria fins a aconseguir la central. I ella havia fet una cosa que mai ningú li havia fet. Li havia fet la pregunta que, sense saber com, sempre havia estat esperant:

-I tu Jeans, com vols recórrer el món?

-Jo el vull visitar amb amor i passió per conèixer-lo bé.

-Doncs jo el vull recórrer amb vaixell, i vull dissenyar-lo jo per posar-li el meu nom i que tothom em recordi.

En Jeans també va reflexionar sobre que, si hagués volgut la venjança, ja l'hauria pogut tenir fent guerres contra la gent, però perdria tota la raó.

Al final (o almenys al d'aquest relat), segurament al contrari del que esperàveu, en Jeans mai va arribar a visitar els altres continents (i no va ser per falta d'insistència) però va aconseguir vèncer la terrible sequera estratègicament i va viure una vida plena d'experiències, possibles perquè va trobar moltes "pedres" en el camí.

En canvi, la Titanic sí que va aconseguir el seu somni, llàstima que el vaixell es va enfonsar en mig de l'oceà, amb ella inclosa.

Perquè viure és gratis. Somiar també. Viure els teus somnis no, i només es pot pagar amb esforç.

Nota de Bella Copa:

Aquesta història és fruit de la meva imaginació, però no ens oblidem que hi ha gent que aquesta sí que dia a dia ho pateix, i no només no ens n'hem d'oblidar, hem d'actuar per canviar-ho. I que avui dia hi ha molts problemes al món, però que si no resolem aquest (la sequera), els altres ja no tindran importància.

El llibre de la vida

El despertador va sonar. Eren les sis en punt d'un dilluns. Vaig mirar el sostre uns segons. M'esperava una altra setmana agobiant, com totes. Almenys, això creia.

Tinc 19 anys i treballo en una residència d'avis. El meu pare ens va abandonar a mi i a la meva mare quan jo encara no havia nascut. Vaig ser un pes per a la meva mare, que no em va estimar mai i a divuit anys em va fer fora de casa. Ara visc en un apartament vell, de dues sales, i em mantinc a base del meu miserable sou que guanyo cuidant avis i àvies.

Però aquell dilluns la meva vida va fer un gran gir.

Vaig parar el despertador i em vaig vestir. Tot seguit vaig agafar l'entrepà que havia preparat el dia anterior i vaig marxar.

Quan vaig arribar a la residència, vaig saludar i me'n vaig anar a la meva butaca a llegir.

Treballar en una residència és senzill. Tan sols has d'estar allà, no cal ni que intentis treure conversa amb ningú, ja que la majoria prefereixen parlar amb els de la seva edat.

Però aquell dia va ser diferent. Mentre llegia, una senyora que no havia vist mai se'm va acostar, va agafar una cadira i se'm va asseure al costat.

-Què fa una noia tan jove aquí?- va dir.- No hauries d'estar a la universitat?

-No tinc suficients diners per pagar-la- vaig dir. Tot seguit vaig continuar llegint. Sé que hauria d'haver estat més amable, de treure-li conversa, però no m'agradava que em recordessin com era de miserable la meva vida, ja ho sabia prou bé.

-Que trist- va afegir de sobte. -Jo a la teva edat tenia molts somnis i volia passar-m'ho bé.

Aquella senyora m'estava esgotant la paciència. Ella potser sí que va tenir una bona joventut, però jo era molt diferent d'ella. Segurament ella havia tingut més oportunitats que jo. Més diners, més contactes...

Vaig veure que obria la boca per parlar, així que ràpidament vaig dir:

-Perdoni, si necessita alguna cosa diguem-ho, si no, marxi.

Segurament es va adonar que m'estava incomodant perquè se'm va apropar i em va donar un llibre.

-Quan et sentis trista, cansada de tot, escriu aquí els teus somnis i els teus desitjos.

Vaig mirar el llibre. Semblava vell, ja que les pàgines tenien aquell to grogós que agafen les pàgines amb el temps. La portada era vermella i l'interior del llibre era buit. El que més ressaltava eren unes lletres a la primera pàgina que deien: "El llibre de la vida".

Vaig mirar a la senyora, però de sobte em vaig adonar que ja no hi era.

Quan vaig acabar de sopar, vaig rebre una trucada. Era una amiga meva que estava de vacances al Carib. Va explicar-me com de bé li anava tot, que el seu xicot era ric, que aviat es casaria...

Després va intentar parlar-me de la seva nova feina i el seu nou sou, però vaig penjar sense dir res. No volia sentir com tot li anava perfectament quan a mi em costava arribar a final de mes.

Vaig fer-me un entrepà per a l'endemà, però quan el vaig voler ficar a la bossa no hi cabia. Em vaig adonar que encara hi havia el llibre de la vida. Com que no tenia res més a fer, vaig decidir provar les recomanacions de la senyora.

Quan estava a punt d'escriure, el telèfon va tornar a sonar. Era la meva amiga que estava al Carib.

Enfadada, vaig escriure: "Desitjaria que parés de sonar".

Es va fer un llarg silenci. Havia parat de sonar.

Vaig pensar que era casualitat, així que ho vaig ignorar i vaig anar a dormir. Abans, però, vaig escriure: "Desitjaria viure en un conte de fades".

De sobte, em vaig llevar. La claror del matí il·luminava l'habitació, cosa estranya ja que jo em llevava d'hora, quan encara era fosc. Vaig mirar ràpidament el despertador. Eren les deu, anava quatre hores tard i el despertador no havia sonat.

Em vaig afanyar tant a vestir-me que no em vaig adonar que portava roba de marca. Vaig sortir de l'habitació i em vaig adonar que allò no era casa meva. Estava en una mansió gran, amb moltes habitacions.

-Bon dia, amor- va dir de sobte una veu masculina.

Davant meu tenia un home alt i ros, d'ulls blaus. Era com el príncep blau que sempre havia volgut.

-Què fas vestida? L'avió no surt fins al vespre. Tinc tantes ganes d'anar al Carib!

En aquell moment em vaig quedar en blanc. Era rica, vivia en una mansió, tenia a l'home dels meus somnis... Era com un conte de fades!

En aquell moment me'n vaig adonar. "El llibre de la vida" realment funcionava!

Podria recuperar als meus pares, anar a la universitat, fins i tot ser famosa!

Però la meva consciència de seguida va parlar. Allò no estava bé, seria viure en una mentida.

-Et trobes bé?- va dir de sobte.-Puc canviar el viatge per a la setmana que ve si vols.

-No, això no està bé- vaig dir de cop.

Abans que ell em pogués respondre, vaig sortir corrents a la meva habitació. Vaig agafar el diari i em vaig posar a cridar, desesperada.

-Para! Torna'm a la meva realitat!

Res.

-Ja no desitjo un príncep blau, no vull viure en un conte de fades!

Desesperada, vaig agafar la goma i vaig esborrar-ho tot.

El despertador va sonar. El vaig parar i vaig aixecar-me corrents per comprovar que a l'armari no hi havia roba de marca, que estava sola a casa i que continuava vivint en un apartament minúscul de dues habitacions.

Vaig guardar el diari en el fons d'un calaix i vaig decidir oblidar tot el que havia passat.

Però al cap d'una setmana, no vaig evitar pensar que potser una ajuda no m'aniria tan malament. La meva vida podria fer un petit gir. No hauria de cuidar avis, podria estar al Carib...

Vaig agafar el diari i vaig anar a la residència d'avis. Quan vaig anar a la meva butaca, em vaig adonar que hi havia asseguda la senyora que em va donar el diari.

-Com t'ha anat? -va dir-me.

-No el necessito -vaig dir. Tot seguit li vaig donar el llibre.- Seria viure en una mentida.

-Estic segura que t'anirà bé sense ell.

Va obrir el llibre i es va sorprendre el veure-hi apuntat:

"Desitjo guanyar una beca i anar a la universitat".

La desaparició dels somnis

A Budapest, una vegada hi havia una nena que es deia Gina i el seu millor amic en Max. La Gina era una nena alta, prima, amb els cabells llargs, castanys i molt esportiva. Era alegre, divertida i espontània.

En Max era alt, prim, fort i també li agradava fer esport. També era alegre, però quan s'enfadava... bé, es podria dir que s'enfadava de veritat.

Quan tenien temps lliure, ells dos sols quedaven per anar a les pistes de bàsquet per fer un u contra u, però quan quedaven amb amics anaven a fer un bon partit de futbol. Anaven al mateix institut i a la mateixa classe. Anaven a primer d'ESO B, a l'institut de *Vakok Állami Intézete*.

Començaven les classes a les 8:50 del matí i a les 13:00 anaven a dinar. A les 15:00 s'hi tornaven a posar i plegaven definitivament a les 16:50. Ells, per exemple, es quedaven a dinar a l'escola. Vivien molt a prop els uns dels altres, de tal manera que anaven junts a l'escola cada matí. Tot era normal, com una vida de qualsevol altre, o almenys això és el que creien ells.

Una nit, quan van tocar les 00:00, la Gina va sentir que trucaven a la porta. Va agafar la jaqueta i va obrir la porta per veure qui hi havia. Tot era molt fosc i no es veia res, però de sobte va caure un llamp que va il·luminar tot el carrer. La Gina va veure una mena d'ombra que corria per allà i que anava trucant a les portes de les cases, per colar-se per a la finestra.

La Gina ho va trobar molt sospitosos i va decidir anar rere l'ombra. Va anar seguint a l'ombra fins que va arribar a casa d'en Max. La Gina va decidir saltar a l'acció. A poc a poc, va anar cap a la porta de darrere de la casa d'en Max i va obrir-la amb una clau que hi havia amagada a sota la catifa que hi deia "Benvinguts". Va córrer pel passadís fins a arribar a l'habitació d'en Max. Es va amagar a l'armari d'en Max i va mirar per una escletxa que hi havia. De sobte, va arribar l'ombra i va veure que li tocava el cap a en Max. Al cap d'uns 10 segons, del cap d'en Max van començar a sortir-ne imatges com si fossin somnis. Es va començar a menjar totes aquelles imatges i fotografies i es va esfumar.

La Gina va sortir de l'armari i va córrer a despertar en Max. En Max es va exaltar i es va despertar espantat. La Gina li va demanar...

-Max, Max... Has notat alguna cosa estranya ara mentre dormies?

- Sí, per? Com ho saps? Ha estat com si algú des de fora m'arranqués els somnis i...

- I què? Max, què passa? - va dir la Gina en veure que en Max no contestava.

- I... tot s'esfumés, desaparegués i et quedessis en blanc.

La Gina va marxar corrent a casa i va començar a buscar per *Google* a veure si trobava alguna cosa relacionada amb el succeït, però... res de res.

L'endemà al matí, la Gina i en Max van fer vida normal. Van anar a l'escola, van jugar amb els amics i van fer les extraescolars de sempre. La Gina abans d'anar a dormir, es va posar una alarma a les 00:00 i es va preparar una bossa amb pols de talc, una reixa de pescar del seu pare, roba negra i un passamuntanyes també de color negre.

A les 00:00 tocases, li va sonar l'alarma. Es va vestir, va posar la reixa a la porta de casa d'en Max i es va esperar fins que aparegués l'ombra. Un cop va aparèixer, va saltar a l'acció. Li va llençar pols de talc per sobre per veure-la més bé i, un cop l'ombra es va posar a davant de la porta d'en Max, li va caure la reixa a sobre. Ja la tenia capturada! Va despertar a en Max i li va ensenyar. En Max li va demanar què era allò que havia capturat i la Gina li va explicar que el què aquella passada nit havia notat era una ombra que li arrencava els somnis.

Van fer com si fos el típic interrogatori de les pel·lícules d'acció. La van asseure a una cadira, li van lligar les mans enrere i amb una llumeta de la tauleta de nit li van enfocar la cara. Li van començar a fer preguntes com...

-Qui ets?

-Què feies a casa d'en Max?

-D'on vens?

...

I moltes preguntes més.

L'ombra, a poc a poc, anava responent totes les preguntes com podia, però al final quan ja no podia més, va fer un crit i tots dos van callar de cop. L'ombra els hi va explicar que un dia va deixar de somiar, com si algú li hagués robat la sensació de somiar, i de mica en mica es va anar tornant com una ombra. Tothom el mirava malament, així que va decidir que un cop a l'any, passaria per diferents països i els hi robaria els somnis als nens per poder tornar a viure aquella meravellosa sensació de somiar. Ell no volia fer-los cap mal, ni molt menys, però a vegades també li agradava somiar, com tothom.

L'ombra els hi va demanar perdó i els nens ho van entendre, però hi havien de buscar una solució, no podia anar robant somnis per sempre. A la Gina li agradava inventar coses i era molt bona construint-les, o sigui que va decidir crear un invent perquè a les nits pogués tornar a somiar i no hagués de robar somnis a nens i nenes i fer-los passar la nit en blanc. Tot es va solucionar menys una cosa, encara era una ombra, però a ell això ja no li

importava, perquè va aprendre que el que pensessin els altres d'ell no li havia d'afectar. Només el que pensessin els que estima i l'envolten. Si ell se sentia bé així, els altres no podien fer que canviés la seva manera de ser per poder encaixar.

Quinze mil euros a l'habitació

- Bon dia, Clara – m'ha dit l'inspector Jaume Vergés amb posat seriós. - Explica'm com vas descobrir el lladre del collaret, si us plau.

- D'acord – he dit nerviosa– Dimarts passat, vaig entrar a l'habitació de la meva germana, la Laura, per tornar-li un llibre quan vaig veure que un tros de parquet sobresortia. El vaig aixecar i a sota hi havia un collaret. Era preciós. Pesava molt, tenia enfilades a una cadeneta platejada sis fulles de color platejat i, al mig, una pedra preciosa blava en forma de cor. Per què devia guardar tan amagat aquell collaret? Com se l'havia comprat?

De sobte em vaig adonar que aquell collaret no era de la meva germana, era robat! Feia una setmana que havien dit per la televisió que havien robat un collaret, clavats a aquell, d'un museu, i que estava valorat en 15.000 €!

-Per què no el vas entregar a la policia? Això soluciona la investigació!- m'ha dit l'inspector molt enfadat.

- Ara t'ho explico. Al costat hi havia una nota dirigida a la Laura i signada amb unes sigles estranyes "S.G.T". No em sonaven de res. Vaig córrer a preguntar-li a la Laura per què tenia un collaret robat a l'habitació. Em va explicar que dilluns l'havia trobat a casa i tenia por que l'acusessin d'haver-lo robat. Però la vaig convèncer i vam quedar que a la tarda l'entregaríem a la policia. Ella va dir que seguiria el carter que havia vingut per veure si era el culpable.

- Tornant d'escola - he continuat explicant encara més nerviosa que al principi - Vaig veure un local que em va cridar l'atenció. Era força normal, però a la porta hi havia gravades les mateixes inicials que a la nota del collaret. Vaig entrar, no m'ho podia creure, a dintre subhastaven obres d'art! Si el collaret venia d'allà, i a més era robat, eren totes robades aquelles obres?

Tot anant cap a comissaria, vaig veure en Sergi, un amic de la Laura. Quan m'hi vaig apropar per saludar-lo, vaig sentir que parlava per telèfon d'un collaret. Ell no em va veure i es va posar a caminar en direcció al bosc. De sobte em va envair una estranya sensació i el vaig seguir.

L'inspector m'ha mirat malament, així que m'he vist obligada a donar explicacions.

-Sé que va ser una estúpida i, segurament, si allò hagués estat una sèrie de televisió, jo mateixa estaria cridant a la protagonista que què feia seguint un possible culpable. Però ho vaig fer.

Vaig caminar darrere seu durant quinze minuts fins a arribar a una casa abandonada plena de grafitis i amb les mateixes sigles. En Sergi va entrar i jo procurant no fer soroll ho vaig mirar des d'una finestra. A dintre hi havia un home apuntant amb una pistola en Sergi. L'home li va preguntar pel collaret robat i ell va contestar que no sabia on era. El va pegar, el va amenaçar que si no deia on era el collaret dispararia i moriria allà mateix.

No m'ho vaig pensar més i vaig trucar a la policia.

- Sí, al cap de cinc minuts estaven tots els implicats detinguts i ara estan a l'espera de judici - m'ha interromput l'inspector Jaume Vergés- Gràcies a tu i a la Laura totes les obres han estat retornades als museus corresponents.

Llavors he tornat a casa i sense entrebancs he pogut tornar el llibre a la meva germana.

Tornar enrere

Hola a tots i a totes, soc la Kelly, tinc 13 anys i visc a l'internat de Mostel que és on estic ara, avui us explicaré una història que vull que sapiguen. No us vull dir res més, prefereixo que ho aneu llegint vosaltres, doncs va, què us sembla si comencem?

Jo, sempre havia pensat "com seria la vida si les coses haguessin set diferents?" i clarament ho havia de comprovar. Jo, com que sempre he set una nena molt activa, divertida, i sobretot molt contenta del que tinc i del que soc, perquè m'accepto molt com soc i no vull canviar res de mi, però de la meva vida, sí que m'agradaria fer un quart de volta...

Actualment, estic vivint en un internat perquè els meus pares van morir quan jo tenia 10 anys. El meu pare era un pescador important i la meva mare submarinista apreciable. Es van conèixer un dia de sol, ella nedant i ell pescant. AL cap de 4 anys em van tenir a mi, i 10 anys després... Van morir intentant buscar el peix més gran del món, i una tempesta... bé, va posar fi a les seves vides.

Les últimes paraules de la mare i el pare van ser: "trenqui-la filla tot anirà bé, no et preocupis" i entre llàgrimes i ploricó ja no van tornar.

Tot això m'ho va explicar la meva tutora, la Marta, que és una barreja entre: amable i mentidera, rancorosa i afable, bé, era rareta i no sabia si creure-la.

Segueixo aquí per extreure informació. La Marta sap més del que diu, si no ja hagués marxat d'aquí fa 3 anys per deixar de suportar la col amb tonyina de cada dilluns i divendres.

Un dia al matí, li vaig preguntar si podia explicar-me més sobre els meus pares, però ella em va dir, que no se'n recordava de res més que no m'hagués dit, però allò em sonava a mentida.

Jo, sabia que ni el pare ni la mare haguessin marxat així com així, d'un dia per l'altre, i jo vull esbrinar què va passar de veritat.

Una cosa que no us he dit és que estem al segle xxv (25) i per si no ho sabíeu en Charles Kowin, va descobrir i inventar la màquina del temps, tant passat com futur i... ja sabeu perquè ho dic no? Doncs sí, vull descobrir què va ser el que realment va passar amb els meus pares.

Els dos van descobrir la pedra màgica (la Pisca) i com a recompensa, en Charles els hi va donar la màquina del temps tot i que els meus pares no l'han fet servir mai, i això, em servirà de molta ajuda.

Només hi havia un entrebanc, la Marta, i la Florentina (la directora) no em deixarien per res del món intentar veure i canviar les coses.

Tenia una idea molt típica, escapar-me, i si no, ja tenia pla B.

Vaig fer una llista dels passos que havia de fer per tenir-ho tot controlat:

1r pas- Explicar una excusa per poder marxar.

2n pas- Anar a la casa que vivíem abans.

3r pas- Entrar a la casa sense que ningú em vegi i endinsar-me a l'antiga habitació.

4t pas- Agafar la màquina del temps i les instruccions.

5è pas- Fer-la servir com pugui.

6è pas- Viatjar al passat.

Estem el 2420, jo, vaig néixer el 2407 i els meus pares van morir al 2417, per tant, segons els meus càlculs havia de viatjar l'agost del 2417.

El primer pas va funcionar, només li vaig haver de dir que marxava a comprar com cada dimarts i com sempre em va dir que anés tranqui-la, però que només tenia 1:30 h.

El segon pas va tenir alguns entrebancs, perquè quan anava cap a casa em vaig trobar a la veïna de 89 anys que cada cop que ens veu, diu que encara tenim un dinar pendent i que si vull pujar, i sincerament no tenia ni temps ni ganes, era massa insistent, a més a més em va preguntar que què feia entrant aquella casa.

El següent pas, (el més difícil) vaig haver de mirar un vídeo des de Dawni (YouTube a la vostra època) de com obrir una porta si t'has descuidat la clau a dins, i va funcionar.

El 4t pas, pensava que seria més fàcil. Era buscar la màquina. Els meus pares quan jo era petita m'he la van amagar perquè no toqués botons i perquè no la trobés. Després de buscar i buscar, estava a un lloc tant obi com a sota el llit, i vaig pensar: "no gaire bon amagatall per una nena de 4 anys" però bé, l'important és que ho vaig trobar.

Els altres passos van funcionar tot i que els primers intents ho vaig destrossar tot i a més em vaig equivocar amb els botons i vaig viatjar el 2023, i allà encara hi havia allò que se'n deia cotxe i vestien molt estrany.

I... Ara sí, vaig viatjar el 2417, per fi per fi, saltava cridava i reia com mai.

Mire-ls estan allà!- Vaig dir jo.

Pensava que seria més difícil trobar-los, però com que sempre estaven parlant del port Maig ja sabia on anar.

Em vaig acostar a ells, de cop i volta em vaig parar.

-No em poden veure, utilitzaré la manta invisible que hi ha a dins la màquina i a més a més l'utilitzaré la capa per tapar la màquina- Vaig dir jo.

Vaig veure que entraven a la casa de la realeza molt esporuguits i agafats ben fort de la mà. Jo, també vaig entrar, per molt que no em veiessin, però el que em vaig preguntar molts cops era, què feien allà dins?

De cop i volta, vaig veure el rei i la reina amb cara de voler comunicar alguna cosa important, i així va ser.

- Ja som aquí majestat, què voleu de nosaltres?- Va dir la mare.

- Nosaltres, ha, ha, ha, moltes coses volem senyorets- Va dir el rei.

- Senyor, va dir que tenia alguna cosa rellevant que comunicar-nos. - Va dir el pare espantat.

- Ehem, senyor i senyora, volem que feu una missió important per Mostel, volem que aneu a caçar el peix més gran del món anomenat Caspir, i com a recompensa... el que vós vulgueu. - Va dir assenyalant a la mare.

- No ho pensem fer, vós ens vau dir, que la notícia seria bona per a nosaltres que sortirem guanyant, i a més, tenim una filla per cuidar, una família que ens estima, una vida per completar, no ens arriscaríem per només rebre una ximpleria, NO!- Va dir la mare plorant i preocupada.

Jo, estava plorant! No sabia que el rei i la reina fossin així.

- Bé, doncs em sento obligat a dir-vos que tindreu conseqüències anomenades... Kelly. - Va dir el rei.

- Com podeu ser així! Bé doncs ho farem. - Va dir el pare.

Vaig marxar de seguida, no suportava veure'ls així.

Al cap d'unes hores vaig anar al port, que és on hi havia els pares, vaig ser atrevida i els hi vaig dir...

- Papa, mama, soc jo, la Kelly.

- Ha,ha,ha, estàs de broma oi la Kelly és més petita que tu, va treure la màscara, que, per cert, on l'has trobat aquesta disfressa, perquè t'assembles molt he! - Va dir el pare.

- No és cap broma ni cap disfressa!, soc jo. A qui li agrada el caldo amb patates, la que el dia del meu aniversari vaig haver de vomitar per la calor, he viatjat al passat, per això soc tan gran-Vaig dir jo.

- És clar!, amb la màquina del temps que ens va regalar en Charles!- Va dir la mare.

- Exacte!, i us he de dir que si viatgeu us morireu i no vull tornar a passar pel mateix! No vull patir més!- Vaig dir.

Per sort, s'ho van creure, i ens en vam anar a viure a un poble lluny. Vaig haver de viure un altre cop els 11 els 12 i ara els tretze.

3 anys després...

Quan ja van passar els 3 anys que havia viscut (però ara diferent perquè hi havia els meus pares). Tot va sortir rodó. Els reis van haver de dimitir per la denúncia que els hi vam fer, però només una cosa no em va deixar del tot correcte. Quan vaig veure el diari que cada dia compra el meu pare em va deixar amb la boca oberta, un titular posava... Una nena de 13 anys desapareguda de l'internat!

Autores: Marta i Florentina.

Aquella nena, era jo!

El poble més sostenible

Avui segueix tot igual, plàstics per terra, el mar brut, malgastant objectes, en fi, que ho hem de solucionar ja. Per què a la gent no l'hi preocupa el medi ambient?

Després d'haver llegit tants llibres i tants documentals, al final he arribat a la conclusió que tothom pensa: per un plàstic no passarà res, però si tothom té aquest pensament, en podríem, fer muntanyes de plàstic.

En comptes de plàstic, podríem fer servir altres coses, com per exemple: en comptes de cotxe, anar amb bicicleta, caminant, o amb autobús. En comptes de bosses de plàstic, un cistell o una bossa biodegradable, però poca gent ho fa. Per això he decidit que faré una llista de coses que podríem fer tots a casa nostra i al carrer per millorar aquest poble i fer-lo més sostenible.

Doncs així ho he fet, he començat la llista, hi he posat tot això que us he explicat, i he vist que hi ha moltes coses que podríem fer i que són ben simples.

Després d'haver fet aquesta llista he anat a una impremta i els he convençut de fer 50 fotocòpies, com que és un poble petit... Quan han acabat d'imprimir-les me les han donat i he sortit com un coet a repartir-les per tot el poble.

Com era d'esperar la gent deia "no tinc temps", "un altre dia", o "tinc pressa". I han passat tantes coses, que he plegat per pensar idees perquè amb quatre paperets no solucionaria res, així doncs a la nit se m'ha acudit una idea-l'hi, diré a l'alcaldesa, s'hi pot convocar una reunió obligatòria per a tot el poble.

I doncs sí, ha funcionat, he anat a l'ajuntament i de tant suplicar m'he fet pesada i m'ha dit que sí perquè callés, però no passa res, ho he aconseguit.

Serà el dissabte a les 10:00 h. del matí, i ja m'he preparat el discurs que faré. Faré que aquesta xerrada sigui inoblidable, vull fer un poble més sostenible tant sí com no.

Ja som dissabte, és l'hora de sortir allà a fora a davant de tothom. He trigat una hora, i he parlat sobre el canvi climàtic, l'escalfament global, els plàstics... Crec que els he convençut a quasi tots, els he vist amb moltes ganes de tirar endavant aquest projecte.

L'ajuntament ha decidit ajudar fent més parcs naturals, fent més contenidors, fer més envasos de vidre, i han reduït tot el plàstic. Ja ho tenim tot organitzat!!

Fins i tot el meu veí estava allà, es diu Josep, té vuitanta-un anys i després de la xerrada m'ha dit que tenia una sèrie de dubtes, i m'ha portat fins a casa seva. Ha obert una porta, hi estava tot ple de plàstics!

M'ha dit que no sabia de què fer-ne i jo l'hi he dit que ho pot tirar els contenidors dels plàstics o anar a la deixalleria. I així ho hem fet, i he ajudat a moltes persones del poble, que m'han demanat ajuda per reciclar, quines eren les tres erres... fins a així aconseguir que tots els habitants del poble tinguin una actitud més respectuosa amb el medi ambient.

Ja ho he obtingut, aquest poble és molt més sostenible.

Però ara sí tothom posés el seu granet de sorra, podríem aconseguir que tot el món fos sostenible. Hem d'intentar fer un gir de 180 graus, i així ho aconseguirem.

Un altre món que cal salvar

Hola a tots jo em dic Ena i podríeu pensar que soc una nena normal i corrent però...

Tot va començar un dia... quan estava a la meva escola amb els meus dos millors amics la Hina i en Toya. Com ho podreu imaginar nosaltres vivim a Japó, més concretament a Tokyo. En fi tornant a la història tot va començar...

A L'ESCOLA SATOTOME

- Hola, Ena! - Va dir en Toya. - Que d'hora que has vingut a l'escola.
- Hola, Toya, que no te'n recordes que avui teníem examen?
- Tens raó no me'n recordava!!
- Hola Nois. - Va dir la Hina. - Com esteu?Heu estudiat per l'examen d'avui?
- Perquè tothom se'n recorda menys jo... Aaa... Perquè...
- Ai Toya... Tu sempre oblidant-te de tot... No passa res com tenim l'examen després del pati ja estudiarem. En el lloc secret...
- Sí Toya jo i la Hina t'ensenyarem el que has d'estudiar.
- Gràcies, noies...

VA SONAR EL TIMBRE DE L'ESCOLA

- Ja és hora ens veiem després de les classes.
- Adeu ens veiem. - Va dir la Hina.
- Adeu.- Va dir en Toya.

A L'HORA DEL PATI

- Va que hem d'anar al lloc secret. - Va dir la Hina.

Ah, per si no ho havia dit, el lloc "secret" són les golfes de l'escola.

A LES GOLFES DE L'ESCOLA

- Ho has entès Toya? Sí o no? - Vaig dir.
- Sí! - Va dir en Toya molt feliç. - Gràcies, Ena.
- De res Toya.

Però de cop tots tres ens vàrem sorprendre perquè en el fons d'un armari hi havia una llum que brillava amb molta intensitat. Tots tres vam anar corrents per veure que era aquella cosa que brillava.

A dins de l'armari hi havia tres capsos: una rosa, una verda i una blava.

– Jo vull la blava. - Va dir en Toya.

– Jo la verda... - Va dir la Hina.

– Doncs jo la rosa.

Evidentment, quan les vam agafar també les vam obrir... Dins de les capsos hi havia una espècie de bola del color de la capsa. Quan vam agafar les boles van començar a brillar amb més intensitat durant uns segons. Però quan es van apagar estàvem amb un altre lloc i ens havia canviat la roba.

– On som? - Va preguntar la Hina.

– No o sé...- Va dir en Toya.

– No ens desanimem ja trobarem la sortida. Per cert, sembleu una altra persona que us ha passat.

– Que dius ara, però si sou vosaltres dos les que sembleu una altra persona. - Va dir en Toya.

– Hola a tots. - Va dir una veu misteriosa.

– Qui està parlant? - Va dir en Toya.

– Soc la Raidem Mei la guardiana d'aquest món i necessito la vostra ajuda per salvar aquest món.

– I perquè hauríem de fer cas a una noia desconeguda com tu - Va dir en Toya.

– Perquè si aquest món desapareix... El vostre li acabaria passant el mateix.

Si no voleu salvar aquest món ho entenc, però sigues conscient d'això... us passo la informació pels rellotges.

– Quins rellotges. - Va dir la Hina.

De cop i volta ens van aparèixer uns rellotges a cada un de nosaltres.

– Ja us llegeixo jo la informació. - Vaig dir. - En aquest món molts anys enrere van aparèixer uns monstres que es feien dir Fatui eren terribles cada cosa que veien la destruïen i així va ser com van acabar amb la nostra reina... I ells es van convertir en els reis.

– Jo accepto. - Vaig dir. - No podem permetre que li passi res a aquest món i menys al nostre.

– Ja, però... - Va dir en Toya.

– Va Toya no t'espantis! Jo també accepto. - Va dir la Hina.

– D'acord... quin remei... jo també accepto.

– Ja que heu acceptat. - Va dir la Raiden Mei. - Faré una espècie de simulacre, haureu de derrotar aquestes màquines que simulen els Fatuis.

– Però com vols que els derrotem sense armes? - Vaig preguntar.

- Ah! Me n'oblidava aquí teniu les armes...
- Gràcies... - Va dir en Toya amb sarcasme.

5 MINUTS DESPRÉS

- Uf... per fi els hem derrotat - Vaig dir.
- Felicitats, nois ja esteu preparats per enfrontar-vos als Fatuis. - Va dir al Raiden Mei.
- Espera, espera, espera... no vagis tan ràpid que no sabem com ho hem de fer. - Va dir la Hina.
- Tranquils... ara us ho explico... - Va dir la Raiden Mei. - Quan van venir els Fatuis va crear 15 proves. En cada prova haureu de guanyar un Fatui del més flux al més fort i qui els derroti a tots es quedaria amb el regne... evidentment molta gent mor en l'intent...

- D'acord! Estic decidida! On és la primera prova?. - Vaig dir.
- Però que dius ara! Estàs boja. - Va dir en Toya. - Que podem morir!
- Va Toya no siguis cagueta. - Va dir la Hina. - Tots junts podem.
- Somi! - Vam dir jo i la Hina a l'hora.
- Somi... - Va dir en Toya molt desanimat.

1 HORA DESPRÉS

- Ja era hora d'arribar- Va dir en Toya.
- Ara que hem de fer Raiden Mei? - Vaig preguntar.
- Molt bona feina, nois, ara heu de respondre l'endevinalla que podeu veure a la porta. Hi és?
- Sí, la veig. - Vaig dir. - I diu: Una capseta blanca que quan s'obre no es tanca... És evident és un ou.

Després la porta es va obrir.

- Somi. - Vam dir tots a l'hora.

Quan vam entrar tot estava fosc... Però quan vam fer una passa endavant, es va encendre un llum que enfocava al primer Fatui.

- Allà està. - Vaig dir fluixet. - Vosaltres els despisteu i jo t'ataco per darrere.
- D'acord. - Va dir la Hina.

Quan en Toya i la Hina van començar a atacar el vaig sorprendre per darrere i el vam derrotar.

- Que fàcil. - Va dir en Toya.

Després va aparèixer una porta i quan la vam travessar...

- Ja som fora. - Va dir al Hina.
- Molt bé nois us felicito. - Va dir la Raifen Mei - Heu superat la primera prova.

Quan vam arribar a la segona prova vam fer el mateix, però, quan vam acabar de derrotar-lo... Aquest cop ens van donar una petita recompensa.

- Que és això. - Va dir en Toya.
- Som noves armes. - Li va explicar la Raiden Mei.

Ens vam equipar les noves armes i de seguida vam anar per la prova número 3. Quan vam entrar a la tercera prova vàrem fer exactament en el mateix que les anteriors. Quan vam anar a la quarta també vam fer el mateix i també a les següents proves fins a arribar a la 15...

- Ja era hora que arribéssim a l'última prova. - Va dir en Toya
- Hola nois.
- RAIDEN MEI?!! - Vam dir tots a l'hora.
- Si nois, soc la Raiden Mei com que esteu a l'última prova ha decidit ajudar-vos.
- Moltes Gràcies. - Vaig dir tota emocionada.
- Somi. - Va dir la Raiden Mei.
- Somi! - Vam dir tots tres a la vegada.

Quan vam entrar, vam veure que l'últim Fatui era una dona un tant estranya. Vam començar a lluitar contra l'última Fatui... Però no hi havia manera de trobar un punt fluix...

- No hi ha manera. - Va dir en Toya.
- Toya no et desanimis contraataca! - Va cridar la Raiden Mei.

En aquell moment vaig fer un salt darrera del Fatui i...
Em va donar un cop i vaig anar a parar al terra.

- Enaaaa! - Va cridar en Toya.

En Toya va córrer cap a mi.

- Toya... - Vaig dir amb una veu dèbil.
- Hina corre vine ajudar! - Va dir en Toya tot preocupat.

En aquell moment em vaig desmallar...

- Que passa Toya. - Va dir la Hina. - No pot ser Ena... Raiden Mei ajuda'ns.

La Raiden Mei va venir corrents i va dir:

- Nois no patiu, jo me'n en carrego de la Ena vosaltres aneu a lluitar.
- D'acord... - Va dir la Hina.
- Ena... Contesta... - Va dir en Toya entre llàgrimes.
- Toya ves a ajudar a la Hina jo m'encarrego de la Ena.

En aquell moment vaig obrir els ulls.

- Toya... - Vaig dir amb una veu cansada. - Ves a ajudar a la Hina, jo estaré bé.
- Estàs segura que estaràs bé? - Va dir en Toya amb una veu preocupada.

En aquell moment li vaig ficar la mà a la galta per tranquil·litzar-lo i vaig dir:

– No et preocupis estaré bé.

Mentre en Toya s'allunyava va dir:

– Ena ajunta.

Quan en Toya va arribar amb la Hina, la Hina li va dir:

– Ja as arribat, ja era hora, ves per la dreta d'acord?

En Toya no va contestar.

– Toya contestaaa - Va dir la Hina.

– Què? A si, d'acord...

Però en Toya en vés d'anar cap a la dreta va anar cap a l'esquerra.

– Toya concentrat -Va dir la Hina.

– Ho sento és que estic molt preocupat per la Ena.

– Jo també estic molt preocupada però concentra't. Espera Toya no deus estar enamorat de la Ena, oi?

En aquell moment en Toya es va ficar vermell i va caure el terra i va dir:

– La Ena no m'agrada. - Va dir tot vergonyós.

– Segur...? - Va dir la Hina. - No em menteixis, digues la veritat.

– D'acord... Et diré la veritat... Sí, la Ena m'agrada.

– No, de debò...? - Va dir la Hina amb sarcasme. - Sincerament, es nota molt.

– Creus que la Ena se n'ha adonat?

– És clar que no, fins que no li diguis no ho sabrà. Però primer lluitem contra aquest Fatu i després ja li confesses que t'agrada.

– Sí! - Va dir tot confiat. - Va pensar. Ena aguanta.

I al cap d'una estona...

– Hola, nois.

– Ena! - Va dir en Toya tot content. - Estàs bé?

– Sí, ja estic bé, tot ha sigut gràcies a la Raiden Mei.

– Somi nois, anem a lluitar contra el Fatui. - Va dir la Raiden Mei.

– Somi! - Vam dir tots.

Va estar una bona estona lluitant i la fi ja havia arribat.

– Ena fes el cop final! - Va dir la Raiden Mei.

Quan vaig fer el cop final vam aconseguir derrotar el Fatui. En aquell moment el Fatui va dir:

– Noooo... Això no pot acabar aquí...

Per fi havíem derrotat el Fatui. I quan vam sortir:

- Ja és hora de què torneu a casa. - Va dir al Raiden Mei amb un to trist.
- No pateixis Raidem Mei et vindrem a veure. - Vaig dir també amb un to trist.

QUAN VAM TORNAR AL NOSTRE MÓN

- Ena t'haig de dir una cosa... - Va dir en Toya vermell com un tomàquet.
- Si Toya, que em vols dir?
- Ena mira a mi... Ena és que a mi... M'agrades!!
- Toya... a mi sincerament també... també magra...

En Toya no em va deixar acabar la frase i em va fer un petó.

- Eccs... Quin fàstic! - Va dir la Hina.

En aquell moment va sonar el timbre que anunciava que sabia acabat l'hora del pati.

- Ja s'ha acabat l'hora del pati. - Vaig dir.
- Sí - Va dir en Toya. - Un segon... L'EXAMEN! - Va dir tot preocupat.
- Aiii Toya. - Vaig dir. - No canviaràs mai!

I tots tres vam començar a riure.

EL FAIG

Estava llegint al meu lloc preferit, a sota del faig, a prop de casa. Fins que vaig sentir ma mare cridant:

—Sira, vine, que has de cuidar la Greta fins que torni a casa!

Vaig tornar a casa volent continuar la meva lectura a sota el faig, però sabia que havia de cuidar la Greta, fins que tornés ma mare.

—Sira, vols ballar? Tinc el meu altaveu a l'habitació! —em va dir la Greta molt esverada.

—No, tinc una altra idea que t'agradarà més. Segueix-me! —li vaig dir anant en direcció al faig.

—Llegir, oi? —va dir la Greta molt decebuda.

—Si vols et llegeixo el teu llibre preferit, *La princesa i el món màgic* —vaig suggerir.

—D'acord! —em va respondre la Greta seient a terra, procurant de no fer soroll per poder escoltar.

Vaig llegir durant una hora i mitja, fins que vam acabar el conte. Totes dues vam acabar plorant una mica perquè la història era emocionant. La Greta se'm va llançar a sobre per fer-me una abraçada i vam caure a terra. Abans de caure, em vaig picar el colze a l'arbre i em vaig fer mal, però vam acabar totes dues estirades a terra rient. Quan em vaig aixecar, no em vaig adonar que al terra ja no era d'herba, sinó que era de flors roses i liles. Vaig mirar per tot el voltant i vaig veure que no érem a casa, sinó que semblava que érem a un altre món.

—Sira, on som? — va preguntar la Greta aixecant-se de terra.

—No ho sé, Greta —vaig respondre.

—Tinc por —em va dir amb una veu preocupada.

—No tinguis por, Greta, no passarà res —li vaig respondre una mica preocupada.

—Greta, anem per aquí —vaig suggerir, apuntant amb el dit un camí que semblava segur.

I això vam fer, vam anar tirant endavant sense saber segur on anàvem. Mentre caminàvem, vaig anar veient que els arbres que hi havia eren roses, liles i blaus. També vaig poder veure uns animals molt curiosos que semblaven tímids, perquè no s'acostaven gaire, eren petits com la mida d'una granota, rodons i no se'ls veia la cara. Vam arribar a un trencall que podies anar per diferents camins.

—Sira, ara cap a on anem? —em va preguntar la Greta badallant.

—No ho sé —li vaig respondre.

—Tinc son i vull a la mama —va dir.

—I si mirem a veure si hi ha una marca a una d'aquestes roques? A vegades en alguns camins hi ha marques, per indicar el camí correcte... —vaig pensar.

Vaig estar buscant a veure si hi havia cap marca a una de les pedres que hi havia al mig del trencall. A sobre d'unes de les pedres hi havia una mena de molsa rosa.

—Podria haver-hi una marca a sota de la molsa... —vaig pensar.

Mentre jo feia tot això, la Greta es va posar a dormir. La nostra mare treballa d'hostessa de vol i el nostre pare ens va deixar quan jo tenia deu anys i la Greta només en tenia un. La Greta no se'n recorda de quan va marxar perquè fa cinc anys que ja no hi és, però jo sí que me'n recordo. Mai he sabut exactament per què va marxar. Quan era petita me'n recordo que ballàvem a sota del faig i ens ho passàvem molt bé.

No trobava cap marca i volia que la Greta m'ajudés a buscar, però no la volia despertar perquè s'havia adormit. Vaig decidir provar de treure la molsa de la pedra perquè potser hi havia una marca a sota. De sobte, la molsa es va aixecar i jo vaig cridar:

—Ah!

—Què passa? —va dir la Greta aixecant-se de cop.

—Que la molsa s'ha tornat viva! —vaig dir cridant.

—Ah! —va cridar la Greta.

—*Habari, jina langu ni Juji* —va dir la molsa.

—Ah, hola, Juji —va dir la Greta com si el conegués tota la vida.

–*Hii ni familia yangu, tunapenda kulala kwenye mawe* –va dir en Juji.

–Diu que aquesta és la seva família i que els agrada estirar-se a sobre de les roques –em va dir la Sira, apuntant a les moltes de les pedres.

Jo em vaig quedar parada mirant a la Greta i en Juji mentre parlaven entre ells com si res. Jo no entenia en Juji, però la Greta sí.

–Diu que a aquest món no hi ha hagut mai cap humà des de fa cinc anys i va ser un noi. També diu que aquest món es diu Prieva i sempre és primavera. Tots els animals parlen el mateix idioma *primili* –em va informar la Greta.

–I com podem sortir d'aquest món? –vaig preguntar.

–Ara li pregunto –em va dir la Greta, girant-se per parlar amb en Juji.

–*Najua njia ya kutoka, nifuate. Lakini ni safari ndefu* –li va dir en Juji a la Greta.

–Ha dit que ell sap la manera de sortir d'aquest lloc i que el seguim. Però que serà un llarg trajecte –em va dir la Greta.

–Entesos, seguim-lo. Segons els meus càlculs tenim quatre hores abans que la mama arribi a casa –vaig dir.

I així ho vam fer: vam seguir en Juji. Després d'una hora caminant per un camp de flors liles i roses, vam arribar un altre lloc del món, l'Arbustios. Li deien així perquè estava tot ple d'arbres plens de fulles boniques, de color rosa, lila, blau i verd clar. Vam caminar fins que vam veure que ja no hi havia arbres. Havíem marxat d'Arbustios i havíem arribat a Buloria. Buloria era el lloc on hi havia més bolets i eren els més grossos.

–*Tumefika Buloria, mahali pa uyoga!* –va dir en Juji amb un somriure.

–Diu que hem arribat a Buloria, el lloc dels bolets –va traduir la Greta.

Vam caminar més, fins arribar a un cartell on hi deia: "*Chumvi za uyoga*".

–Vol dir "Salts de bolets" –em va dir la Greta llegint al cartell.

–*Tovuti hii ndiyo tovuti ninayoipenda zaidi!* –va dir en Juji amb alegria.

–De debò, per què? –va preguntar la Greta.

–Què? Què ha dit, Greta? –vaig preguntar-li.

–Ha dit que aquest és el seu lloc preferit –em va respondre.

—Nifuate! —va cridar en Juji.

—Seguim-lo! —va tornar a cridar la Greta.

Jo i la Greta vam seguir en Juji fins a un punt en què es va frenar. Ens vam aturar a davant de cinc bolets molt grans. De sobte, en Juji es va tirar a sobre d'un dels bolets com si fos el seu llit.

—Vigila, Juji! —vaig cridar.

—*Njoooni, ni kama vitanda vya masika!* —va cridar en Juji mentre saltava a sobre del bolet.

—Ha dit que són com matalassos, hi pots botar! —em va respondre la Greta corrent cap als bolets.

Jo m'hi vaig afegir, i tots junts vam saltar amunt i avall fins que tots vam quedar molt cansats.

—Hem d'anar tirant, que només ens queden tres hores per tornar a casa —vaig dir.

—Jo estic massa cansada per caminar —va contestar la Greta.

—*Nina wazo* —va dir en Juji.

—Té una idea —va traduir la Greta.

Vam seguir en Juji un altre cop i ens va portar a prop d'un riu des d'on podíem veure una mena de casa. De dintre de la casa va sortir una criatura igual que en Juji, però noia.

—*Tunahitaji kuchukua tatu megavalls* —va dir-li en Juji a la noia.

—*Sawa, wako njiani* —va respondre la noia.

—En Juji li ha preguntat si ens podia deixar tres megavalls. La noia ha dit que sí i que són al darrere de la casa— em va dir la Greta, sense saber què eren megavalls.

—*Msichana huyo ni dada yangu, jina lake ni Agbell, anaishi hapa* —ens va dir en Juji mentre ens anàvem cap al darrere de la casa.

—La noia és la seva germana, es diu Agbell i viu aquí —em va dir la Greta.

Quan vam arribar al darrera de la casa, vam trobar deu cavalls, tots diferents dels que normalment veiem per què aquells tenien ales. Eren fets de margarides i les seves ales estaven fetes de tulipes.

—*Chukua moja* —ens va dir en Juji agafant un dels megavalls.

—Has d'agafar-ne un —em va dir la Greta.

Totes dues vam pujar a sobre d'un dels megavalls i en Juji va dir:

—*Je! Je!*

De sobte, tots els tres megavalls que estàvem muntant van començar a volar. En Juji i el seu megavall eren els primers, mentre jo i la Greta anàvem al seu darrere gaudint de la vista. Vam estar mitja hora muntant els megavalls i ja ens quedaven només dues hores abans que la mare tornés a casa. Quan vam arribar al lloc on en Juji volia, vam anar baixant cap a terra, fins que en Juji va dir:

—*Punguza, polepole!*

I els megavalls es van frenar. Tots tres vam baixar dels megavalls. Abans que continuéssim caminant, en Juji es va girar, mirant-los, i els va dir:

—*Rudi nyumbani.*

—Vol dir que se'n vagin a casa —em va dir la Greta, trista.

—Però no tenim temps de posar-nos tristes, hem d'espavilar i tornar a casa! —vaig pensar per dintre.

En Juji ens va dir que ja érem a punt d'arribar, però vam estar una altra mitja hora caminant. Quan vam arribar, la primera cosa que vaig veure van ser quatre portals de costat i de diferents colors.

—*Hizi ni milango ya uchawi* —ens va dir en Juji.

—Diu que són els portals màgics —em va dir la Greta.

—Juji, com és que n'hi ha quatre i són de diferents colors? —li vaig preguntar.

—*Kuna dunia tatu mbali na hii. Hiven, Trador na Estir. Hapa ndipo vituo vilipotoka* —em va contestar en Juji.

—Ha dit que hi ha tres mons més a part d'aquest. Es diuen Hiven, Trador i Estir. I a partir d'aquests mons van sortir les estacions de l'any —em va traduir la Greta.

—*Lazima uende kwenye portal ya kahawia* —va dir en Juji mentre assenyalava un dels portals.

—Ha dit que hem d'anar al portal marró —em va dir la Greta.

—Anem? —li vaig preguntar.

—*Nitakukumbuka sana!* —va dir en Juji plorant.

—Ja sé que ha dit! Ha dit que ens trobarà a faltar —vaig traduir per primera vegada.

—I si vens al nostre món, pots anar d'un món a l'altre! —va suggerir la Greta.

—*Sawa!* —va dir en Juji.

Vam travessar el portal i per uns segons podíem veure polsims marrons i verds per tot arreu. De sobte érem al faig, un altre cop. Jo i la Greta ens vam mirar amb un somriure molt gran, però la Greta va veure que no hi havia en Juji, sinó que hi havia un gat... El gat era en Juji! Quedaven cinc minuts abans que la mare vingués. Amb la Greta ens vam estirar a terra, mirant els núvols i en Juji estava estirat a sobre de la Greta.

—Sira! —em va cridar la mare.

—Som aquí! —li vaig respondre aixecant-me de terra.

—Com us ha anat el dia? —ens va preguntar.

—Diguem-ne que a sigut una aventura llarga —va respondre la Greta acariciant en Juji.

—I d'on heu tret aquest gat? —va preguntar la mare.

—L'hem trobat per aquí i es diu Juji! —va respondre la Greta.

Una setmana després...

—Sira! —em va cridar la mare.

—Què? —li vaig respondre.

—Me'n vaig un altre cop a la feina, has de cuidar la Greta —em va dir.

—D'acord!

Després que la mare se n'anés amb cotxe a treballar, jo vaig anar a l'habitació de la Greta.

—Saps que podríem fer? —em va dir la Greta agafant-me el braç.

La Greta em va arrossegar fins al faig, vam estirar una de les seves branques i vam tornar a Prieva.

EL FORAT DEL PARC

Hi havia una vegada dos bessons que es deien Joan i Xènia. Vivien amb el seus pares, en un poblet molt petitó. Al poble hi havia poca gent, però no havien d'anar gaire lluny per comprar menjar ni roba, perquè estaven molt ben organitzats, i cada casa tenia la seva especialitat. Ells tenien una casa molt gran i bonica. Tenien un jardí ple de gespa i una piscina. També tenien una granja plena de cabres. Feien formatge i jaquetes de pell, perquè a l'hivern feia molt fred.

Aquell dia, però, feia molta calor perquè era l'estiu. També era l'aniversari d'en Joan i la Xènia. Per celebrar-ho, els pares els van voler fer una sorpresa. Van agafar el cotxe i se'n van anar a la ciutat que hi havia més a prop del poblet. Quan faltava poc per arribar a la ciutat, els pares els van tapar els ulls amb un mocador. Al cap d'uns deu minuts, els van dir que sortissin del cotxe i que es destapessin els ulls. Eren a un parc aquàtic.

Quan van haver entrat, i deixat les coses a una taquilla, es van posar el banyador i van sortir a fora. Els bessons es volien tirar per un tobogan. S'havien de tirar per parelles.

En Joan i la Xènia es van tirar pel tobogan agafats de les mans. S'ho estaven passant molt bé. Els treballadors els anaven tirant joguines perquè fos més divertit. Però de sobte, la Xènia, va veure un cercle de color negre marcat a terra, que acabava d'aparèixer. Ells anaven avançant cap al forat. Cada cop estaven més a prop. Al final van caure. Primer va caure en Joan, i després la Xènia a sobre.

Van anar a parar sobre una pila de palla. Aquell lloc semblava una cova. Era fosca i estava il·luminada per unes torxes d'un metre d'altura. Al costat hi havia un mapa on hi havia marcada una creu de color vermell. Al costat del mapa hi havia un cronòmetre que marcava trenta minuts.

En Joan va agafar el mapa i de sobte es va sentir un soroll molt fort, com si fos una alarma. La Xènia va mirar el cronòmetre i va veure que el temps començava a avançar. Al cap de molt poc, es va sentir una veu que sortia d'un micròfon i que deia: "Hola, Joan i Xènia, teniu trenta minuts per sortir d'aquesta cova. Per cada minut que passi s'anirà omplint la cova d'aigua. Espavileu-vos!".

En Joan i la Xènia van agafar el mapa i el cronòmetre per mirar el temps que els quedava. Es van començar a mirar el mapa i de sobte la Xènia va dir: "Vigila a la dreta" i va estirar en

Joan cap a ella, perquè no l'atropellés una bala de palla que anava rodolant cap on eren ells, a tota velocitat. Van caure a terra i el mapa els va caure de les mans. Va anar a parar a sota la bola de palla i s'hi va quedar enganxat.

Després d'això, van decidir anar pendent avall com havia fet la bala de palla, ja que van pensar que era una pista i que era l'única opció perquè havien perdut el mapa. Al cap d'una estona, van veure que el camí estava dividit en dos. En Joan va mirar el cronòmetre i va veure que faltaven dinou minuts perquè el temps s'esgotés. També va veure que ja hi havia aigua a terra i que per poc els arribava al turmell.

En aquell moment, van veure passar un corb. Anava en direcció a la seva esquerra. Van començar a córrer per poder-lo seguir. Van anar a parar a un camí sense sortida, però el corb havia desaparegut. Van mirar per tot arreu i no hi havia sortida. També hi havia dues aixades repenjades a la paret.

Els dos bessons van sentir un soroll com si algú rosegues alguna cosa. De sobte la paret es va començar a moure, i va aparèixer un forat. D'aquell forat en va sortir un cap d'animal. Després, en va sortir tot el cos. Era un talp. Quan els va veure es va espantar i es va tornar a ficar a dins del forat. En Joan va agafar una de les aixades i va començar a donar cops forts a la paret. Va caure un tros de paret. La Xènia també va agafar una aixada per ajudar en Joan. Ells dos, van anar picant, i al cap de poca estona van haver trencat la paret suficient per poder passar a l'altra banda.

La Xènia, després de picar tant, es va adonar que l'aigua ja els arribava a la cintura i li va preguntar a en Joan quan quedava perquè s'esgotés el temps. Ell li va respondre: "Queden set minuts". Els bessons es van posar a córrer tan ràpid com van poder. Cada cop els costava més caminar, perquè hi havia més aigua. En Joan, que anava una mica més avançat, va ser el primer dels dos a veure que al final del passadís hi havia una paret amb unes escales. L'aigua gairebé els arribava al coll i ja feia estona que, en lloc de caminar, nedaven. En Joan li va dir a la Xènia: "Veig una paret amb unes escales que pugem cap amunt".

Tots dos van fer un últim esforç i quan estaven a punt de pujar les escales, es va sentir la veu del micròfon que deia: "Joan i Xènia, queden deu segons" i va començar a fer el compte enrere. Els bessons van pujar les escales. La Xènia va obrir la porta i van anar a parar a un lloc molt fosc on hi havia taules. Després va entrar en Joan en aquella sala. De sobte es van obrir els llums i un pilot de gent va cridar: "PER MOLTS ANYS!".

Els bessons es van posar molt contents i van anar a abraçar a tothom. També es van anar a canviar de roba perquè anaven molt molls, i després es van divertir a la seva festa. Van menjar molts pastissos. Per ells va ser el millor aniversari de la seva vida. Encara el recorden com si fos ahir i l'expliquen als seus fills.

LA BÍBLIA AL SEGLE XXI

Una vegada hi havia un home que es deia Guillem. En Guillem era un periodista de guerra, així que havia de viure moltes penúries. Tenia trenta-tres anys, era relativament baix i li agradava molt parlar i ajudar la gent en general. Volia ser periodista de guerra per fer veure a la gent tot el que es pateix a les guerres.

En Guillem també tenia un usuari a *Twitter* en el qual explicava totes les desgràcies d'una guerra i que les persones s'havien d'ajudar unes a les altres per a un futur millor. Al principi, només el seguien la seva tieta, la seva mare i el seu avi, però amb els anys va començar a guanyar més seguidors i cada cop més persones escoltaven els seus ensenyaments. També tenia uns amics íntims que l'acompanyaven a tot arreu. Concretament eren dotze: L'Antoni, en Joan, en Lucreci, en Cristòfor, en Robert, en Pol, l'Àlex, en Jordi, en Jeroni, en Lluc, en Mateu i finalment, en Jonatan. En Guillem organitzava sopars un cop al mes. Sempre anaven bé i tothom hi estava còmode, tot i que en Jonatan feia dos sopars que no hi anava.

Un dia, el van cridar per fer un reportatge sobre la guerra civil siriana. Estava molt nerviós, perquè sempre que anava a fer reportatges d'una guerra, sabia que tenia el risc de morir. Però per a en Guillem era més important ajudar els altres i morir, abans que no ajudar els altres i sobreviure. Així que va agafar les càmeres, els micròfons, la farmaciola i la roba. El trajecte va durar tres hores amb escala de trenta minuts a Atenes. Quan va arribar, es va quedar de pedra. L'aspecte era totalment devastador. Hi havia molts edificis enderrocats i, sobretot, hi havia algunes tendes de campanya amb unes quantes farmacioles, ja que actuaven com a hospitals clandestins. Aquestes tendes que simulaven ser hospitals gratuïts, el govern sirià intentava sempre que podia d'eliminar-les totes perquè ells no rebien diners. Així que sempre que algú del govern veia algun d'aquests hospitals, tots els que hi participaven eren executats.

Llavors, en Guillem va veure com uns rebels maltractaven uns nens petits que eren en una tenda abandonada que en el seu dia havia estat un d'aquells hospitals clandestins. En Guillem no es podia quedar de braços plegats, així que, tan bon punt els rebels van haver marxat, els va voler salvar. Els nens li estaven molt agraïts i li van donar les gràcies, però en Guillem sabia que a la que algú dels rebels descobrís el que havia fet, seria immediatament afusellat.

En Guillem va decidir escapar-se fins als afores del país. Era molt conscient que ja no podia fer cap reportatge, era un fugitiu i, a més a més, havia d'ajudar la gent del país i salvar les persones que patien la guerra. Va decidir vendre les càmeres i amb els diners que va aconseguir, va donar aixopluc en hostals molt barats a unes trenta persones que estaven sent maltractades i violades. En Guillem, durant els dies següents, va anar venent els micròfons i el seu material de periodista a venedors ambulants i amb els diners recollits ajudava totes les persones que podia. Sabia, però, que no podia salvar totes les persones que es trobava, era completament impossible, així que va canviar de rumb i va anar cap a la frontera entre Síria i l'Iraq, una zona que era ocupada pel govern dels Estats Units. Allà era més fàcil d'agafar un avió per anar directament a Espanya i informar de les situacions inhumanes que es vivien en aquell país en guerra. Ell sabia que el govern no faria pràcticament res, però almenys intentaria fer un anunci a la televisió per conscienciar la gent de les condicions que es vivia en un país en guerra.

També va decidir dir al seus dotze amics íntims d'anar-hi. Perquè confessin plenament en ell per fer la protesta a Espanya, havien de viure en la seva pròpia pell com es vivia allà. Tots van acceptar i es van pagar el bitllet d'avió d'anada i de tornada. Quan tots els seus amics van arribar, era negra nit. En Guillem va proposar de fer un sopar per celebrar-ho. Tots, lògicament, van acceptar. Van voler fer l'àpat discretament perquè, en el fons, en Guillem era un fugitiu en un país de guerra, així que van quedar en un hostel i van sopar. En Guillem va notar una certa inseguretat en l'àpat. Era plenament conscient que hi havia algú que no amagava gaire bones intencions... Però com que volia relaxar-se durant una estona i gaudir del sopar, va arribar a la conclusió que, com que era divendres a la nit, tots estaven cansats.

Aleshores, en Guillem era en un aeroport no del tot legal per escapar amb els seus amics. Tots dotze van veure algunes de les injustes situacions que es vivien allà. Tots van ajudar en tot el que podien. Tots menys en Jonatan: ell sempre deia que li faltaven recursos. Tots tenien un bitllet per anar a Espanya el vuit d'abril. Llavors, en aquell moment van veure un ermità en un lloc fosc i amagat que estava sent fuetejat per un soldat dels Estats Units. En Guillem no va voler ni saber les raons d'aquell fueteg, només volia salvar-lo. Llavors va córrer cap al soldat i el va apartar de l'ermità. El soldat no s'ho va prendre gens bé i va treure un fusell per matar l'ermità i tot seguit, a ell. Així que en Guillem, veient com el soldat apuntava al pobre ermità patint per la seva vida i sabent que ell seria el següent, va treure el pitjor de si mateix.

En un moviment molt ràpid, es va treure una de les botes de ferro que sempre portava quan anava a països en guerra i la va llençar al fusell. Lògicament, el fusell pesava molt, però no era res comparat amb els vuit quilos i mig de la seva bota. Quan el soldat es va adonar del seu fusell a terra, no va poder ni fer-se una idea de com d'indefens estava: ja estava noquejat a terra a causa del cop al cap que en Guillem li havia clavat amb els seus propis punys. En Guillem sabia que ningú havia vist el seu acte a excepció dels seus amics. I llavors en Jonatan va dir que havia d'anar al lavabo, va marxar en un tres i no res. Al cap de dos minuts, tres soldats acompanyats d'en Jonatan i del cos inconscient de

l'altre soldat van aparèixer. En Jonatan l'havia denunciat i l'havia traït. Llavors, el van agafar i el van portar cap a les autoritats sirianes. El van condemnar a ser executat i sense judici. La data de l'execució va ser el nou d'abril, o sigui, l'endemà.

El dia següent en Guillem no estava especialment nerviós, més aviat estava feliç. Era plenament conscient que morira, però també sabia que havia fet molt bones accions en la seva bona, però relativament curta, vida. L'hora de l'execució havia arribat, havia d'acceptar el seu destí. El van portar cap a una sala relativament fosca on hi abundaven rates i diversos insectes. A la sala només hi havia una petita tribuna amb dos seients i un tros de fusta amb unes manilles. Llavors, el van emmanillar al tros de fusta. A en Guillem li va recordar lleugerament una creu, però la idea se li va esfumar en recordar que era un fugitiu de guerra a punt de ser executat. "Dec estar delirant", va pensar. Tot seguit, van aparèixer tres persones: el botxí, en Jonatan i una persona que en Guillem desconeixia. Seguidament, el botxí es va acostar ràpidament cap en Guillem i, sense dir-li res, li va posar una eina a la llengua que li va fer una descàrrega elèctrica brutal. En Guillem no podia ni demanar que parés de fer més descàrregues, a causa del fet que quan parlava li feia un mal terrible a la llengua.

Aleshores, el botxí simplement es va dedicar a apallissar-lo a base de cops de puny. En Guillem sabia que, bàsicament, era a les últimes. Però de sobte, el botxí va parar. Va mirar a la persona que en Guillem desconeixia i li va fer un signe amb les mans. La persona el va respondre amb el mateix signe. Immediatament, el botxí va marxar i va tornar amb un fusell. Va mirar en Guillem i el va apuntar. Llavors, en Guillem va dedicar una darrera mirada a en Jonatan, que transmetia una lleugera sensació de decepció. Tot seguit, el botxí va disparar. Seguidament, tot va passar a càmera lenta i, tot seguit, en Guillem va notar com la bala lentament li perforava el pit. De sobte, en Guillem va recordar aquells dos nens indefensos, que estaven terroritzats i que poc després que en Guillem els salvés, li van dedicar un confortador somriure. També va recordar aquell ermità que era a punt de morir i que, gràcies a ell, no va ser així. Sabia perfectament que totes aquelles bones accions havien deixat una marca al món. Ell sabia que, a través del *Twitter*, als seus amics i a través d'altra gent, havia ensenyat a les persones un estil de vida. Després, va veure una explosió de llum davant seu i llavors ja no va tornar a veure res més.

EL MIRALL

Estic repenjat sobre una de les quatre parets blanques de l'habitació, entre la porta i un petit escriptori senzill amb una cadira, la qual sosté una muntanya de roba. El meu camp de visió ara és limitat. Consta d'un armari, un parell de prestatges amb alguns llibres de ficció i un llit individual. Aleshores començo a preguntar-me què més hi deu haver a l'habitació, quines coses no puc veure. Saber més sobre la casa on soc i qui hi habita m'encurioseix molt, sobretot per saber què amoïna tant a la noia que em mira cada dia.

Em fixo en un dibuix que hi ha penjat a la paret de l'habitació. Sé que en té més de guardats als calaixos de l'escriptori i això fa augmentar més la meva curiositat. El dibuix que hi ha a la paret és simple, però aconsegueix captar tota la meva atenció. És el retrat d'una dona amb unes celles abundants pintada amb colors càlids. Penso que aquella pintura és preciosa i que dona un toc notable d'elegància a l'habitació.

La Lilah seu al terra de l'habitació al costat del llit i m'examina cada detall amb una expressió trista. Té una mirada tan menyspreadora i buida al rostre que em fa sentir com si hagués adoptat el físic més lleig del món i com si no valgués res. Cada cosa que es reflecteix en mi em transmet cada una de les seves emocions i ara amb ella només em tenyeixo de sentiments negatius.

En tenir aquesta sensació, em fixo més en ella i contradic la seva opinió. Em criden molt l'atenció les seves faccions. És molt prima i penso que això no li agrada gens perquè sempre porta roba ampla com si tractés d'ocultar-ho. Té un cos molt recte, ni tan sols se li noten els malucs i les seves extremitats són molt primes. La seva pell és molt blanca i li fa donar un aspecte suau i elegant.

Se'm creen milions de preguntes sobre per què sent tant de rebuig cap al seu físic, però no aconsegueixo trobar una resposta. Aleshores començo a tenir una gran sensació d'impotència, per no poder-li fer veure que el què opina sobre ella mateixa és completament erroni. Com a mínim des de la meua perspectiva.

Té una cara prima i allargada, unes celles poc poblades, uns llavis prims i un nas llarg i recte. No li agraden gens les seves faccions i li agradaria canviar-les. Li costa molt veure que hi ha més a part del físic i s'hi obsseïa molt.

Penso, però, que els seus ulls la fan sentir una mica millor. Sembla que li agraden i ho trobo la mar de normal. És impossible que no quedis fascinat en mirar-los. Tenen un centre marró mel que es tenyeix a poc a poc d'un color verd llampant, amb petits tocs grocs als costats. Tots els colors creen una harmonia que em recorda un paisatge primaveral. I és que les llargues pestanyes que els acompanyen sembla que els hi facin ombra. Però tot i això, continuen sense perdre la brillantor. Són com el resultat d'un xoc entre molts tons que per separat semblen ben diferents, però units creen una mescla magnífica.

M'adono que odiar-te a tu mateix és horrible. Et sents tan miserable... Simplement desitjaries tenir un aspecte semblant al del altres, per poder sentir-te complet. No perfecte, simplement normatiu i el que malauradament es considera normal.

Però, que és normal? Perquè si quan pensem en normal diem noies altes, amb cames llargues, primes, però no massa, cabells bonics i ben cuidats, pell impecable, i amb roba femenina, però no *massa* provocativa, mai cap noia se sentirà normal i bé amb ella mateixa. Sempre diem que quan una persona és insegura és perquè es veu malament i sent molt menyspreu cap a ella mateixa. Però, si no s'haguessin de complir tots aquests estàndards de bellesa per sentir-se bonica, aquesta persona segurament ni tan sols s'hauria preocupat per com llueix i hagués pogut ser més feliç.

Perquè quan et sents tan inferior, costa poder gaudir de la resta? Al cap i a la fi, el nostre aspecte no para de canviar. Des de quan ens veiem reflectits d'infants i gaudim de ser purs i feliços, fins quan veiem el nostre aspecte de vells i estem agraïts pel fet de poder ser encara aquí. Suposo que, al final de tot, la culpa és de la societat i de com deixem que en influeixi.

Mai no he estat un mirall, simplement un reflex del subconscient de la Lilah, aquell subconscient que veu la veritat, però no pot expressar-la. Tot el que aquí he descrit és el que realment penso, malgrat que sempre queda amagat entre tots els comentaris negatius de la societat que són representats per la noia que em mira amb tant de rebuig. Queden tan tapats que ja no es veuen, no en queda rastre. I jo em conformo amb creure-me'ls.

VIDA NOCTURNA: EL DESPERTAR D'UNA NOIA A LA CRUA REALITAT

Sempre he sigut una persona molt cautelosa, mai recordo haver fet coses *boges* ni haver-me emborratxat fins al punt de no recordar res. La meva amiga Brenda em diu que em posi tan radiant com el sol, i que vol veure'm cap a les onze de la nit davant del portal del bloc de pisos on visc.

Em dirigeixo cap a la meva habitació i agafo un conjunt que ja havia preparat abans: un top curt escotat de color blau, una brusa blanca per sobre amb els primers botons desembotonats, una faldilla de quadrats de color blanc i negre, unes mitges de color negre però un toc transparents, uns escalfadors de color blanc i uns talons negres de plataforma gruixuda, perquè sé que si no cauré.

Vaig cap al lavabo amb la roba, deixo la deixo al meu prestatge i em desvesteixo. Quan entro a la banyera i l'aigua tèbia em toca la pell, deixo anar un sospir de satisfacció i em permeto relaxar-me a la banyera. Agafo el xampú, me'l poso a les mans i les frego lentament a la part superior del cap tot i saber que els cabells se m'enredaran. Torno a engegar l'aigua i em cau el sabó per tota la cara, per això me la frego, evitant que els ulls acabin afectats.

Després agafo la meva tovallola de rus i me l'embolico per la clavícula i m'espero fins que ja estic seca totalment per poder vestir-me.

Ja vestida, m'assec davant del tocador i trec el maquillatge. Quan ja estic llesta, m'aixeco i somric totalment satisfeta del resultat. Agafo la bossa de mà i m'hi poso les claus i una pastilla per si a mitja festa tinc molt mal de cap. Em poso els talons i em miro al mirallet de butxaca una última vegada abans de sortir de casa.

La Brenda em mira totalment fascinada i em fa un petó a la galta. Amb la mà m'agafa la meva mà lliure i l'enrotlla, de manera que quedem amb les mans agafades i ella m'estira emocionada. Em diu que té moltes ganes d'anar de festa, però jo no la crec. Ella l'única cosa que vol fer és emborratxar-se, perquè ho està passant malament per culpa de'un noi que la ignora. Vol fer igual que la resta d'adolescents que tenen problemes.

—Ei, on anem? No m'has donat ni una pista... Almenys dona-me'n una!

—No —fa, allargant el soroll de la o, mentre mastega el xiclet que té a la boca—. Vull que sigui sorpresa, crec que no hi has anat mai.

Aquesta frase fa que em passi un calfred per tota la columna vertebral, posant-me els pèls de punta. Del no-res trobo que la brisa que passa és molt freda i tinc fred a les cames. La Brenda em mira un moment, ja que m'he parat i em pregunta si estic bé. Jo no li responc, però li faig que sí amb el cap i continuem caminant, mentre ella xerra.

Quan arribem al bar, miro atònita el cartell on posa el nom de la discoteca. Els colors i la gent acumulada a l'entrada fa cridar molt l'atenció, i probablement per aquest motiu la gent que passa per allà mira el local amb curiositat. Aquesta discoteca es va estrenar fa poquíssim, per això hi ha tanta gent.

—Tens el teu mòbil carregat, oi? Si ens perdem o alguna cosa així vull que tinguis el mòbil amb bateria suficient... —em diu la Brenda.

Lavors jo trec el mòbil, miro quanta bateria té i seguidament li ensenyo la pantalla. Després d'ensenyar-li el DNI al guàrdia de seguretat i entrar, decidim anar a la barra i demanar alguna cosa per beure. La Brenda demana un *xupito* de tequila mentre jo demano un còctel sense alcohol, perquè sé que avui hauré d'acabar portant la Brenda a casa seva.

La música sona molt forta i la gent està ballant, mentre jo em sento molt incòmoda i, sobretot, fora de lloc. La Brenda em veu preocupada i deixa escapar alguna broma perquè jo estigui menys tensa i pugui gaudir del moment, però em costa.

Després d'estar una estona xerrant i ella ja notar-me més relaxada, em demana si anem a ballar. Jo li responc que sí i, sense deixar-me temps, m'agafa de la mà i em fa sortir del meu lloc. La Brenda crida el senyor que serveix begudes que ens guardi els gots a sota de la barra. El bàrman assenteix amb el cap i ens posem entremig de la gent.

Ella comença a ballar, però jo tinc una mica de vergonya i no em moc tant com ella.

—Au va! Què et passa?

—És que saps perfectament que no soc com tu.

—Tia, mira al teu voltant. Veus a algú que t'estigui mirant? —Li faig cas, i giro el cap per veure si algú ha posat la seva atenció en mi. —Eh que no veus ningú mirant-te? Doncs deixa estar aquesta vergonya i deixa't portar per la música!

Fent-li cas, ignoro tota la gent del meu voltant. Faig com si en comptes d'estar en una discoteca a petar de persones, estigués jo sola, a la meva habitació, amb el tipus de música que a mi m'agrada. Em deixo d'històries i començo a moure el cos com si fos una professional: les mans passen pel meu estómac i moc la cintura cap als dos costats. Tanco els ulls i sento que no hi ha ningú més a la sala.

Sento que algú em toca la mà i obro els ulls, exaltada. Veig que és la Brenda i com que ja fa una bona estona que estem ballant, decidim anar al bar a descansar i en cas que ens tornin a venir ganes de ballar, ja hi tornarem. Quan ja tornem a tenir les begudes i estem més calmades, m'adono que tinc molta calor. Em trec la brusa i em quedo només amb el top escotat.

Noto una mirada gèlida al coll, però decideixo ignorar-la. He vingut aquí per passar-ho bé i no per estar amoïnada. Demano una altra beguda: és vodka amb llima. Noto que començo a estar una mica marejada, suposo que és perquè jo no solc beure alcohol, per això em

deu haver afectat més que a la Brenda. Al cap d'uns segons em diu que ha d'anar al lavabo.

De cop tinc la sensació que una mà em passa per tota l'esquena, però el tacte és tan confortant i relaxant que deixo que em toqui. Té la mà molt calenta, cosa que fa contrast amb la meua pell. Els pèls se'm posen de punta per la fricció. Sento un aire molt càlid al coll i deixa anar un sospir prop de la meua orella. Començo a veure-ho tot borrós, la gent no es veu amb claredat i la música ja no està tan forta com abans, la sento com si fos a fora del recinte.

M'adono que això no està bé i quan intento dir-li a la persona darrere meu que pari, només em surten paraules incomprensibles. Balbotejo quatre coses i el que té la seva mà a la meua esquena riu. M'agafa de les aixelles i se'm posa a l'espatlla. Intento donar-li algun cop a l'esquena perquè vull que em deixi, vull tornar a casa i anar a dormir. Però en aquell moment ell ja ha sortit de la discoteca i no sembla que ningú se n'hagi assabentat.

D'altra banda, sé que alguna cosa no va bé perquè el cap em fa un mal horrorós i tinc la sensació que en qualsevol moment vomitaré perquè sento la bilis a la punta del coll. No sento forces a les cames i si el senyor que em porta em deixés a terra, probablement cauria i em faria mal. Intento cridar, però per la música no se'm sent.

Començo a plorar desesperadament, perquè tinc por del que pugui passar. Des del primer moment en el qual el senyor m'ha tocat l'esquena, hauria d'haver demanat ajuda. No sé si és que he begut més alcohol del que estic acostumada o que m'han posat alguna droga a la beguda. Amb totes les meves forces formo una frase: "Què m'has donat?".

L'home riu, un riure que em sembla el més fastigós i disgustant que hagi sentit mai. No em respon, però em clava un cop a la part del darrere del cap, fent-me mal. Començo a veure a terra perquè hi veig una espècie de dona, amb cabells de serp, dient-me que li sap greu, sense cap moment mirar-me als ulls. Jo no entenc res, no entenc per què hi ha una dona estranya, al terra, dient-me que li sap molt greu.

Llavors me'n recordo, és Medusa. Un monstre ctònic de la mitologia grega, que va ser víctima d'abús sexual. Em quedo en pausa i no reacciono fins que, literalment, em tiren dins d'un cotxe.

—Què li has donat en aquesta nena?

—Ah, li he donat *fentanil*.

El meu cervell no respon.

Aquesta no és la droga més mortal que existeix?

ÀNIMA LLIURE

Era un diumenge radiant de primavera, d'aquells que la calor et xafa i l'únic que pots desitjar és trobar-te una ombra que et refresqui l'ànima. En Miquel, el protagonista d'aquesta història, es dirigia cap a la residència del municipi amb les seves característiques poques ganes de fer les coses.

Ell és un nen de tretze anys, madur i amb suficients coneixements per afrontar la secundària que ha començat recentment. És fill únic, i això fa que sovint se senti molt sol. I a l'àvia, l'única persona que li pot treure un somriure, fa uns anys que la van haver d'ingressar a l'hospital, i posteriorment internar en una pansida i trista residència que cada diumenge en Miquel i els seus pares trepitgen per fer-li una visita, i que dona ànims a en Miquel a continuar endavant.

La família conviu a Calella de Mar, un municipi tranquil i costaner situat al Maresme, una comarca que fa frontera amb Barcelona. En Miquel és un nen amb un punt de vista sobre les coses una mica peculiar. En particular, pensa que l'escola és un lloc totalment diferent a una font d'aprenentatge i amistat. Ell simplement observa com actuen i pensen les persones que l'envolten, i es limita a pensar quins són els objectius i les idees de cada un dels individus.

Tampoc és un nen molt amigable, però no és una cosa que el preocupi, ja que la seva fòbia contra els joves que volen escapar de la realitat fent accions malicioses és suficient per parar-li els peus a l'hora de trencar cadenes i sortir de la seva bombolla fosca i solitària. Els diumenges són els dies que durant tota la setmana escolar ha estat esperant afamat, i durant els quals donaria qualsevol cosa per estar uns minuts més amb la seva estimada àvia.

Avui és diumenge i no és gaire habitual veure en Miquel pujant sense els seus pares el pedregós turó en el qual s'enlaira la residència de la mare del seu pare. Això és a causa del fet que els seus pares han marxat a passar un cap de setmana a un prestigiós hotel de la Cerdanya, i avui en Miquel hi va tot sol.

Quan era a uns escassos metres del portal de la majestuosa residència, ja va notar un aire atípic que colpejava amb força contra ell. Va ser el fet de no veure la seva àvia situada al balcó de la façana principal, on sempre l'esperava amb l'afany de veure el seu preuat net,

el que el va acabar de sorprendre. Tot i haver-se topat amb aquest factor inesperat, va cobrar el valor necessari per travessar el portal.

Un cop a dins, va pujar unes sorolloses però fermes escales de fusta per encarar el passadís que conduïa a l'habitació de l'àvia. Quan es va disposar a entrar a l'habitacle, li va venir a la memòria que s'havia descuidat de les galetes de gingebre que havia preparat el dia abans amb una il·lusió abismal. Però igualment va accedir a l'habitació.

Allà, de nou va tornar a notar aquell aire atípic. Ella era allà, asseguda al seu mític balancí, sense semblar estar esperant cap visita ni res per l'estil, simplement teixint el seu cabdell de llana. I durant tota la visita va ser així. Era molt rar i les poques coses que li deia semblava com si no el conegués de res. Ell, un cop acabada la visita, tot tornant cap a casa, va començar a fer les seves cabòries sobre què li passava a l'àvia.

Finalment, un dia durant la setmana, els seus pares li van comentar que a l'àvia li havien diagnosticat un principi de demència. En el transcurs de la setmana en Miquel va estar aïllat de la vida social, simplement digerint i pensant com la vida podia ser tan cruel i demostrar-te de nou que, quan et falta alguna cosa important, és quan realment la valores.

Però a partir d'aquí en Miquel es va proposar d'ajudar l'àvia tant com pogués. Perquè va descobrir que la màgia d'aportar coses als altres sense esperar res a canvi t'omple per dins i et fa sentir molt bé. Així va ser com cada visita, cada hora, cada minut que en Miquel passava amb l'àvia, era essencial. Ell aprofitava aquests moments per portar-li fotos dels seus pares i fills. Algun dia també anaven a donar un volt pels afores de la residència perquè l'àvia es fes una idea de com estava la difícil realitat d'aquells dies. I en Miquel estava la mar de content d'ajudar al seu tresor d'àvia.

Aquesta proposta d'ajudar els altres també va repercutir a l'hora de socialitzar-se i sortir de la seva particular bombolla. Es va trobar que els nens i nenes de l'escola cada cop volien començar a passar més temps amb ell, i ell no va trobar gens a faltar la solitud, la qual ja va deixar enrere.

Perquè les persones no són res més que ànimes lliures i quan aconsegueixen trobar-se a elles mateixes, descobreixen el seu propi art.

SOMIANT DESPERT

Sempre he sigut una persona molt sola, però en aquell moment en què la vaig veure... em va canviar la vida.

Visc en una casa enmig del bosc, és una casa solitària, no hi han veïns, no hi viu ningú i tampoc hi va gent de visita, ningú sap que existeixo. Sempre han dit que era un monstre, que estava boig... Bé, sí que és veritat que els únics colors que he vist són el blanc i el negre. Mai he vist els altres colors, sempre parlen del groc, diuen que els arbres són verds...però no els entenc.

I aquella nit de pluja del 17 de febrer, vaig decidir anar a fer una volta al bosc, era el millor moment per anar-hi, estava tot tant tranquil... I de cop, la vaig veure, una nena amb un vestit blanc descalça, no sabia com havia arribat allà, plorant, davant d'un arbre tallat. Era alguna cosa estranya en aquell bosc, una nena que tenia entre cinc i sis anys, sola, en un bosc abandonat... Això sí, quan em va veure no va dubtar en acostar-se a mi, em va dir amb una veueta molt fina: "Tu ets el llop?" Com que si jo era el llop? Quin llop? vaig pensar.

En aquell moment vaig recordar quan encara era un nen. La mare m'explicava contes i em cantava cançons per anar-me'n a dormir, però el meu conte preferit sempre havia sigut la caputxeta blanca, el conte en què la nena que anava vestida de blanc al bosc es trobava amb un llop negre que l'enganyava per poder menjar-se-la...

Però després d'aquell record vaig tornar al meu cos i em vaig fer mitja volta per anar-me'n d'allà. Era bo allò que m'havia dit aquella nena? Era dolent? El llop no era el dolent del conte? vaig estar pensant. I de tant pensar pel camí em vaig parar per respirar i dir que me'n oblidés d'aquella nena. Però vaig sentir la seva veueta darrere meu dient: "Deixa'm venir amb tu, sisplau..." Em vaig girar i la vaig veure allà, amb els peus vermells del mal i tota xopa "...no tinc lloc on anar, sisplau deixa'm venir anar amb tu" em va dir amb els ulls plorosos. Jo me la vaig quedar mirant i em vaig acostar a ella, la vaig agafar en braços i vaig anar de camí cap a casa.

Quan vam arribar a casa, vaig encendre una espelma per poder veure millor dins la foscor. La nena mirava la casa una mica sorpresa, però a la vegada amb il·lusió. Em vaig dirigir al lavabo a buscar la farmaciola per guarir les seves ferides, vaig agafar un dels seus peuetes, i em vaig adonar que s'havia fet moltes ferides. Al desinfectar-les vaig anar a buscar uns mitjons gruixuts per deixar-li, esperava que es cuessin el més aviat possible.

Mentre preparava el sopar i parava taula el meu cap no deixava de fer-se preguntes sobre aquella nena. Des de quan no menjava? Per què estava sola al bosc? Per què no portava sabates?... Al sentir l'olor del menjar, la nena es va dirigir cap a taula sense dir res i amb un somriure encantador.

Mentre sopàvem va treure un altre cop un tema bastant estrany:

- És una casa molt fosca.
- Ja ...- vaig dir sense molt interès.
- Com la del llop.
- Quin llop? - em vaig atrevir a preguntar.
- Sí, el llop. Tu ets el llop.
- No, jo no soc cap llop! -vaig dir-li una mica desconcertat.

Després d'un llarg silenci i amb molta seguretat ella va contestar:

- Això és el que tu creus.

Aquesta resposta em va deixar una mica perplex. No la vaig entendre.

La resta del sopar vam romandre en silenci. Ella, de cop i volta, es va aixecar, va agafar el meu llibre preferit i es va seure al seient davant de la llar de foc, va obrir el llibre pel principi, semblava que se'l volgués llegir. Però abans que s'acabés la primera pàgina es va adormir. Jo l'únic que feia era mirar-la. La vaig agafar amb molta delicadesa portant-la a l'habitació de convidats. En aquell moment vaig tornar a tenir un petit flashback de quan era petit. Era el moment aquell en què m'adormia al sofà de casa i la meva mare m'agafava i em portava al meu llit... I vaig agafar consciència que semblava que fos el seu pare. No, no podia ser, l'havia conegut avui, com podria pensar això?

La vaig tapar i vaig apagar la llum.

Al dia següent em vaig despertar per un soroll a la meva habitació, i la vaig veure allà, mirant les fosques parets, i em va dir que li faltava molta decoració, va sortir corrents a buscar materials per decorar-la. Mentre ella corria per la casa, jo encara m'aixecava del llit. Quina energia que tenia, aquella nena! Vaig anar al lavabo a rentar-me la cara per despertar-me del tot. Després vaig anar a la cuina a preparar l'esmorzar i em vaig fixar que ella estava dibuixant només amb dos colors, el blanc i el negre. En veure el dibuix em va sobtar que només es dibuixés a ella i a un home amb forma de llop.

A la taula vaig posar una mica de pa torrat i embotit. Ella va venir amb el dibuix i em va dir: "Mira, som tu i jo, t'agrada?" i vaig veure que aquell llop era jo. Em va semblar molt estrany. Però aquesta vegada no li vaig donar molta importància, ara el que em va sorprendre era que les dues persones estaven agafades de la mà al costat de l'arbre tallat (el lloc on ens vam veure per primer cop).

M'encanta li vaig contestar. I vaig deixar el dibuix sobre la taula.

Després d'esmorzar vaig anar al menjador a buscar la nena; però no hi era, on podia haver anat? Mentre passava pel passadís vaig veure el seu vestit blanc a la meva habitació. *Quina sort* vaig pensar a l'instant en què la vaig veure, estava sobre una cadira intentant penjar el dibuix a la meva paret, però quan ho va aconseguir va baixar de la cadira i per mala sort el dibuix va caure. La nena va baixar el cap amb disgust, i jo a l'instant vaig agafar el dibuix i una xinxeta el vaig clavar a la paret, la nena em va mirar sorpresa i al girar-me ella em va fer un somriure molt sincer fent-me una abraçada. Em vaig sentir tan bé... Crec que era el que necessitava.

Al cap d'una estona la nena va tornar a agafar el meu llibre preferit i asseure's al seient de la nit anterior, no sabia perquè la mirava d'aquella manera, no entenia què sentia per aquella nena, no m'agradaven els nens petits, els trobava pesats i una pèrdua de temps. Però la veritat és que sentia una connexió molt forta amb ella, era com si fos part meva. No sabia com em sentiria si de cop marxés.

Vull anar a donar un volt em va dir ella i la veritat és que no em va semblar mala idea. Així que vam sortir. Però el que menys m'esperava era que ella em va portar cap al mig del bosc on ja era de nit. Com podia ser que fora del bosc fos de dia i que dins fos de nit? Però això no va ser el pitjor, sinó que també se sentien sorolls estranys com llops o encara pitjor, ratpenats. Però ella es veia que no tenia molta por, al contrari, estava contenta.

Ens van acorralar un munt de llops blancs, la nena no s'ho esperava i em va cridar amb totes les seves forces que corrés, ella va desaparèixer i jo vaig sortir d'allà el més ràpid possible. Com podia haver desaparegut de cop? Però clar en aquell moment l'única cosa que tenia al cap va ser que havia de córrer perquè no m'atrapessin aquells llops. I ho vaig aconseguir, van desaparèixer els llops. Però... on era la nena?

Tornant corrent a casa la vaig veure a uns 20 metres i vaig córrer encara més, ella estava espantada, perduda... I el primer que vaig fer va ser abraçar-la. La veritat és que m'havia espantat. Que hagués passat si no l'hagués tornat a veure? Ella em va tornar l'abraçada, i vam tornar a casa.

Van passar els dies i la nostra relació era encara més forta. Fins aquell 21 de febrer i ja era fosc, quan la nena va venir per últim cop cap a mi i em va dir:

- Tenies raó, no eres el llop dolent, tu eres el bo.

En aquell moment em vaig sentir tan bé... i li vaig fer una abraçada i ella me la va tornar.

- Adéu -em va dir.

Com que adéu? vaig pensar. I de la mateixa manera que va desaparèixer amb l'incident dels llops ho va fer davant meu. No m'ho podia creure, on havia anat la nena? Estava espantat, més ben dit desconcertat.

Ara ja fa dos anys de la primera vegada que la vaig veure, però tot i que no es pugui veure, noto que falta una part de mi. Però sent honest aquella nena ha sigut el millor que m'ha passat a la vida. I la trobo a faltar, però haig de seguir el meu camí.

Encara tinc moltes preguntes però aquest fet el vaig anomenar: *Somiar despert*.

11:23

Era setembre del 2022. A Vandellòs, havien començat l'escola. L'Emma anava corrent a abraçar la seva millor amiga de tota la vida, la Jana. Eren amigues des que tenien gairebé 1 any. Quan la Jana va veure a l'Emma la va ignorar. L'Emma no sabia perquè ho feia, però ràpidament ho va entendre. La Jana havia canviat molt, ara era una de les noies més guapes de tot el curs i només li preocupava ser popular. No volia ajuntar-se més amb l'Emma perquè ella ni tenia el millor cos ni la millor cara. Quan van entrar a les classes les dues noies es van asseure separades. La Jana es va asseure amb l'Abril, i l'Emma es va haver de seure sola en un racó de la classe. Va passar tot el dia sola, perquè no sabia com fer-ho sense la Jana. Portaven tota la vida sent amigues i no sabia com encaixar amb altres persones que no fos ella. Quan va arribar a casa, la seva mare li va preguntar: *Com t'ha anat el primer dia?* Ella sense saber com explicar-li tot simplement va dir *bé*. Per ella s'havia tornat un costum, igual que estar sola.

Van anar passant els mesos i ja era Nadal. L'Emma no podia estar més contenta: per fi podria estar a casa i no hauria d'anar a l'escola. Abans era una de les estudiants més aplicades i li encantava anar a l'escola, però ara ja no treia més d'un 7 i no volia anar-hi. L'Emma es passava el dia plorant, però mai ho deia a ningú. Sentia que molestava a tothom i els seus pares cada dia l'entenien menys. No sabia com portar tota aquesta tristesa que sentia a dins seu.

El dia de Reis va escriure una carta molt llarga, però no era pels Reis, si no que era una carta per a la Jana. Va anar a veure la cavalcada de reis amb la seva família. En el moment precís que va passar el rei negre va sentir que algú li deia a l'orella: *Tu pots, encara no et rendeixes*. Al sentir-ho, l'Emma quasi es va posar a plorar. Va girar-se per mirar qui li havia dit però no va veure a ningú a part de la seva mare. Quan van tornar a casa, se'n va anar a la seva habitació. Es va quedar una bona estona allà, mirant el sostre, sense saber ben bé què fer. Quan finalment es va adormir va tenir un somni molt estrany. Va somiar que un dia que estava a l'escola, a la classe de mates amb la professora Maria i tots els seus companys, de cop l'envaïa la tristesa i li va preguntar a la Maria si podia anar al lavabo.

No sabia què feia allà, però sabia que volia marxar, però no de l'escola, si no de la vida. Ella sentia molta por, però no li importava, va mirar a la finestra del passadís i es va tirar. En aquell moment es va despertar plorant. Quan es va acabar el Nadal va haver de tornar a l'escola. Aquella primera setmana va ser encara pitjor que el principi de curs. Va mirar

molts cops a la finestra d'aquell passadís del seu somni, però cada cop que ho mirava pensava en aquella veu de la cavalcada-

Va arribar la setmana santa i ja havia passat un altre trimestre. El dia de la mona el padrí de l'Emma, en Joan, li va anar a portar la mona. Quan li va portar va notar que la mona portava una carta a sobre. En Joan li va dir que no la llegís fins el dia que ella creís que era l'indicat. L'Emma es va quedar molt estranyada però li va fer cas. Va tornar a l'escola amb bastanta energia perquè sabia que quedaven tres mesos i que passaven ràpid, es va equivocar. Pel maig estava pitjor que mai, ara es tallava i es feia mal a ella mateixa. No sabia per què ho feia però es sentia millor i no es sentia tant culpable. Va arribar juny. Ja era l'última setmana d'escola. Aquella setmana va ser una de les pitjors de la seva vida, ja que el seu padrí va tenir un accident molt greu i va morir. L'Emma encara tenia guardada la carta que li va donar i va pensar que era un bon moment per obrir-la. La carta deia lo següent:

Hola peque, sé que no estàs passant pel teu millor moment. No sé si em vas arribar a sentir però per la cavalcada, et vaig intentar ajudar. Sabia que si algú no et deia que tu podies. potser no et tornaria a veure. Només et volia dir que tu pots, tu ets forta i si algun dia necessites algo vull que sàpigues que sempre em tindràs amb tu. T'estimo molt.

Quan va llegir allò no va poder evitar plorar. Va pensar en la carta que li havia escrit per Nadal a la Jana. Va recordar que la tenia guardada en un calaix de la seva habitació. Al dia següent va agafar la carta i se la va emportar al col·legi. Quan va entrar a la classe va anar directe a la maleta de la Jana i li va posar la carta a la maleta. Quan va marxar cap a casa estava molt nerviosa per allò que estava a punt de fer. Al següent dia va anar a l'escola. La Jana la va mirar i va fer com l'intent d'anar a parlar amb ella, però va aparèixer el seu nòvio amb l'Abril i va anar amb ells. Quan va passar això l'Emma ja estava segura que sí que ho volia fer. Va ser igual que en el seu somni. Eren les 11:23 del matí del dia 20/6/2022. L'Emma va demanar permís a la Maria per anar al lavabo. Quan li va donar permís es va aixecar tremolant, però va sortir per la porta i es va dirigir cap al passadís principal. Quan va arribar-hi va anar a mirar per AQUELLA finestra que havia estat mirant durant molts mesos. Just quan anava per posar el segon peu va aparèixer la Jana corrents i cridant que no ho fes. L'Emma es va quedar molt sorpresa. La Jana va anar corrents a abraçar-la. Es van quedar una bona estona allà, sense fer res, només abraçant-se. Quan es van separar la Jana li va preguntar que perquè ho feia, que què li passava. L'Emma li va explicar tot i la Jana es va posar a plorar. Li va demanar perdó per tot el que li havia fet i li va dir que mai més la tornaria a deixar sola.

UN VIATGE AL FUTUR

Mai m'hagués esperat que aquell 2 d'abril del 1965 seria un dia tan important per la humanitat. I més, per mi.

Em dic Johenberch i soc un professor de l'escola Michastor, a Holanda. Faig classe a 7è i a 8è. Aquests dos cursos em van canviar la vida, ja ho veureu més endavant. Quan vaig acabar l'última lliçó del dia, tecnologia, me'n vaig anar directament cap a casa, allà, vaig veure el sofà i sense pensar-ho dos cops, m'hi vaig tirar de cap. Vaig estar dormint unes 5 hores, estava tan cansat que no vaig poder aixecar-me fins que em va entrar gana. Amb els ulls mig aclucats, no parava de rumiar en els somni que havia tingut mentre dormia com un bigalot. Havia somiat sobre el mètode de com crear la màquina del temps que havia treballat junt amb la classe de 7è B. Encara me'n recordo el que deien: " hi hauran extraterrestres, com les pelis!" o " la Terra haurà explotat!. Jo reia, però ara que hi reflexiono, veig que és possible i com que ja estava tan cansat d'ensenyar a nens que només deien que bajanades, vaig decidir canviar d'objectiu, fabricar una **màquina del temps**.

El primer que vaig fer, va ser anar al despatx del director de l'escola i dir-li el motiu pel qual deixava el seu centre. Em va prendre per un boig, però jo no em vaig immutar i vaig anar directament a buscar a gent que em pogués ajudar sense esclatar a riure o prendre'm per desbaratat. Vaig parlar amb molta gent però cap d'ells veia futur a la meva idea, total, me'n vaig anar a dormir sense cap ajudant per la meva iniciativa. No vaig poder dormir, només feia que pensar amb qui podia ser aquesta persona que confiaria tant amb mi. Després de molta estona mirant al sostre, sense moure ni un múscul se'm va acudir la persona clau: en Harry, havia estudiat arquitectura amb ell a la universitat. L'endemà el matí, en primer lloc, vaig buscar la seva direcció i quan la vaig trobar, em vaig vestir i me'n vaig anar directament a la seva mansió. Quan ens vam separar als 19 anys, es veu que va seguir estudiant arquitectura, es va guanyar molt bé la vida i es fa fer ell solet una casa a les afores de la ciutat. A mi em va estranyar molt, ja que era bastant voluminós i cregut, però molt llest.

Vaig trucar al timbre i a cada pas que feia en Harry em posava més nerviós, em va obrir la porta i vaig quedar bocabadat. En Harry havia canviat molt. Era corpulent i forçut. Després de molta estona parlant sobre el seu aspecte i recordant coses del passat, ja vam entrar en el tema. Vaig explicar-li què volia fer, jo pensava que es posaria a riure, però no ho va fer. Es va aixecar de cop amb un somriure i em va allargar la mà, jo vaig fer el mateix i ens

vam estar una bona estona sacsejant les mans amunt i avall. Mentre ja em dirigia cap a casa, vaig preguntar-li si podiem fabricar i construir la dita "màquina" a la seva mansió, ja que em va apassionar un munt. Em va dir que sí, ens vam tornar a xocar les mans com quan érem joves i me'n vaig anar com un liró fent saltironets.

El dia següent vaig fer el mateix, em vaig vestir i vaig fer camí cap a casa d'en Harry. Ens vam saludar i sense entretenir-nos gaire ens vam posar mans a l'obra. Encara no havia portat el material, ja que primer havíem de pensar com podiem fer la màquina. No vam parar durant tota la tarda, ens vam proposar de treballar fins l'hora de berenar, unes 6 hores. Vam quedar farts de tant escriure i dibuixar línies, en Harry va acabar amb uns 100 papers penjats a la paret del seu escriptori, 2 bolígrafs gastats i 6 llapis sense punta. Ens vam preparar unes magdalenes ben grosses que havia comprat el dia abans per berenar i també un bon suc de taronja. Havíem menjat gairebé sense parlar-nos, ja que estavem tan cansats que no podíem ni obrir la boca per parlar. Quan vaig arribar al pis, me'n vaig anar directament a dormir per l'endemà poder rendir durant totes les hores de treball.

El matí del proper dia, en Harry em va venir a buscar amb el seu cotxe, pel fet de que havíem de portar tot el material necessari. Quan vam arribar amb tot el material carregat, ens vam posar a construir d'una vegada per totes. El procediment va ser molt llarg per què crear una màquina del temps per primer cop era difícil, per no dir impossible. Ningú havia aconseguit fabricar-la, encara que molta gent es va quedar a les portes. Aquell dia ens vam saltar l'hora de berenar, ja que estàvem massa concentrats. Vam acabar a les 11 del vespre, però finalment ho vam aconseguir! Ens vam abraçar i fins i tot ens queia alguna llàgrima.

Va arribar el moment que tots dos portàvem esperant tots aquells dies, provar la màquina. Ens vam posar d'acord amb qui entrava primer i també a quin any anàvem. Vam decidir que aniríem a l'any 2114, què podia sortir malament? També vam decidir que primer hi entraria en Harry, així ho va fer. Es va posar sobre la màquina, va tancar els ulls i es va desintegrar en pols davant meu. En el fons estava content ja que havia funcionat, però també molt preocupat de si algo podia sortir malament. Ara era el meu torn, tenia tanta por, que no podia ni apropar-mi. Després d'uns minuts fent una lluita mental amb mi mateix, em vaig decidir. Vaig pujar-hi i vaig prémer el botó. Vaig respirar fondo i en un obrir i tancar d'ulls, em vaig veure volant per un món ple d'estrelles. Aquell paisatge no el vaig poder gaudir gaire temps, ja que em vaig quedar adormit en un tres i no res.

Quan em vaig despertar, pensava que havia estat dormint molta estona. Vaig despertar-me en un lloc desèrtic, no veia al meu amic. No vaig tardar gaire en veure'l, ja que va aparèixer darrere una muntanya de sorra fent gestos amb les mans. Quan ja estàvem suficientment a prop, ens vam mirar als ulls amb una mirada de satisfacció, ja que si tot havia sortit bé, hauríem d'estar a l'any 2114. Després de fer-nos una abraçada ben forta, vam aixecar el cap i vam veure a la distància que s'alçaven uns grans edificis de color blavós. Vam caminar durant una bona estona, estàvem morts de set i morts de gana, però teníem l'esperança que en aquella ciutat hi hauria un lloc on poder menjar i hidratar-nos una mica.

Cada pas que donàvem en enfonsàvem més i més a la sorra, afortunadament, aquell tram no va ser tan llarg com ens esperàvem. Mentre ens acostàvem a la ciutat, ja veiem que no era una ciutat normal, no es sentia res, només alguns ocells que volaven. No paràvem de mirar a un costat i a l'altre ja que estàvem molt espantats, ens anàvem explicant les diferents sensacions que havíem viscut quan, de sobte, vaig sentir un cop molt fort al cap i em vaig desplomar a l'instant. Vaig obrir els ulls, no vaig trobar a ningú al meu costat, només vaig veure unes barres gruixudes i de color gris que m'envoltaven. Mentre anava tornant a la consciència, vaig sentir un petit xiuxiueig que deia: *Johen! Johen! Aquí!*. Vaig poder percebre que era en Harry, vaig girar el cap i me'n vaig anar de dret en direcció a ell. Li vaig fer un munt de preguntes però no me'n va respondre ni una, ja que em va dir que va sentir el mateix, una bocinada molt forta. Mentre estàvem discutint, va aparèixer una altra veu, darrere nostre. Semblava la d'un home vell, ens vam girar d'una rebolada amb l'ai al cor, ens va explicar què passava. Segons ell, hi havia una dictadura, una dictadura d'en Yampilow, una persona xinesa que havia tingut una infància molt dura. Era impossible derrotar-lo, no tenia pietat en matar o posar a la presó a algú. Després que aquell home ens ho expliqués tot, vam buscar una manera d'escapar d'allà, els dos vam pensar el mateix, ens trobàvem a sobre d'una claveguera gegant, vam intentar trobar la manera d'aixecar-la, aquell home ens va donar uns claus que portava conservant durat tot aquell període de presó. Li vam donar infinitats de gràcies, però desgraciadament no podíem fer res per ell. Vaig saltar amb molta precaució, ja que aquella claveguera es trobava a una altura considerable, en Harry va fer el mateix.

Vam sortir corrent sense pensar l'un amb l'altre. Corria i corria, vaig parar quan, de cop, vaig sentir un crit molt fort, ens vam frenar de cop i ens vam mirar amb gotes de suor que ens queien del front. Vam tornar a accelerar el ritme, però se'm va gelar el cor quan vaig sentir que un tret sortia de l'escopeta que aguantava aquell carabiner. Feia passes llargues, molt llargues, de reüll, vaig veure que en Harry es desplomava al darrere meu, vaig córrer cada vegada més, fins que se'm va acudir amagar-me darrere unes capsas de municions que hi havien al final del carrer. Vaig alçar una mica la vista per veure si en Harry s'aixecava, però no. El carabiner l'apuntava amb l'arma. A poc a poc van anar apareixent més soldats, i entre dos d'ells, es van emportar al meu amic que sagnava d'una espatlla. Mai més vaig saber res d'en Harry, però en aquell precís moment, no podia pensar en res més que no sigués en salvar la meua vida. Vaig sortir d'allà quan els dos homes van desaparèixer per darrere d'un edifici. Però quan vaig girar cap a la dreta em van aparèixer cinc soldats armats fins les dents, vaig fer un gir de 360 graus i vaig arrencar a córrer en direcció contrària. Jo corria més, ja que els soldats portaven armes de trenta quilograms cadascuna. Vaig entrar a un bosc i quan ja pensava que els havia perdut de vista, em vaig entrebancar amb unes pedres, em feia molt mal el genoll i vaig intentar amagar-me arrossegant-me. No van trigar gaire en veure'm.

Quan em vaig girar, vaig veure que els soldats em tornaven a apuntar, els vaig donar l'esquena i quan pensava que m'anaven a fusilar, vaig sentir un silenci molt fort. Em vaig destapar les orelles i vaig obrir els ulls. Aquell paisatge m'era familiar, vaig veure per segon cop en un mateix dia, aquell paisatge ple d'estrelles, ara sí que el vaig poder gaudir durant

molta estona. Quan estava a punt de poder tocar un estrella, em vaig adormir. Sentia veus, moltes veus, no sabia ben bé d'aquí eren.

Em vaig despertar, hi veia borrós. Estava estirat al llit. Em vaig fer una pregunta que mai he pogut respondre: VA SER TOT REAL, O NO?

MALEÏTS COMIATS

Tot va començar a l'hivern del 2018, estàvem a finals de desembre, i encara me'n recordo dels primers flocs de neu que m'acariciaven la pell quan tu em vas enviar un whatsapp dient: *Elena no t'ho creuràs, però estic ingressada a l'hospital.* Al principi no semblava res important, era només una anècdota que havia de quedar en l'oblit, però no va ser així. Dos mesos després em vas deixar. I no només a mi, també a en Nil... quina bona parella fèieu i quant d'amor us teníeu, i als teus pares, que encara sento com ploren, i a tothom que t'estimava. Sembla que t'has de morir, perquè la gent et recordi. Em vas ensenyar a no perdre el temps en ximpleries i em vas ensenyar a valorar tot el que tinc. Perquè no ho sembla, però tot és finit i això és la part bonica de tot. Si saps que tot té un final, tot comença a prendre sentit, potser ja no hi ets, però tinc clar que vas gaudir tots els teus dies al màxim, encara que pel meu gust fossin pocs. M'agradaria dir-te que tot i que no vam tenir l'oportunitat de dir-nos adéu, mai oblidaré aquell missatge que em vas enviar poc abans de tancar els ulls:

Saps que cada cop estic pitjor, van passant els dies i cada vegada deixen fer menys visites. Com que no sé quant de temps em queda, i no sé si ens tornarem a veure, em vull acomiadar. Saps que et trobaré a faltar i que mai t'oblidaré perquè per mi ets el més important. Per mi ets allò que em fa somriure i estimar, tu ets la que transforma un dia gris en un dia assolellat. Ets el meu perquè, en tot el que faig. Gràcies per haver sigut la millor amiga que una podria somiar. Només et demano que quan ja no hi sigui no et preocupis per mi, perquè mentre tinguis un trosset de mi dins el teu cor, seré eterna.

DISSET

Tenia els cabells foscos i sempre portava una cua.

Tenia un somriure molt maco quan em mirava, i se l'hi feien clotets a la cara acompanyats d'aquelles pigues i aquells ulls axinats.

Ella era molt alegre amb la gent que s'estimava i feia el que fos perquè els altres estiguessin bé. Li agradava molt jugar a futbol.

Era molt bona, per a mi la millor, i, sempre em dedicava el gol.

Li quedava super bé la roba de futbol.

Cada dia quan es despertava em deia un *Bon dia* que feia que tot el dia m'anés bé. Se n'anava a classe i quan sortia em preguntava sempre: *Què tal el dia?*

Això em feia sentir molt però molt orgullosa de mi mateixa.

Cada dia sentia més que era ella. Tot i tenir-la a 54,7km i veure'ns només els caps de setmana per mi ho era tot.

Un dia tot es va començar a acabar, ella ja no tenia aquell somriure de sempre, ho intentava, però ja no li sortia, no tenia força en res.

El dia disset a les 19:55 em va trucar la seva mare. Em va dir que no tenia força, que no tenia ganes de menjar, li costava moltíssim empassar-se les pastilles perquè tenia tos, i febre... Després de dir-me tot el que li passava les dues vam estar en silenci durant 4 minuts, li vaig dir que jo portava unes setmanes malament perquè no la veia gens bé i no sabia com ajudar-la perquè sempre em deia que no li passava res; la veritat és que no tenia una altra resposta per dir-li. Ella em va respondre així *Abril, fa dies que no té força, ho sé, però tot té una explicació i es que li han detectat un càncer i en principi pensavem que tot aniria bé però finalment ens han dit que es metastasis, ho sento.* Aquelles paraules se'm van quedar per sempre. Jo em vaig quedar sense paraules. A l'instant em van començar a rrelliscar llàgrimes per la galta. Després d'estar una estona en silenci em va dir *Ara a gaudir i a passar tot el temps possible amb ella.*

El dia 5 de febrer la van ingressar.

Vaig estar amb ella fins a l'últim moment.

Vaig deixar d'anar a classe. A futbol. Amb les meves amigues i amics...

I tot això perquè sé que ella també ho hagués fet per mi...

Anaven passant els dies fins el dia disset a les 12:29 que em va dir *Abril dona'm la mà i no me la deixis mai si us plau.*

Jo li vaig agafar la mà i li vaig dir a l'orella, en veu baixa, *T'estimo moltíssim i no ho deixaré de fer mai...*

Ella em va respondre així *Jo també t'estimo molt, i vull que sàpigues que per molt que me'n vagi jo seguiré cuidant-te des de dalt. Només et vull demanar un favor, i es que cada dia miris el cel i jo et faré una senyal cada dia amb una estrella.*

La vaig mirar i ella a mi. Després de tant i tant temps li van brillar aquells ulls tan i tan bonics que tenia i li va sortit un petit somriure a la cara, a mi igual, però amb unes llàgrimes petites que baixaven dels meus ulls. Li vaig fer un petó i em vaig quedar plorant a sobre del seu pit, ella es va dormir.

A les 17:17 el seu cor va deixar de bategar.

Tot i no tenir-te ja amb mi, tu segueixes i seguiràs estan present en cada record.

T'he estimat, t'estimo, i t'estimaré sempre.

LLÀGRIMES I TINTA

Veig els teus ulls, el teu cos i el teu rostre. I de tant en tant veig que em mires. I per un instant jo també et miro i els dos parlem fluixet. Em deixes veure qui ets, que vols i a qui estimes. Miro el teu cor en carn viva i la teva ànima en una capseta de colors. Però no m'ho crec, no crec que m'estiguis mirant, que les roses siguin vermelles, però es diguin roses. I no em crec que mai, puguis sentir res igual per mi. Perquè si realment et fixes pots veure l'asimetria del meu cos. I jo, jo descanso dins aquest interior asimètric ple de ganes ofegades en una por que va creixent i m'omple el pit. I aquesta por que a vegades confonc amb papallones o amb granotes si he begut molta aigua. És la mateixa que alhora em fa ser prou valenta per confessar el que sento. I dir-t'ho així amb aquest poema. De les meves llàgrimes al paper i del paper espero que vagi directe a tu. Que tot això que sento i que espero que sentis esclati en un foc de mil colors i que de les cendres en creixin històries precioses de cavallers i de princeses. Espero que del nostre amor en pugui escriure moltes més històries, però que les meves paraules no plorin. Que riguin i que ho facin amb tu.

RES

Res de res. Dins el meu cap no hi ha res. Buit, blanc, absent. Sento però no escolto. I si penso, oblidat. Manca d'idees, falta de paraules i desert de sorra. La sorra groga, groga i... Res. Blau, blau el cel, el mar, els ulls, el... El no res. Miro, veig lletres, paraules, frases però sobretot espais. Espais en el full blanc, pla, homogeni, estèril i... I res. Res de res. Em dic que no pot ser i menciono aquella paraula que de vegades fa dubtar, és impossible. I penso en passar de la mort a la vida, reanimar el batec d'un cor, crear a partir de tan sols un ou. Però al cap i a la fi tot em porta a un mateix lloc, un mateix punt. A la mort i agafat de la seva mà, el res. Desaparèixer, expirar, fondre't i que de tu si tens sort només en quedin ossos plens de pols i orfes d'expressió qualsevol. Punts i comes que no son coherents, esquerdes i arrugues de tant remenar el foli però ni una sola taca de tinta. I és que si el full fos blanc com ho és una paret estaria bé. Una paret és blanca per què ho ha de ser, perquè ha nascut per fer això. Però mai posarien un llenç en blanc en un museu, aquesta no és la seva funció. En un full blanc trencat només hi ha manques. Manca d'art, talent, de passió. I passa a ser només l'inici de moltes coses, que podrien, però que si és la meua mà qui les escriu no ho son

NINGÚ ÉS QUI CREU SER

Una nit d'estiu i festa major del poble de Llúria, la Laura tornava d'estar amb les amigues. Tenia una relació molt maca amb totes elles. Totes tenien la mateixa edat, catorze, i tornant cap a casa es va adonar que li faltava el DNI. Es preguntava on el podria haver perdut. Va escriure les amigues per veure si el tenia alguna d'elles, però cap en sabia res. De seguida, va trucar als pares. Malgrat ser de nit, li van agafar el telèfon, l'estaven esperant, la van intentar tranquil·litzar. Els pares la van avisar ben seriosos del perill de perdre el DNI. Sn molt curosos amb ella: és filla única i té una família molt poc extensa. L'endemà anirien a mirar als diferents llocs on ella havia anat per revisar-ho tot.

Avui la Laura s'ha despertat molt tard. Sona el mòbil. És un número desconegut, però no el pot agafar ja que s'està dutxant. Torna a sonar, una vegada i altra vegada. En sortir de la dutxa, agafa el telèfon i contesta una veu greu i potent. És la policia, tenen el seu DNI i li demanen que passi per la comissaria de Llúria. S'arregla, es posa les sabates i surt de casa. Travessa la ciutat, amb un pas lleuger i ràpid. Està tranquil·la per haver trobat el DNI, però alhora nerviosa. Mai és agradable entrar a una comissaria. Hi arriba, la policia de recepció li demana què necessita i la Laura li explica la seva situació. La noia la fa passar a un despatx i li demana que s'esperï allà. Al cap de pocs minuts entra un policia, alt, morè, d'uns cinquanta anys, amb l'uniforme dels Mossos. Aquell home li és molt clar: han introduït el DNI de la Laura a la base de dades i han vist que era la neboda de Carles Font i la policia necessita trobar al seu tiet, perquè està en cerca i captura per assassinat. Ella segueix escoltant. La Laura protesta, els seus pares no tenen germans.

La Laura marxa de la comissaria en estat de xoc, no entén res. Té por de dir als seus pares el que acaba de passar. Pensa que potser serà bona idea demanar ajuda a les seves amigues perquè l'ajudin a trobar aquest suposat tiet, abans de parlar amb els pares. Queden totes a la plaça de la ciutat i es plantegen com dur a terme aquesta missió.

Van totes cap a la biblioteca a investigar entre llibres d'història de la ciutat, potser surt el nom de Carles Font a algun text. L'Anna para uns segons i es pregunta:

- Laura, el tiet és germà del pare o de la mare?
- Segons el cognom Font, és germà de la mare - contesta ella mentre rebusca entre llibres.

El primer dia de cerca entre llibres queda en res. La Laura continua impactada. Mai li havien explicat que tenia un tiet, es pregunta què hi ha darrera de tot aquest embolic. Té la necessitat de saber més d'aquest tiet desconegut. La intriga s'ha apoderat d'ella.

Continuant amb la investigació, entre totes decideixen anar a l'escola on va anar la seva mare. Potser, si la mare va anar a aquella escola, un germà seu també. Són vacances d'estiu i l'escola està tancada, però han d'entrar tant sí com no. Busquen les diferents portes d'entrada, però totes estan ben tancades. Després d'esperar dues hores, senten un soroll a l'interior de l'escola.

- Hi ha algú? - criden totes d'una.

No hi ha resposta. S'encén un llum i s'obre la porta lentament. Totes elles s'amaguen darrere d'unes columnes. De dins en surt una dona que per la vestimenta sembla ser de la neteja. La Cristina fa un senyal i totes corren cap a dins abans no es tanca la porta. Queden a les fosques i totes obren els lots del mòbil per poder observar el seu voltant.

Van al despatx de la directora i allà troben un arxiu on hi ha escrit: ANTICS ALUMNES. Entre ells hi surt la mare, però no hi ha ni rastre del tiet. A l'Anna se li acut buscar a l'ordinador. A dalt de la pantalla, a la lupa, hi posa els cognoms i tot d'una apareixen dues carpetes. L'una és la mateixa que han trobar en paper (d'antics alumnes) i l'altra no té nom. A dins d'aquesta carpeta sense nom hi ha el suposat tiet, o això sembla, té els mateixos cognoms. Carles Font Serret.

- Carles Font Serret? - Es pregunta la Laura.
- Mireu això - diu la Mònica tot assenyalant avall.
- Actituds delictives, expulsions, baralles, violència cap a professors i alumnes.... - llegeix la Cristina.

És cert que el tiet tenia algun problema. Ara més que mai, totes es moren de ganes per saber-ne més. Es fa tard, i se'ls acaba el temps. Decideixen sortir de l'escola i tornar cap a casa. Durant tot el sopar la Laura està callada, no vol parlar per no donar pistes. Però sense parlar fa preocupar els pares.

- Estàs bé, Laura? -pregunta la mare
- Sí, sí - contesta la Laura-. Mare, t'agradava l'escola on anaves? Quines eren les teves amigues? - diu la Laura amb cert to despreocupat.

La mare es comença a empal·lidir i a suar. , No havia explicat mai res de la seva infància. Un silenci els incomoda. Tots tres s'aixequen de la taula a recollir els plats. La Laura va cap a l'habitació i es posa a buscar per internet els fets ocorreguts entre els anys que la mare havia estat a l'escola.

Entre els anys 1982 i 1985 van passar una sèrie de fets, entre d'ells la mort d'un professor que va portar a tancar l'escola durant un període de temps. La Laura busca a diferents pàgines i troba que tot gira al voltant del tiet. Va ser detingut per la policia l'any 1986 i, pel que sembla, ha estat a la presó durant tots aquells anys. Però, per què ningú de la família, ni els seus avis, ni els pares li han parlat mai d'en Carles? I a casa els avis no n'ha vist mai una sola foto, ni un sol comentari...

La Laura comença a pensar que forma part d'una família que mai han sigut sincers amb ella. Ai li han explicat qui són els membres de la família ni qui són els seus parents de sang. Tota aquesta situació la comença a atabalar, està angoixada i no controla la situació.

Amb la trucada de la policia i la petició que li van fer, intueix que el tiet ha escapat de la presó. La Laura es comença a preocupar, ja que es tracta d'una persona perillosa que pot aparèixer en qualsevol moment. No sap com explicar-ho a la mare, ja que ella ho ha estat amagant durant tot aquest temps. Però alhora la Laura pensa que si ho explica a la mare potser entre totes dues poden ajudar a resoldre el cas del seu tiet.

Potser una tarda de compres i de berenar juntes pot ser un bon moment per parlar del tema.

- Mare, com va ser la teva infantesa? Eres feliç a casa els avis?
- Sí, filla. Els avis em van cuidar molt sempre, vaig anar a una bona escola i tenia tot el que volia.
- I mai van voler tenir més fills els avis?
- No, amb una filla en tenien prou. Ja saps que els nens petits porten molta feina...

La Laura no es veu amb cor de continuar amb la conversa i abraça la mare.

L'endemà la mare va a despertar a la Laura, però la Laura no hi és. Mira per la finestra i la veu asseguda al banc del jardí. La Laura està reflexionant sobre com poder trobar el seu tiet, sobre com parlar amb la seva mare, sobre qui és realment la seva família i, sobretot, qui és ella mateixa. En aquest moment a la Laura només li venen preguntes.

És el tercer dia d'investigació i decideix fer un pas al davant. Juntament amb l'Anna i la Mònica decideixen anar al jutjat a demanar més informació sobre Carles Font Serret. Allà els expliquen que va néixer a Llúria i que té cinquanta-set anys. Això significa que és el germà gran de la mare!

- I si anem a casa dels teus avis, Laura? Segur que han de tenir alguna fotografia, algun document o record del teu tiet!
- Anem-hi -va dir la Laura.

Quan arriben a casa dels avis, aparquen les bicis i veuen que no hi ha moviment. Decideixen entrar-hi, però la porta està tancada. L'Anna agafa una targeta de crèdit i prova de passar-la pel pany de la porta. Per sort, no està tancada amb clau i la porta es pot obrir. Un cop són dins han de vigilar de no tocar res ni tampoc fer gaire soroll per no alertar als veïns. Totes busquen entre armaris, calaixos, mobles...

- Noies! Mireu! Aquí hi ha un calaix ple de fotos antigues! - les avisa la Mònica

Mentre busquen entre fotos, la Laura veu un sobre que està amagat entremig. L'obre i hi veu un piló de quatre fotos agrupades amb un clip. Les tres fotos són d'un noi jove que està a dalt del castell de Llúria. Sn de diferents dies i sembla que fa cara de satisfet.

- Potser és el teu tiet! Les tres fotos són al mateix lloc, està content.... Sembla ser que és un lloc on li agradava molt estar. - raona l'Anna
- Podriem anar-hi! - diu la Laura

Agafen les tres fotografies i tanquen la porta d'una revolada, agafen les bicis i van en direcció al castell de Llúria. Quan són a baix, decideixen entrar i pujar. Van amb molta cura i amb molt de silenci. Ja son quasi a dalt i s'ho miren tot amb quatre ulls.

- Mireu! - diu tot assenyalant a una persona d'esquenes.

És un home, d'uns cinquanta anys.

- Hola? - diu la Laura amb una veu fina.

L'home es gira i les veu. Sense paraules es queda mirant la Laura. La Laura també se'l mira fixament, i sense dir res, tots dos saben que són tiet i neboda, però alhora tenen un sentiment de por que paralitza a tothom. La Laura li diu:

- Ets en Carles Font Serret?
- Laura, perdoneu-me per tot el que he fet. No em mereixo ni que em mireu. He fet mal a persones.
- Per què ho vas fer? Eren persones innocents?
- Sí, em vaig deixar portar per les males influències. Tot semblava un joc fins que se'ns va escapar de les mans.

Enmig d'aquesta conversa acalorada, l'Anna ha trucat al 112 i, ella sense dir res, activa tot el protocol. Amb pocs minuts senten les sirenes de lluny i amb gran rapidesa arriben als peus del Castell. En aquell moment ningú es mou. En Carles, la Laura, l'Anna i la Mònica es miren entre ells fins que arriben els Mossos i detenen en Carles.

En una terrassa del Port de la Selva, amb un Vichy, un Aquarius i unes patates braves, la Laura i la mare tenen l'esperada conversa. En Carles, des de molt jove, es va apartar de la família i tots el van donar per perdut. Des d'aquell moment, mai més s'havia parlat d'ell.

Entre abraçades, somriures i complicitat, la Laura va descobrir un bocí de la seva sorprenent vida.

FI

HOMO VIATOR

La família és molt important
per aquells que no són tan grans
i no tenen ningú més per explicar
com volen anar avançant.

Els que ja es fan més grans
amb les xarxes socials es van adaptant
i es creuen rellevants
per a seguidors que no tenen al davant.

Van creixent fins a un punt
on els amors van interessant,
que volen tenir algun company
per la vida tirar endavant.

Quan comencen a treballar
alguns acceleren més endavant
i d'altres que només amb l'amor
ja van tirant.

Quan arriba el moment
de la família anar augmentant,
alguns ràpidament van
i d'altres amb calma van pensant.

Quan ja tens una família estable
que t'estima i no et fa mal
els teus nens tenen ganes
d'aprendre i anar tirant.

A alguns els costa més acceptar
que tothom es fa gran
i no saben com gestionar les emocions
de saber que algú marxarà.

Quan arriba aquest moment
no saps com explicar
als joves com hauràs
d'algun dia expirar.

Ens anem fent vells
i això sempre passarà,
i com que no es pot parar,
sempre s'ha d'acceptar.

Amb la pell seca com el desert,
veus com tot se te'n va
i arribes a un món on has d'explorar,
que la gent viva mai sabrà.

Plorar et servirà,
però has d'endavant mirar
mai mirant enrere
als records que feliç et faran.

Per això aprofita el moment
que al dia de demà,
no es podrà tornar enrere
encara que ho demanis sense pietat.

L'11 DE SETEMBRE DE 2001.

L'any 1990 va néixer un nen a Nova York. Li van posar de nom Jules. Era un nen intel·ligent, afectuós i molt ben educat. Vivia amb la seva mare i el seu pare. La seva mare era professora del seu institut, on feia matemàtiques. El seu pare era banquer i treballava a les Torres Bessones. Eren una família normal, amb una bonica casa a Manhattan, però un dia tot això va canviar: el dia 11 de setembre de l'any 2001.

Aquell dia, en Jules anava a visitar al seu pare a les Torres Bessones, estava davant les dues torres i va veure dos avions. En veure'ls se'ls va quedar mirant fins al moment en què es van estavellar contra les dues torres. En Jules es va quedar petrificat per la por i es va espantar molt. No sabia què fer i sense pensar-s'ho dues vegades va anar corrent cap a l'accident per veure si el seu pare seguia amb vida. Però tot estava destrossat, fet miques, hi havia pols per tot arreu i no podia veure res. Hi dominava el silenci i li va ser impossible saber si el seu pare era viu o mort. Va tornar a casa espantat i plorant per explicar-li el que havia passat a la seva mare. Hores després, va tocar la porta un oficial de policia per comunicar-los que el seu pare havia mort.

Des d'aquell moment, en Jules ha estat intentant crear una màquina del temps per tornar al dia 11 de setembre de 2001, evitar que els dos avions s'estrellin a les Torres Bessones i que el seu pare torni amb ell per poder tornar a ser una família normal.

Ara som a l'any 2009. En Jules té 19 anys, ha creat la màquina per tornar al passat i salvar el seu pare i la gent innocent que va morir per culpa dels dos avions. Però té un problema: li queda una peça per poder completar la màquina del temps i tornar al dia 11 de setembre de 2001 i solucionar-ho tot. La peça que a en Jules li falta és un objecte del dia en què les torres bessones van esfondrar-se.

Per tant, va decidir anar al museu de Nova York de l'11-S. En aquest museu hi havia tot d'objectes sobre la tragedia. El pla que tenia en Jules era robar una peça per a la màquina. Va decidir anar-hi al matí perquè és quan hi havia menys gent i així tenia menys possibilitats que l'enxampessin. En Jules no trobava cap peça per poder-se endur, ja que totes eren molt grans i no podia agafar-ne cap. Després de donar voltes pels passadissos del museu, va trobar una finestra amb vidres escampats per tot el terra i va decidir agafar-ne un tros. Va mirar a banda i banda per veure que ningú l'estigués mirant i va comprovar que no hi haguessin càmeres que el poguessin atrapar in fraganti. No hi havia ni gent ni càmeres, per tant va decidir ajupir-se i agafar el tros de vidre més petit perquè no

es notés que algú els havia robat. Després d'agafar la peça, es va aixecar i se'n va anar corrent cap a casa seva.

Un cop allà, va anar corrent cap a la seva habitació. Quan va arribar, va posar la peça que li quedava a la màquina per comprovar que s'engegava., En veure que sí funcionava, va anar corrents a fer-se la maleta. No es va acomiadar de la seva mare ja que per ella era com si marxés durant uns minuts. Un cop tot llest, va engegar la màquina i el va transportar dies abans del fatídic accident.

Va aparèixer a la gespa de Central Park. Un cop allà va anar corrent cap a una senyora que estava donat de menjar als ocells per assegurar-se que havia tornat a l'any previst. Li va preguntar a quin dia i any estaven. La senyora li va dir que era el 2 de setembre de 2001.. En comprovar que ho havia fet bé i que encara li faltaven 9 dies perquè les torres col·lapsessin, es va posar molt content i va anar cap a l'hotel més proper.

L'endemà en Jules va anar al Central Park per pensar com s'ho podia fer per salvar les vides de totes les persones innocents que van morir aquell dia per causa dels dos avions.. Estava molt desesperat perquè no se li acudia res fins que de cop i volta va veure un policia passar pel seu costat. Sense pensar gaire va anar corrent a explicar-li que havia creat una màquina del temps per poder tornar uns dies abans de l'11 de setembre del 2001 i fer que la gent que treballava a les torres bessones aquell dia no anessin a treballar i així evitar la catàstrofe.

El policia no se'l va creure i va pensar que estava boig i se'l va emportar a comissaria. A comissaria en Jules va explicar el mateix. El policia va continuar sense creure-se'l i com que no tenia la seva identificació i pensaven que era boig el van tancar als calabossos de la comissaria durant dies mentre els policies investigaven sobre qui era en Jules.

En Jules estava desesperat ja que si passava més nits a la presó no podria salvar al seu pare ni a la gent de les Torres Bessones i hauria perdut tots aquells anys construint la màquina del temps per res.

A la cel·la, hi havia dos homes molt barbuts.. L'un era més alt que l'altre. Semblaven bones persones. En Jules els va preguntar que perquè estaven tancats i li van respondre que a casa seva eren pobres i no tenien menjar per donar a la seva família, i que per tant robaven. Els dos homes també van preguntar a en Jules què hi feia allà. En Jules els va explicar tot els detalls sobre la màquina del temps, les torres bessones i el policia incrèdul. , Tots dos homes li van dir que ells sí que el creien i que si recordava alguna cosa dels dies abans de la catàstrofe ho podia dir als policies i així serien capaços de comprovar-ho. i D'aquesta manera el deixarien lliure i aconseguiria que la gent no anés a treballar i evitar la mort de totes aquelles persones innocents.

En Jules va trobar que era una gran idea i va decidir que l'endemà al matí quan els portessin l'esmorzar els ho diria.

L'endemà a les 11:34h del matí un oficial va dur-los l'esmorzar. En Jules, sense por, li va dir:

- Podem fer un tracte. Si demà Times Squares s'apaga significarà que vinc del futur i que no deia mentides. Aleshores vosaltres em deixareu marxar i m'ajudareu que ningú vagi a treballar el dia 11 de setembre. Per contra, si no s'apaga, em quedaré aquí tancat.

El policia va acceptar i va explicar el tracte als seus companys. En Jules estava molt nerviós però ell recordava que allò passaria.

L'endemà a la nit el policia es va dirigir cap a Times Square per veure si el que li havia explicat en Jules passava de veritat. A Times Squares tot continuava com sempre, ple de gent, uns amunt, uns altres avall, llums i més llums, anuncis per totes les pantalles, per tots els edificis... Fins que de cop tot es va apagar.

El policia es va quedar molt sorprès. En Jules tenia raó, es podia viatjar en el temps. Va dirigir-se ràpidament cap al cotxe per anar a comissaria i explicar-ho a tothom. Ningú s'ho podia creure, però havien fet un tracte: van alliberar en Jules.

Els policies van explicar tot el que havia succeït als seus superiors. Havien d'evacuar tota la gent que treballava a les Torres Bessones per si es produïa un accident. Els superiors no s'ho van creure del tot, però per assegurar-se que no passés res, hi van accedir.

Va arribar el dia 11 de setembre de 2001. La gent estava refugiada a comissaria. Al cap d'una hora es va sentir un soroll molt fort i per la tele van veure que realment havia passat. Gràcies a en Jules tota la gent s'havia salvat.

En Jules estava molt content, però de cop continuava sentit un soroll molt fort, Va obrir els ulls i va veure que estava al llit. L'havia despertat el despertador, tot havia sigut un somni. Es va aixecar, va baixar les escales i va anar corrent a fer una abraçada gegant als seus pares.

EL TEMPS

Diuen que el temps ho cura tot
però no...

El temps ajuda a créixer
a oblidar
a transformar
a viatjar...

Passat, present i futur

És el temps que ens regala un sol amb un dia nou
I és el temps el que ens regala una lluna que ens permet somiar

Diuen que el temps ho cura tot
però no...

No va ser el temps el que et
va trencar

i no va ser el temps el que et va ajudar a
reconstruir-te...

No va ser el temps el que va guanyar les nits sense
dormir

No va ser el temps el que et va assecar les
llàgrimes

No va ser el temps el que va decidir posar música al
silenci

I tampoc va ser el temps el que va canviar el caos per la
bellesa

Diuen que el temps ho cura tot
però no...

El que cura no és el temps
sinó tu

Ets tu

el que tria seguir intentant-ho després de trencar-te una i altra vegada

Ets tu

el que tries posar color als dies negres

Ets tu

el que tria abraçar-te un dia més
Ets tu
que et tornes a trobar cada cop que et
perds

Diuen que el temps ho cura tot
però no...

El que guareix ets
Tu
el que guanya la por
Ets tu
el que malgrat la nit
mai has deixat de brillar

El que guareix ets
TU
que tot i que et trenquin
amb un somriure
sempre et tornes a aixecar...

Diuen que el temps ho cura tot
però no...

DARRERE EL LLAC

Quan es va despertar era al bell mig del no-res. No era capaç d'obrir els ulls i li feia mal tot el cos. No tenia ni la més mínima idea d'on era. L'únic que notava era la superfície del terra, lleugerament rugosa i freda, que estava en contacte amb la seva esquena. Va estar una estona intentant palpar amb la mà el que hi havia a prop seu, tractant d'esbrinar on era. Amb les puntes dels dits anava sentint petites pedres i sorra, però això no li donava cap mena de pista.

Ja feia cosa de quinze minuts que estava despert i va arribar a la conclusió que no avançaria si no obria els ulls. Li feia mal tot el cos i això se li va fer molt difícil. A més, estava molt cansat, però la seva curiositat va poder amb ell.

Al primer moment es va enlluernar, tot i que no feia sol i el cel estava ennuvolat, era estrany. Va sentir que una humitat molt forta li recorria tot el cos. Des d'on era només tenia la visió del cel, i això tampoc ajudava gaire. Va deduir que era a l'aire lliure, potser en un bosc. No se sentia cap carretera a prop.

Va intentar girar lleugerament el cap, però va sentir una forta punxada al coll, que el va fer tornar a la seva posició. Potser era més fàcil girar tot el cos i estalviar-se tornar a sentir el fort dolor al coll. Ho va provar. Estava pressionant molt els ulls pel dolor que sentia a causa de totes les petites ferides que tenia a l'esquena, que el punxaven com si fossin petites agulles d'acupuntura xinesa.

Ja estava en una posició on era capaç d'observar el paisatge. Podia veure al seu costat, a uns quatre metres, el principi d'un llac no molt gran. Aquest llac estava envoltat d'uns pins frondosos de color verd fosc.

Hi havia una lleugera boira que l'envoltava. Encara li feia mal el cos, però se sentia més segur, ja que ara almenys sabia on es trobava. Ara sentia una certa tranquil·litat. De fet, li agradava estar allà estirat, certament admirava el paisatge que l'envoltava.

Però de sobte va veure una cosa que no li va agradar gens. Hi havia una pedra afilada de la mida d'un pam, a davant seu, amb la punta tacada de sang. Va moure lentament el braç per tocar-se el cap i veure si la sang era seva. No ho era. Va deixar anar un sospir molt llarg, però el va tallar secament. Si aquella sang no era seva, a qui pertanyia?

La curiositat va poder amb el seu dolor, va incorporar-se sobre les seves cames. A prop seu no hi havia cap altra persona, si més no, no la veia. Potser era sang d'algun animal que havia estat ferit amb aquella pedra. No podia pensar amb claredat, li feia mal el cap i no suportava el fet d'anar formulant preguntes i no trobar-ne la resposta.

Això li va donar prou forces per avançar una mica i endinsar-se al bosc. No es preocupava per si era perillós, l'únic que volia era trobar respostes i algun senyal de vida que com a mínim li tragués una mica aquella sensació de soledat.

Va estar, aproximadament, uns trenta minuts caminant, a un pas lent i pesat, gairebé no avançava. Després dels dos quarts d'hora fent camí va distingir entre els arbres un tros d'una estructura marró, feta de fusta. En acostar-s'hi, va veure que era una casa, més aviat una petita cabanya de bosc.

A fora feia fred i començava a fer-se fosc, necessitava entrar en aquella cabanya. Així potser descobriria si hi havia alguna altra persona. Va donar uns cops amb els artells de la mà. Va esperar uns segons i no es va trobar amb cap resposta. Va tornar a repetir el gest, aquest cop amb una mica més d'intensitat. La resposta no canvià perquè un silenci era tot el que va obtenir. Va fer un crit ofegat, intentava dir hola, però la seva veu era un crit de dolor, li feia molt mal el coll. Res, estava començant a perdre els nervis.

Va decidir trencar el vidre de la porta per a poder obrir des de dins. Va embolicar-se la mà amb la jaqueta i així ho va fer. Es va fer un petit tall al braç, però comparat amb totes les ferides que ja duia, no era res. Un cop va entrar, el primer que va veure van ser uns quadres penjats al rebedor. Devien haver-hi uns deu o quinze quadres. Els va observar un per un. A tots hi sortia ell amb una nena d'uns set o vuit anys. Era una nena amb els ulls verds i pigada, tenia els cabells llisos, llargs i negres com el carbó.

A sobre la taula hi havia un dibuix de dues persones a davant del llac. En una cantonada del foli hi havia escrit: Jana.

Ara començava a recordar petits moments amb la noia del quadre, la Jana. Es veia a ell corrent darrere seu i rient. Així i tot, no aconseguia veure què els lligava. Va tancar els ulls uns minuts, intentant buscar en el més profund de la seva ment alguna resposta. A poc a poc anava unint peces i dins seu sortien antics records que havia oblidat.

Va decidir continuar explorant la casa. Després del passadís hi havia la sala d'estar. Quan va entrar, va donar una ullada ràpida per tota l'habitació, però la mirada se li va aturar en sec a sobre d'una tassa de ceràmica feta amb poca traça. Ara se'n recordava de la Jana. Com havia pogut oblidar-la? Era la seva filla. Li va caure una petita llàgrima que li va lliscar per la galta. Li va saber molt greu no haver recordat qui era.

Després d'estar uns segons molt dolgut, va girar-se ràpidament i va cridar:

— Jana! —no va obtenir cap resposta i va esperar uns segons abans de tornar a preguntar—. Jana! On ets?

Va començar a córrer com un boig per totes les habitacions de la casa. A cap hi va trobar la Jana. Com que la casa era molt petita i ja s'havia assegurat que la nena no hi era, a dins, va decidir sortir a fora.

Un cop a fora va anar cap a la dreta, ja que la part de l'esquerra era d'on havia arribat abans. Mentre corria, anava cridant el nom de Jana amb totes les seves forces, que no eren gaires, ja que entre les ferides, el mal de cap i el que havia caminat, estava esgotat. A mesura que anava avançant tenia més calor. A més, havia arribat a un camp enorme i el sol l'anava seguint com un gos fidel i no li deixava ni tan sols un instant d'ombra per a poder descansar i treure la suor.

Quan va acabar de travessar el llarg camp, va arribar a uns alts pins. Li van proporcionar l'ombra que tant necessitava. Allà, respirant alleugerit, va poder entreveure, a uns cent metres de distància, una superfície blanca que destacava entre la vegetació. Quan ho va veure, el cor li va fer un salt: si hi havia una altra caseta, segurament a dins hi hauria algú que el podria ajudar a buscar a la Jana. Era tot el que necessitava, una mica de companyia. S'hauria tornat boig en aquell immens llac tot sol. Així i tot, va intentar no cantar victòria massa aviat, ja que si finalment en aquella cabanya perduda entre els arbres no hi vivia ningú, la decepció que s'emportaria el superaria.

Quan va arribar a la porta d'entrada de la casa blanca, va clavar la vista a la finestra, intentant entreveure què s'hi trobava a dins, fent servir la seva mà de visera. El que hi havia a dins no quadrava amb el lloc on es trobava la casa. A l'interior hi havia hams de pescar, uns remes que decoraven una gran paret, botes impermeables de pescador, un caiac darrere el sofà... Ja li havia semblat estrany que la casa fos ben blanca, amb els marcs de les finestres blaus, allò no era típic d'una caseta enmig del bosc.

Això li va fer venir un record al cap: Grècia. Recordava que havia passat moltes hores a davant de l'ordinador intentant planificar un viatge a Grècia per a ell i la Jana. L'entusiasme de la idea d'anar a alguna de les famoses illes paradisiàques com Santorini o Míkonos. Sempre havia sentit a parlar dels petits pobles costaners amb centenars de cases blanques acollidores i pintoresques.

Va deixar de pensar en el seu passat per concentrar-se en on era ara, davant de la casa del suposat pescador. Va fer una respiració abans de donar els cops a la porta. D'entrada ningú va respondre i ell es va posar una mica nerviós. Va tornar-ho a intentar, aquest cop amb una mica més de força. Va sentir unes passes que venien de dins de la casa, acompanyades d'una veu greu que deia:

— Ja vaig, un moment que busco la clau! —van ser les paraules que més feliç el podien fer en aquell instant.

Va tardar uns vint segons a obrir la porta. Primer va treure el nas, com si no se'n fiés de qui es pogués trobar a fora. De seguida que va veure al seu veí (si més no era l'única persona que vivia mitjanament a prop seu), va fer una gran rialla per sota de la seva barba blanca.

— On eres? Fa molts dies que no passes per aquí, pensava que t'havia passat alguna cosa —es va quedar uns segons examinant-lo amb els seus ulls blaus—. Veig que no deus haver tingut uns dies tranquils. Passa i explica-m'ho tot, James.

Quan va entrar es va fixar en el gran peix que hi havia penjat en una paret. Definitivament, en James pensava que aquell home era pescador o, si més no, tenia alguna relació profunda amb el llac.

El pescador el va fer seure en una butaca, no gaire còmoda, situada al mig del menjador. Li va portar un got d'aigua fresca i es va asseure al seu costat, en una altra butaca idèntica. Un cop assegut, va començar amb les preguntes:

— James, què t'ha passat? Fa més de dues setmanes que no et veig per aquí. —Es va quedar mirant-lo amb una cella aixecada, això li va fer certa gràcia a en James.

Es va quedar uns segons en silenci, pensant molt bé la seva resposta. No sabia si dir-li la veritat. Aquella història era de bojós i no tenia clar si el creuria.

— La veritat és que no ho sé. M'he despertat fa cosa de dues hores estirat al costat del llac i no recordo res. Ni tan sols recordava el meu nom. Em feia molt mal tot, durant els primers minuts era incapaç d'obrir els ulls. He estat a la meva cabanya, on m'han vingut al cap alguns records, i ara soc aquí, davant teu.

Va decidir estalviar-se la part de la pedra tacada de sang, no sabia per què. Potser més tard ja la mencionaria, però de moment no.

— I tampoc recordes qui soc jo? Com és que has acceptat entrar a casa meva si no saps qui soc?

— No tinc ni la menor idea de qui ets, però si més no ets l'única persona que hi ha aquí, a prop meu. Veient les meves condicions, el millor que puc fer és no estar sol i demanar ajuda a algú.

— Jo soc en Patrick, suposo que deus haver notat que m'agrada molt anar a pescar al llac. Aquí només hi ha dues cases, bé, cabanyes, o això és el que sé. El bosc és massa gran i en quaranta anys només n'he trepitjat una desena part, o fins i tot menys! Després intentarem que recordis alguna cosa, espera't un moment que vaig a buscar alcohol per curar-te les ferides.

Esperant que tornés amb l'alcohol, en James va aprofitar per donar una ullada per tot el menjador. No era gaire interessant, més aviat petit i ple de coses de pesca. Va decidir aixecar-se i anar a observar la resta de la casa, ja que en Patrick estava tardant molt. Va veure un lavabo i la cuina, estava tot una mica brut. En treure el cap per una habitació, que semblava un estudi, hi va veure en Patrick apuntant coses en una llibreta. Li va semblar estrany, però no en va fer gaire cas i va tornar altre cop al menjador a esperar-lo.

Al cap d'una bona estona en Patrick va tornar amb un farmaciola plena de venes, cotó, alcohol, tiretes... En James tenia el cos ple de petites ferides i esgarrapades, però no hi havia cap tall molt gros. En Patrick va tirar una mica d'alcohol en un cotó i li va donar a en James perquè s'anés curant les ferides. En el moment de tocar el cotó, sense saber per què, a en James se li va encendre la bombeta. No havia pensat més en la Jana. Molt exaltat va dir:

– Patrick! Saps on és la Jana? He vingut a casa teva perquè estava buscant-la i no hi he pensat –es va aixecar d'un salt.

– La Jana? També fa molts dies que no la veig, pensava que estava amb tu. S'està fent fosc, millor que anem a buscar-la. Si vols queda't aquí i hi vaig jo.

– Ja vinc amb tu, necessito veure la Jana i saber ja el que m'ha passat.

– D'acord, té, agafa una jaqueta i vine –en Patrick li va donar una jaqueta blava i va sortir per la porta, guardant-se les claus a la butxaca.

En James i en Patrick van estar una estona discutint sobre si anirien cap al llac o cap al bosc. En James insistia que el llac era en el centre i era difícil perdre's. A més (tot i que això no li va dir al pescador) allà era on s'havia trobat la pedra amb sang, i una curiositat terrible se'l menjava per dins.

En Patrick no semblava gaire entusiasmada amb la idea d'anar cap al llac, es veia una mica nerviós i deia que una nena perduda no hauria anat cap al llac, sinó tot el contrari. Finalment, en James va cedir i va dir que ja li estava bé anar cap al bosc, encara que no hi estava gaire d'acord.

Van estar prop de dues hores fent voltes pel bosc, però no hi havia rastre de la Jana, només hi havia arbres amb fulles d'un color rogenc. Semblaven dues formigues enmig d'un mar de vegetació que no s'acabava mai.

Al cap d'una bona estona, van tornar cap a casa en Patrick. El pescador s'havia deixat les claus i en James va observar com en treia una còpia de sota una estora. Li va demanar si volia quedar-se a dormir a la seva cabanya, però en James li va dir que si li donava una llanterna, perfectament podia tornar a casa.

Potser havia perdut els records, però tenia molt bona memòria i va fer el trajecte de tornada perfectament. Un cop a casa, va anar directament en una habitació i es va estirar al llit. Va tancar els ulls i no els va tornar a obrir fins l'endemà.

Quan es va despertar, va demanar-se si el rellotge de la cuina marcava bé l'hora. Segons aquell rellotge eren les deu del matí. L'únic en el qual pensava era en la seva filla. Va sortir de casa per anar a veure a en Patrick i tornar a buscar a la Jana.

Un cop a casa el pescador, va donar uns cops a la porta, com havia fet el dia anterior. Aquest cop no va respondre ningú, però no estava tan nerviós com el dia abans. Va recordar l'escena de les claus i va mirar a sota l'estora per veure si seguien allà. Com s'esperava, no s'havien mogut de lloc. Les va recollir i va obrir la porta.

Un cop a dins, va cridar el nom del pescador, amb l'esperança que algú contestés. No tenia clar si endinsar-se més en la casa o marxar, ja que pensava que no estava del tot bé entrar a casa d'algú, encara que sabia que en Patrick segurament li hauria permès.

Després de pensar-s'ho durant una estona, va decidir entrar. Com havia deduït, a dins no hi havia ningú. Va pensar que no seria de gaire bona educació passejar-se per la casa com si fos seva. Va agafar un llibre que va trobar en una prestatgeria i es va asseure a la mateixa butaca que el dia anterior a esperar el pescador. Cada vegada que s'asseia en aquella butaca li semblava més incòmoda, però era allò o seure a terra.

El llibre tractava sobre temes psicològics i al·lucinacions. Estava ple d'apunts, però no en va fer gaire cas, per no dir gens. Va tancar de cop el llibre, s'estava posant molt nerviós i no sabia per què. Pensava que la solució seria aixecar-se i així ho va fer.

Va tornar a fer el xafarder com el dia anterior, una part seva se sentia malament, però va pensar que, al cap i a la fi, encara que no se'n recordés, havia set veí seu tota la vida. A més, eren les úniques dues persones que vivien allà; per tant, era com si visquessin juntes. En el fons sabia que això que pensava era només per no sentir-se malament, però es va deixar enganyar.

Va començar a fer voltes per les habitacions, però tenia clar on volia arribar: a l'estudi on el dia anterior en Patrick estava escrivint coses en una llibreta. Un cop allà, va obrir la porta tímidament. No tenia clar què es podia trobar allà a dins.

Al'habitació hi havia un escriptori ple de llibres i llibretes. També hi havia un ordinador. Quan s'hi va apropar, va veure que tots els llibres eren semblants al que havia trobat al menjador. Tots parlaven de psicologia i temes similars.

Va obrir una de les llibretes. A dins hi havia apunts sobre les parts del cervell i per què serveixen. Els apunts estaven fets amb pressa i costaven d'entendre. Va obrir una altra llibreta, de color blau, per la meitat. No hi havia absolutament res escrit. A diferència de les

altres llibretes, les pàgines estaven impecables, totalment noves. Va retrocedir fins a la primera pàgina i allà ja hi havia la lletra mal feta com a l'altra llibreta. Es va parar a llegir que hi deia. Li va costar llegir una o dues paraules, amb prou feines es distingien els paràgrafs. Va arribar a llegir: "Recorda, al·lucinacions i inconscient". Aquelles tres paraules li van resultar molt estranyes, però no hi va parar gaire atenció.

Va avançar fins al final de l'habitació, on hi havia una gran finestra. En treure el cap per la finestra, va veure al pescador i va anar ràpidament cap al menjador, perquè no s'adonés que havia estat xafardejant per casa seva. Va tornar a agafar el llibre de psicologia i es va asseure a la butaca. En Patrick va entrar a la seva cabanya xiulant una cançó i somrient, però quan va veure en James assegut al seu menjador va parar en sec i se li va esborrar el somriure de la cara. Ho va intentar dissimular amb un:

— Hola, James, quant fa que has arribat? —anava fent miradetes nervioses per tot arreu assegurant-se que tot fos al seu lloc.

— Farà cosa de deu minuts que soc aquí, no gaire, m'he assegut a llegir aquest llibre que m'he trobat. T'interessa la psicologia?

— Has estat al menjador tota l'estona? —En Patrick va ignorar la pregunta d'en James i va continuar parlant —. He anat un moment al llac, ahir m'hi vaig deixar una capsa amb hams.

— Sí, m'he quedat al menjador, m'ha semblat que era de mala educació xafardejar per casa dels altres.

— Ara torno, un moment.

El pescador va anar directament a l'estudi i va donar-hi una ullada, com si volgués assegurar-se que tot fos al seu lloc. Un cop ho va fer, va tornar al menjador, més tranquil.

— Vols que anem a buscar la Jana, avui també? —ho va dir mentre es guardava una petita llibreta a la butxaca.

— Sí, de fet he vingut aquí a casa teva per això.

Sense dir-se res més van sortir tots dos de la cabanya i es van dirigir altra vegada cap al bosc. Allà hi van estar tot el dia, fins a les set de la tarda aproximadament. Van estar cridant el nom de la criatura fins que gairebé es van quedar afònics. En un principi, els feia una mica de respecte anar cridant enmig de la natura, ja que el silenci acompanyat del cant dels ocells era molt profund i tranquil·litzador. Encara que literalment no ho estiguessin fent, notaven com si d'alguna manera, embrutessin la plenitud d'aquell indret amb els seus crits.

Durant aquell dia no s'havien parlat gaire, estaven de costat, però se sentien sols, hi havia un gran silenci incòmode que no es veien capaços de trencar. Cap dels dos sabia certament perquè s'havia format el silenci, però hi era. Un cop van donar per acabada la petita *expedició* per buscar la Jana, cadascú va anar a casa seva.

Quan en James va entrar a casa, el primer que va fer va ser dutxar-se. Va obrir un armari i hi havia molta roba, va agafar un xandall còmode i es va estirar al llit amb la intenció d'adormir-se i l'endemà continuar buscant la seva filla. Va estar una bona estona intentant agafar el son, anava movent-se d'un cantó cap a l'altre, però no aconseguia adormir-se.

Com que l'estona que havia estat al llit se li estava fent eterna, va decidir no perdre més el temps i anar a fer alguna cosa. Va estar explorant una mica més a fons casa seva, intentant fer venir algun record a la seva ment. Va recordar petites escenes sense importància de la seva vida. No eren gaire, simplement moments quotidians amb la Jana (fent l'esmorzar, anant a dormir, jugant a jocs de taula...). No eren gran cosa, però estava satisfet perquè de mica en mica anava recordant la seva vida.

Com que ja havia fet prou tómbos per casa i encara no tenia ganes d'anar a dormir, es va calçar i va sortir a fora. En principi només volia que li toqués una mica la fresca de l'aire d'aquell bosc, però va acabar assegut sobre les pedres del llac.

Va mirar a veure si hi havia la pedra afilada amb sang, però havia desaparegut com per art de màgia. Va estar observant les estrelles i escoltant la suau brisa nocturna que li passava entre els cabells. Es va fixar en tots els detalls, va gravar a la seva memòria els arbres, les pedres, els troncs... També va estar una estona observant una barqueta de fusta amb dos remos que havia sortit en molts dels seus records. Estava molt bé assegut a sobre la pedra, però les ganes de reviuere el passat van poder amb ell i es va aixecar amb la intenció de remar una mica pel llac amb la barca.

Va entrar a dins del bot, va agafar els remos, va deslligar la barca i es va empènyer. Abans de començar a remar, es va quedar uns minuts observant aquell paisatge. L'aigua reflectia la lluna amb molta claror i allò ja feia suficient llum per a poder-s'hi veure. Els arbres eren milers de siluetes verd fosc que feien una mica de por, vistes de nit. Sentia el soroll del bot mentre lliscava pel llac i tallava les aigües subtilment. Va començar a remar, els sorolls que feien els remos quan entraven a l'aigua li semblaven les pulsacions d'un metrònom, mai canviaven el ritme. Va estar uns vint minuts avançant en línia recta. El llac no era molt gran, però ell s'ho havia agafat amb calma i anava molt a poc a poc.

Va decidir que giraria i es pararia en unes roques que hi havia en un dels costats del llac. Per arribar a les roques hi va estar uns deu minuts més, però sentia que no estava perdent el temps. Li semblava molt tranquil·litzador i, al cap i a la fi, no tenia res millor a fer.

Quan va parar a les roques, va deixar el bot en un lloc on no pogués marxar i es va tornar a asseure. Era cert que s'ho havia pres amb molta tranquil·litat, però sentia els braços una

mica cansats. Hi va haver una cosa que va trencar totalment la pau interior que tenia en aquell moment. A la part baixa de les roques, la que estava en contacte amb l'aigua, hi havia una mena de massa negra. Es va acostar per veure què era i allò el va deixar esgarrifat. Era la Jana.

La Jana estava totalment immòbil a les roques. El seu pare va començar a cridar el seu nom com un desesperat, però no responia. Va posar-li dos dits al coll, per veure si tenia pols; i no, l'havia perdut. La cara de la nena estava molt plàcida, com si estigués dormint. En James la va agafar amb una mà per darrere el cap, que ràpidament va enretirar, perquè s'havia tacat de sang.

Va arraconar una mica el cos de la Jana i el va posar a sota d'uns pins. No volia separar-se d'ella, però a la vegada volia marxar corrents. No li agradava la idea de passar la resta de la nit en un bosc amb un cadàver entre braços. La por va poder amb ell, ràpidament va tornar a pujar al bot i va refer el camí per tornar a casa. Aquest cop, no va tardar més de deu minuts a ser altre cop on havia recollit el bot.

Quan va arribar casa es va estirar al llit. No tenia gens de son, en tenia encara menys que quan havia intentat dormir unes hores enrere. Va estar amb els ulls oberts, pensant tota la nit.

Tenia clar que en Patrick havia matat la seva filla, això sense cap dubte. Clarament, li havia confirmat diverses vegades que ells dos eren les úniques persones que vivien a prop del llac. Ara anava encaixant les peces del puzzle que tenia sense resoldre.

Ara entenia perquè el pescador havia evitat anar al llac a buscar la Jana, perquè hi havia aquella pedra tacada de sang al llac i, sobretot, perquè havia desaparegut. No tenia cap mena de sentit que el pescador hagués anat al llac al matí per anar a buscar una caixa d'hams. Segurament hi havia anat per amagar la pedra que el podia incriminar. Segurament el pescador havia estat planejant el crim des d'uns dies enrere. Era molta casualitat que tingués llibres sobre el cervell, deixar inconscient... Sobretot era molta casualitat perquè la Jana tenia un cop al cap ple de sang. Potser en Patrick també havia intentat matar-lo a ell, per això s'havia sorprès tant quan havia entrat per la seva porta. El pescador sempre s'havia comportat d'una manera estranya amb en James, però aquest s'autoconvencia que era tímid o que li costava relacionar-se amb els altres.

Tenia molta por, no parava de pensar que tenia els dies comptats si continuava vivint sol amb un pescador que havia assassinat la seva filla. Però a la vegada odiava profundament en Patrick i volia tornar-li la jugada. Va córrer cap al menjador i, decidit, va passar-se tota la nit planejant una manera de poder acabar amb el pescador. Volia tenir una estratègia o una cosa per l'estil, però s'havia passat gairebé tota la nit al llac i no tenia temps. El sol ja començava a sortir per sobre dels arbres i els ocells feien petits cants, cada cop més forts.

En James estava massa impactat per pensar i va decidir que el millor seria anar a casa del pescador amb un ganivet. Si hagués estat més tranquil, no ho hauria fet, però tenia molts pensaments que li passaven pel cap i li ennuvolaven les idees. Tot a dins seu estava col·lapsat.

Va sortir de casa amb l'arma de la cuina i va anar caminant tranquil·lament cap a casa d'en Patrick. Va tornar a agafar les claus de sota l'estora amb la intenció d'entrar a casa i dur a terme el que es proposava. Va entrar a la cuina estrenyent el ganivet, que tenia a darrere l'esquena. Es va trobar amb el pescador, bevent una tassa de cafè, que va fer un salt quan el va veure.

En James sabia que si s'ho pensava gaire més, no faria res. Per tant, va deixar en Patrick veure la punta del ganivet sortir per darrere la seva esquena. El pescador va reaccionar d'una manera molt estranya, no es va ni moure del lloc on era, únicament va fer una cara de decepció. Com si hagués confiat en ell plenament i en James l'hagués decebut. Aquesta reacció també va impactar una mica a en James. No es va moure del seu lloc i es va quedar mirant fixament el pescador.

El pescador va obrir la boca tranquil·lament:

— Bon dia, James. Veig que això no ha funcionat. —No va obtenir cap mena de resposta d'en James, només la mateixa mirada amenaçadora amb la qual havia entrat aquell matí. En Patrick va continuar parlant—. Has de deixar-me parlar, has d'entendre com ha anat tot això. Sé que estàs profundament enfadat amb mi, però no hi ha cap bona raó perquè ho estiguis.

Va fer una pausa, mirant els ulls d'en James, per a després prosseguir com si res:

— Et costarà molt de creure el que et diré ara, però ho has de fer pel teu bé. Ara segurament creus que he matat a la Jana, oi?

— És clar que l'has matat! Qui més vols que sigui? —els seus ulls en aquell moment estaven a punt d'esclatar de ràbia.

— I d'alguna manera, no quadra més que l'hagis matat tu?

En James va mirar en Patrick amb cara de no entendre res.

— Jo no he pogut ser! Jo em vaig despertar ple de ferides, inconscient al costat d'una pedra amb sang. Ets tu el que té molts llibres sobre el cervell, segurament per saber on li haves de donar el cop al cap per matar-la, ets tu el que va anar al llac a amagar la pedra de sang i que evitaves que anés allà per descobrir el cadàver! I ara segurament vols fer el mateix amb mi, però no deixaré que això passi —es va acostar ràpidament cap al pescador amb la intenció de clavar-li el ganivet, però aquest el va aturar.

— Escolta'm una última vegada, si us plau. Tinc molts llibres sobre el cervell i les al·lucinacions perquè és justament el que t'està passant a tu. No és ben bé una al·lucinació, però el teu cervell ha esborrat tots els records del teu passat per no sentir-te culpable del crim de la teva filla. —Es va aclarir la veu per després continuar—. Et vas despertar ple de ferides que et va fer la teva filla, abans de morir, suplicant que no la matessis i lluitant per la seva vida. I evitava anar al llac perquè no fessis el mateix amb mi. No volia que t'agafés un atac de ràbia, sabia que tard o d'hora tornaries al llac i volia assegurar-me que tenies almenys una nit per a interioritzar-ho o no. Joestic provant una nova tècnica de curar pacients, hauria funcionat si durant la nit t'haguessis adonat que eres tu el culpable, però veig que això no ha passat. Encara tindríem una última oportunitat si ho acceptessis ara. Això ja t'havia passat abans, en petits moments, no tan importants com matar la teva pròpia filla. T'has estat medicant, però res no funcionava.

En James no volia acceptar tot allò, els ulls se li estaven omplint de llàgrimes i volia que tot aquell malson s'acabés en aquell mateix moment. Va pensar que l'única solució era matar al pescador, i així ho va fer, enmig d'un atac de ràbia.

Al veure el que havia fet, va deixar el ganivet a terra i va marxar corrents. Va empènyer amb força la porta per sortir de casa el pescador, però estava encallada. Va donar-hi un cop i va acabar-la trencant. Quan va sortir a fora, es va trobar amb el que menys s'esperava en aquell moment. De fet, estava tan impactat que ja s'esperava de tot, però allò va fer que frenés en sec i que es rendís. A fora hi havia dos cotxes de policia i uns quants homes apuntant-lo amb armes.

Un home, que semblava el cap, va sortir d'un dels cotxes i li va dir:

— Et pensaves que en Patrick hauria estat capaç de conviure amb un assassí sol en el bosc sense cap precaució? Em sap greu el que li ha passat, ell només volia ajudar a millorar la medicina, ja el vaig avisar que acabaria malament. —Va fer una pausa per a veure la reacció d'en James—. Però només deu estar ferit, vam mirar que abans que et despertessis no hi hagués cap arma amb la qual poguessis arribar a matar ningú. Ara et farem entrar a dins del cotxe i et portarem cap a la presó, on hauries d'haver anat si no fos per aquell pobre tocat de l'ala que et volia ajudar.

El camí cap a la presó se li va fer etern, no parava de donar voltes al cas. Estava segur que ell de cap de les maneres podia ser l'assassí de la seva filla, ell no era un monstre. Això va ser el que va continuar pensant durant tots els anys que va estar tancat a la presó. Ell no n'era el culpable i tot havia estat una gran mentida del pescador. Li van comunicar que en Patrick no estava mort i això el va fer enrabiard encara més amb ell mateix. Se sentia més culpable per no haver matat el pescador que per haver matat a la seva filla. No ho volia acceptar de cap manera i l'única opció que tenia era seguir com fins ara, creient-se les seves pròpies mentides.

LA TEVA DESAPARICIÓ

Era hora de marxar. Per molt que el termini del lloguer ja havia acabat i me n'havia d'anar, he de dir que Winslenook havia estat una gran font d'inspiració per a les meves històries, però ja no en podia treure més suc. Exactament n'havia escrit dues. "Amants sense fronteres" era el títol de la primera. Em vaig inspirar en les vistes del meu piset perquè, de nit, s'hi observava un cel estrellat impressionant. El meu avi, interessat en l'astronomia, sempre em deia que, si t'hi fixes, es pot veure Venus en una estrella immòbil que destaca per sobre de les altres. I des de la meva petita habitació es veia perfectament. Tot això va acabar en una novel·la d'amor i traïció on un noi astronauta fa veure que s'enamora d'una noia de Venus després de la seva expedició al planeta amb la NASA. Aviat, la noia extraterrestre veu que el noi només se'n vol aprofitar per a un experiment científic i que la seva missió és recollir com més informació millor. Tot un èxit de vendes.

"La ciutat del sol" la vaig escriure fa poc. Les postes de sol que es vivien des de les platges de Winslenook eren sobrenaturals. El sol baixava lentament cap a l'horitzó, com una esfera de foc que se submergia al mar. El cel estava pintat de tons rosats i taronges, una paleta de colors que desapareixia a mesura que el sol marxava i regnava al cel la fosca nit. El mar, un mirall de plata que reflectia la bellesa celestial. Aquest espectacle em va motivar a fer una història on una ciutat, on mai no surt el sol des de fa segles, pateix un canvi inesperat quan de sobte un dia aquest surt. Un grup d'amics que han viscut des de sempre a la ciutat s'encarregarà d'investigar aquest misteri. Aquesta novel·la és molt diferent del que acostumo a escriure i m'ha sorprès positivament.

Pijama, roba, necesser, sabates, llibres, diners, portàtil, documentació i mòbil. Ho tenia tot per marxar. La meva destinació era Tannyhill, una ciutat del nord del Regne Unit, plena de misteris segons el que vaig poder llegir. "Perfecte per inspirar-me", vaig pensar. M'allotjaria en un hotel durant tres setmanes. Tenia una firma importantíssima d'"Amants sense Fronteres" i hi havia d'acudir. Vaig entrar al cotxe i em vaig acomiadar del piset que m'havia acompanyat gairebé cinc anys. Em vaig lligar el cinturó, vaig engegar el cotxe i vaig arrencar, però abans de poder sortir de la meva plaça d'aparcament algú es va posar davant meu.

— Senyor Mackenzie! Senyor Mackenzie! —Era la meva estimada veïna del tercer tercera. Vaig parar el cotxe i vaig sortir sense saber quin era el motiu de tot aquell rebombori.

— Digui'm, senyora Cooper, que passa res? —vaig preguntar intrigat.

– Que se'n va? Que ja marxa? –va dir preocupada.

– Ah... sí, perquè ho diu? –vaig respondre insegur.

– Deixi'm donar-li això. –Va allargar la mà i em va donar una capsa amb forma rectangular.

– Eh... Moltes gràcies, Fina, ets molt amable –vaig dir a l'instant.

– Més faltaria! M'has fet companyia tots aquests anys! Queda-t'ho si us plau. –Va dibuixar un somriure d'orella a orella. Va començar a explicar-me com em trobaria a faltar, que no tindria ningú que la defensés a les reunions amb els veïns i que ningú l'ajudaria amb les compres els divendres a la tarda, etcètera. Vaig haver de parar-la.

– Bé, m'encanta xerrar, Fina, però de veritat que he de marxar –vaig dir excusant-me.

– Ai sí, disculpa'm! Ja pots marxar, reietó. –Em va fer una forta abraçada i un petó al front.

Ara sí. Vaig pujar al cotxe i vaig marxar de pressa, amb l'esperança de no trobar-me cap altre veí que s'interposés en el camí i em fes perdre el temps de nou. Dues hores i onze minuts de viatge. En arribar a Tannyhill, ja es respirava diferent. Era un poblet de muntanya, tot el contrari que Winslenook i es notava en l'ambient. Em vaig endinsar en el poblet i, passant pels carrers, ja es veia la gent passejant i fent vida quotidiana. Tothom semblava més familiar, més acollidor. A Winslenook la gent podia ser una mica antipàtica i l'arribada allà no va ser en absolut tan acollidora com la que vaig tenir a Tannyhill.

– Benvolgut! Benvolgut veí! –va dir un home d'uns cinquanta-dos anys, metre vuitanta i vestit amb un esmòquing i corbata que era a la porta principal saludant amb la mà perquè el veiés. M'hi vaig acostar i vaig abaixar la finestreta.

– Ei, encantat. Soc en Nick Mackenzie, el nou resident –vaig dir traient el cap amb to alegre—. Saps on he d'aparcar?

– Oi tant! Tens la plaça tretze, just allà. –Va assenyalar amb l'índex. Vaig apujar la finestreta i m'hi vaig dirigir. Vaig aparcar i vaig sortir del cotxe. El pàrquing estava a rebentar. "L'hotel devia tenir èxit", vaig pensar. Em va cridar l'atenció, sobretot, que el noranta-cinc per cent dels cotxes eren vells i desgastats i hi havia molt pocs cotxes moderns. Vaig pensar que era molt curiós. Em vaig dirigir cap a la porta principal on m'esperava l'amo de l'hotel. Anava molt formal per l'ocasió i somreia amablement.

– Hola, Nick! Com anem? –va dir com si fos el meu col·lega.

– Bé, senyor ... –vaig fer esperant que ell mateix acabés la frase.

– Williams. Jonathan Williams. Però em pots dir Willy –va dir alegre. Es va fer un silenci incòmode.

– Bé... Doncs... Entrem? –va dir salvant la incòmode situació. Jo vaig assentir—. Segueix-me.

Vam entrar a l'edifici. Era antic, feia pudor d'humitat i les parets estaven mal pintades. El terra era de marbre blanc i hi havia una gran catifa vermella a recepció. Hi havia unes escales infinites que pujaven a probablement més de vint pisos i un mirall gegant on et veies de dalt a baix. El senyor Williams es va posar darrere el taulell de recepció i va estar cinc minuts navegant per l'ordinador.

– Doncs Nick, ja estàs registrat. Aquí tens les claus. La sala d'esmorzars i sopars és al primer pis a mà dreta. L'horari és de les set a les onze del matí i el de sopar és de les sis trenta a les deu de la nit. Ets al dinovè pis a la porta cent noranta, just a l'esquerra de l'ascensor. Truca'ns si et fa falta res –va dir com si s'hagués estudiat aquell paràgraf cada cop que un nou hoste arribava.

Just abans de marxar amb la maleta a la mà i la clau a l'altra, una dona, que venia de les escales, d'uns aparentment setanta-dos anys, amb bastó, ulleres de sol, els cabells vermells i curts, grassoneta i arrugada, ens va mirar.

– Tomàs! Tomàs! On ets estimat? –va cridar histèrica –. L'heu vist? –Se'm va acostar –. Qui ets tu? D'on vens? I què hi fas aquí? –Em va assenyalar amb el bastó.

– Senyora Smith, si us plau, podem donar una agradable benvinguda als nous residents i no espantar-los? –va dir el senyor William, en un to amable i educat. La senyora ens va maleir en to baixet. Es dirigia a la sala de sopars.

– Perdona'm, Nick, està alterada perquè fa dues setmanes que se li va morir el seu home. Li està costant –va dir en to trist.

Vaig dir-li que no passava res. Finalment vaig poder marxar. Vaig entrar a l'ascensor i vaig marcar el número dinou. L'ascensor es va parar al pis tres. Tenia ganes d'arribar ja a l'habitació, però, després de la peculiar benvinguda, tenia molta curiositat per conèixer a més veïns. La porta es va obrir i una noia jove, alta, morena i esvelta era davant meu.

– Ai, perdoni'm! Si té pressa, ja m'espero, eh? No es preocupi.

Tenia les dents perfectament alineades i blanques, una pell llisa i morena i una expressió en els ulls molt característica. Anava vestida amb dessuadora i texans amples. Era molt guapa. Em vaig quedar uns instants observant-la.

— No, no! —vaig dir finalment—. Ja pots venir, no em fa res. — Sense dir res, va entrar i va veure el número dinou marcat.

— Ets nou, oi? No em sones —va dir després d'un llarg silenci. L'ascensor anava increïblement lent.

— Sí, acabo d'arribar —vaig respondre—. He vingut a fer una firma amb gent que ha llegit el meu llibre.

— Interessant —va dir secament i va regnar un altre llarg silenci—. Diria que serem veïns —va comentar finalment—. Perquè jo també m'estic a la planta dinou —va dir en veure la meua cara de confusió—. I veig que tens la clau de l'habitació cent noranta —va dir mirant la clau que estava aguantat amb la mà amb una lleugera rialla.

— Sí... Què passa? —vaig dir més antipàtic del que m'hauria agradat sonar.

— Jo soc a l'habitació cent noranta-set. La teua habitació és de cara la meua —va dir rient, però l'ascensor la va interrompre quan va fer un soroll per indicar que ja hi érem.

— Per cert, com et dius? —va preguntar abans de sortir.

— Nick. Nick Mackenzie —vaig respondre.

— Encantada, Nick. Ens veiem aviat —va dir misteriosa. Ella no va dir-me el seu nom. Senzillament va marxar en la direcció contrària que jo. Només podia pensar en una cosa: aquella noia seria la font de la meua inspiració.

Vaig obrir la porta amb la clau que m'havia donat el senyor Williams. El primer que vaig fer va ser obrir el llum amb un petit interruptor. A la dreta hi havia el lavabo, petit però amb tot el necessari: vàter, dutxa, calaixos i mirall. L'habitació era petita, vella i polsegosa, però a mi no m'importava. No era un noi de gaires luxes i amb això em conformava. Era perfecte per a mi. Llit doble, armari, dues tauletes de nit amb regals com ara xampús i també un telèfon vell. Davant del llit, un petit televisor amb el comandament a distància al costat i un escriptori. Les parets eren d'un color blanc desgastat i el terra era de marbre. Hi havia un gran finestral tapat per una cortina.

L'habitació tenia la finestra oberta perquè hi feia molta calor, però amb una cortina que no deixava veure l'exterior. No m'hi vaig interessar. Vaig deixar la maleta a sobre el llit i, cansat, m'hi vaig deixar caure. Era sorprenentment còmode tot i que l'estructura grinyolava amb qualsevol mena de moviment bruscat. En aquell moment vaig aprofitar per obrir el regal de la senyora Cooper. Vaig treure-li l'embolcall i el vaig obrir. Era una capsa de galetes. A part, hi havia una nota amb el seu número de telèfon i una línia que deia: "Truca'm si em necessites". "Què volia dir amb això?", vaig dir-me. Encara així, no m'hi vaig capficar. Un cop vaig aixecar-me del llit, vaig començar a ordenar-ho tot i un cop ho vaig tenir enllestit,

em va picarla curiositat. La noia de l'ascensor havia dit que les nostres habitacions estaven de cara. Però, de cara com? Només hi havia una manera de comprovar-ho. Vaig obrir les cortines i vaig veure, a través d'un finestral gegant, una habitació amb el llum obert. Ens separava un espai de celobert. I de sobte va aparèixer ella. Es va asseure al llit. Estava xatejant, fins que em va veure observant-la. Vaig ser el més ràpid que vaig poder en apartar la mirada, però ja era tard. Em va veure. Nervios, vaig tornar a tancar les cortines. La respiració se m'accelerava. Havia quedat fatal. Vaig intentar posar-me a fer qualsevol altra cosa per distreure'm, però vaig sentir com si algú hagués llençat alguna cosa a través de la finestra. M'hi vaig acostar. Era una pedra amb un paperet a sobre que estava fortament lligat amb una goma de cabell. Sense esperar més, vaig deslligar-ho i ho vaig llegir. "Hola assetjador, ha estat un plaer conèixer-te. T'apuntes a la festa d'avui a la nit? No cal que responguis, serà a l'avinguda Ringston, número disset. És una discoteca. T'esperem a les deu allà. No hi faltis". Al costat de l'última paraula hi havia una careta somrient. Inconscientment, se'm va dibuixar un petit somriure a la cara. Havia de pensar. Acabava d'arribar i ja m'estaven convidant a festes alienes. Sí que havia guanyat popularitat.

Avui era dia dimarts catorze de febrer. La trobada per a la firma era el dia disset. La trobada serien a la BCT, la Biblioteca Civil de Tannyhill, una de les moltes que hi havia. A part, la meva àvia vivia a Tannyhill i aprofitaria per visitar-la i també visitar la ciutat. Només hi havia anat de petit i mai no hi havia tornat a anar des dels onze anys. Em feia molta il·lusió.

Vaig sortir de l'habitació i vaig anar cap a la sala de sopars, recordant les instruccions del senyor Williams. Estava ple de gent. Eren majoritàriament gent gran i entre ells hi havia la ja coneguda senyora Smith juntament amb una altra dona de probablement la seva mateixa edat, conversant. Vaig agafar una taula i em vaig servir en el bufet. Mentre menjava solitàriament, vaig pensar en si acudir a la festa o no. Eren les nou del vespre. Vaig pujar a l'habitació, vaig agafar l'anorac, disposat a donar un volt nocturn pel poble. No pensava presentar-me a la festa sense conèixer a ningú. Vaig baixar les escales i em vaig dirigir a la porta de sortida.

— Adéu, senyor Williams. —Ell estava allà al taulell, entretingut amb alguna cosa.

— Adéu, gaudeix de la ciutat! —va dir de sobte quan es va adonar que li estava parlant.

Vaig tenir la temptació d'anar a la festa. No. No era una bona idea. No em coneixia la ciutat i no tenia prou confiança amb ningú. Vaig agafar el cotxe i, disposat a anar a la biblioteca on faria les trobades per veure com era el lloc, vaig arrencar. Vaig posar el GPS i m'hi va portar. Quan vaig arribar-hi, vaig aparcar i vaig sentir molt soroll. Què estava passant? I va ser després quan em vaig adonar que hi havia una discoteca just travessant el carrer de la biblioteca. Entre la multitud la vaig reconèixer. Era ella. M'hi vaig acostar i la vaig saludar.

– Ei, Nick! –Em va saludar amb la mà. Estàvem encara a uns cinc metres de distància. Ella estava fent cua i anava amb una colla d'amigues.

– Hola... Tu –vaig dir insegur, ja que no m'havia dit el seu nom.

– És veritat, que no t'he dit el meu nom abans a l'hotel –va dir disculpant-se. Anava amb un vestit negre, talons alts, cua alta i anava molt ben maquillada—. Soc la Isabella –va dir rient. Les seves amigues la van assetjar a preguntes.

– Ties, ties, és el pervertit de qui us he parlat abans. –va dir en to baix, però amb una clara intenció que jo ho sentís. Em va mirar rient-se de la meua cara de confusió. El seu somriure era perfecte.

– Bé, entrem? –va dir una de les seves amigues.

– Jo no tinc entrada, m'has dit que vingui sense res –vaig dir-li a la Isabella.

– Tranquil! Jo pago. –Em va picar l'ullet.

Vam entrar dins la discoteca. Un home corpulent ens va demanar l'entrada. La Isabella només va haver de dir el seu nom perquè el guardaespalles la deixés passar. Jo, sense saber massa què fer, vaig seguir-la. Vam estar tota la nit ballant. Entre copa i copa, ella m'explicava la seva vida. Es deia Isabella Johns, tenia 23 anys i estudiava criminologia. Havia viscut tota la vida a Tannyhill. Em va explicar la seva infància i com de dur va ser créixer sense un pare.

Estavem parlant quan va sonar una balada lenta i, seductora, em va oferir per ballar. Em va xiuxiuejar a l'orella i jo vaig fer el mateix. Anava una mica begut, però ella anava igual. Li vaig dir que anéssim a prendre l'aire a l'àtic que hi havia. Tenia uns ulls preciosos sota la lluna. Eren de color mel i la seva cara estava plena de pigues. Era preciosa. La vaig mirar i em va mirar i així, per art màgia, els nostres llavis estaven junts en un petó apassionat. I allà mateix vam començar a ballar sota la llum de la lluna. Ella reia, jo també. Fins que de cop em vaig començar a sentir marejat. Em vaig posar molt nerviós i vaig caure a terra.

L'endemà em vaig llevar a l'habitació de l'hotel. Com havia arribat allà? El més probable és que haguessin avisat a algú que em portés fins aquí, ja que m'havia desmaiat. Havia estat la borratxera. Sense amoïnar-m'hi gaire, vaig baixar a esmorzar. Durant tot el matí no havia vist la Isabella. "Deu estar de ressaca a casa d'una amiga", vaig pensar. Aquell dia a la tarda vaig passejar per la ciutat. Tannyhill era preciós, una ciutat molt acolorida. El següent dia va passar molt de pressa. No hi havia rastre de la Isabella, però igualment no m'hi vaig capficar. No era cosa meua. Al migdia vaig anar a dinar a un restaurant amb la meua àvia i vam conversar hores i hores. Vam anar a casa seva a veure la seva telenovel·la preferida i, quan vaig tornar a l'hotel al cap vespre, vaig anar a sopar. Vaig agafar l'ascensor, content per com havia anat el dia, però, inesperadament, a dins hi havia la senyora Smith.

— Hola, veïna, com anem? —vaig preguntar encara content, però ella no va voler respondre. El silenci omplia el petit espai—. Miri —vaig començar curios—. Hi ha una cosa que em té intrigat aquests dies —vaig aclarir. Havia de treure el tema per veure si ella en sabia alguna cosa—. Què en sap res de la Isabella Johns? —vaig preguntar-li.

— No me'n parlis pas, d'ella —va respondre indignada—. És una noia que es busca tot el dolent que li passa, ja t'ho asseguro —va sentenciar sense dirigir-me la mirada. De què devia estar parlant? És que no es portaven bé? Em va deixar pensatiu. Tant, que no vaig poder parar de donar-hi voltes tota la nit.

L'endemà al matí em vaig llevar capficat amb el tema de la Isabella. Tres dies sense rebre notícies d'ella. A la tarda tenia quatre hores de firma, així que havia d'aprofitar el matí per investigar. I tant va ser així que vaig pensar que potser el senyor Williams en sabia alguna cosa. Vaig baixar amb l'ascensor. Hi havia dos homes grans, un amb cadira de rodes i l'altre amb un caminador. Em miraven malament. Era com si sabessin alguna cosa. Malgrat això, no els vaig preguntar res. Vaig anar cap a recepció i allà hi era ell. M'hi vaig acostar i ell va aixecar la mirada de l'ordinador.

— Bon dia, Nick —va dir amb veu d'adormit—. Que vas a esmorzar?

— De fet, senyor Williams, volia fer-li una pregunta —vaig començar—. Que sap què li passa a la Isabella? Miri, sé que sembla estrany, però des de la meva habitació veig la seva i fa dies que té tots els llums tancats i, simplement, vull saber si està bé —vaig comentar-li. Se'm va quedar mirant.

— No et molestis a buscar-la —va dir amb fermesa—. Ella... Ja ho fa això de desaparèixer uns quants dies i després tornar. —Li vaig fer una mirada de voler-ne saber més—. Encara que sol tornar molt desorientada, com si no hagués dormit durant els dies que no torna. Jo ja li pregunto, però ella sempre em respon que se'n va a veure els seus germans, que viuen lluny i que ho ha de fer a peu perquè no té cotxe —va dir amb una expressió seriosa i mig molesta per la pregunta que li havia fet—. En fi, no t'hi amoïnis. Segur que torna. Tard o d'hora.

— D'acord, d'acord. Només tenia el dubte —vaig respondre amb normalitat i, quan es va girar, vaig notar com li queien unes claus. El meu instint em va dir que les agafés. "Després les hi tornaré", vaig pensar. Era la clau de l'habitació cent noranta-cet. Això em va fer desconfiar molt d'ell. De fet, era, després de la senyora Smith, el més sospitosos de l'edifici.

La resta del dia va ser normal. A la tarda vaig anar a la firma i va ser tot un èxit. Milions de fans hi van acudir. La majoria venien per a una firma i una foto. Al vespre vaig fer el de sempre. Vaig anar a sopar, em vaig posar el pijama i vaig agafar el meu llibre preferit per posar-me a llegir fins que caigués adormit. Però aquella nit no tenia son. No podia parar de donar voltes al cas de la Isabella. Em tenia intrigat com un llibre de misteri. Eren les dotze

de la nit. Tot era silenci a l'hotel. I si comprovava per mi mateix si la Isabella era a la seva habitació? Em va poder la temptació. Ràpidament vaig trobar la seva porta. Tenia a la butxaca la clau que havia agafat al senyor Williams aquell matí. Vaig posar-la al pany i la porta es va obrir. Estava tot fosc. Sigil·losament, vaig encendre el llum. Tots els residents dormien. Havia de ser silenciosos. Vaig investigar per tota l'habitació. No hi havia res d'estrany, fins que vaig inspeccionar la tauleta de nit. Hi havia una mena de diari. Sense pensar-m'ho dues vegades, vaig obrir-lo. La primera pàgina explicava com coneixia al seu ex feia tres anys.

"14 de febrer de 2015.

Estima't diari, crec que avui m'he enamorat. He conegut aquest noi pèl-roig, ulls verds maragda, pigat i amb expressió misteriosa que m'ha enamorat. Estava prenent un cafè a les cinc de la tarda, just després de la universitat. L'he vist allà, sol, amb un frapuccino llegint un llibre i escoltant música amb els auriculars. Com que no l'havia vist abans per la ciutat, decidida, he anat a preguntar-li si era nou. S'ha tret els auriculars i m'ha mirat. "Sí, soc nou d'aquest any, i tu?". A partir d'això hem començat a xerrar sobre les classes i la ciutat i m'ha promès que quedarem un altre dia. M'ha dit que viu just al costat del cinema i que podríem anar a veure una pel·lícula un dia d'aquests. I així espero que sigui."

Totes les pàgines després d'aquesta explicaven les primeres cites, coses de la universitat i drames d'amigues. Fins que vaig arribar a una pàgina que em va cridar l'atenció.

"11 de gener de 2018

Estimat diari, la relació ja no és el que era. En Mike s'ha convertit en un noi gelós i controlador. L'altre dia vaig sortir de festa amb unes amigues i ell tenia feina, així que es va quedar a casa i va estar tota la nit petant-me a missatges per saber on era, què feia i amb qui estava. Em vaig sentir fatal. Ho he pensat molt i crec que el deixaré. La nostra relació ja no és sana."

En aquell moment tot em va quadrar. Noi pèl-roig, d'ulls verds i pigat. La descripció quadrava perfectament amb un noi que havia estat a la discoteca la nit de feia tres dies. A més a més, el noi no ens treia la mirada de sobre quan ballàvem i semblava enfurismat. Era molt arriscat treure conclusions, però, i si el noi li havia fet alguna cosa? Havia dit que era gelós, tot i que ja no estaven junts. La cosa se'm complicava i la meva curiositat creixia a mesura que se'm presentaven nous reptes.

Lendemà em vaig llevar amb mal de cap. Vaig prendre unes pastilles perquè em passés. La meva missió d'aquell dia era anar on vivia el tal Mike. Tenia informació suficient. Només havia d'anar a l'únic cinema de la ciutat i mirar a les entrades del voltant a veure si hi havia algun Mike. Vaig baixar a esmorzar i vaig agafar el cotxe. Quan ja hi vaig ser, vaig començar a mirar les entrades de les cases i els blocs de pisos. Mike Thompson. Havia de ser aquest. Sense por, vaig picar al timbre.

— Qui és? —va dir una veu de noi jove.

– Hola, senyor Thompson, que li interessaria participar en una enquesta per millorar Tannyhill i els seus centres públics? –vaig dir amb veu més greu del normal, dissimulant.

– No, gràcies, no tinc temps. –Es va sentir com despenjava el telèfon.

– No, no, no! No pengi si us plau. Li diré la veritat. –No tenia cap altre remei –. Soc el xicot de la Isabella Johns. Vinc per parlar d'ella. Sé que vau tenir una relació –vaig dir de cop. Havia de cridar-li l'atenció. La porta es va obrir. Havia funcionat. Vaig pujar les escales i allà hi era ell. Exactament com l'havia descrit, però amb barba descuidada i pijama.

– Passa i que sigui ràpid –va dir tancant la porta mirant que no hi hagués ningú. Ens vam asseure ell en un silló i jo al sofà.

– Així que dius que tens una relació amb l'Isa? –va començar.

– Sí. Fa poc que hem començat –vaig respondre–. Però vinc aquí perquè necessito saber una cosa. –M'escoltava atentament–. Vas ser a la discoteca el dimarts a la nit de festa?

– Sí, per? –va dir curiós.

– Mira, és que la Isabella fa quatre dies que està desapareguda i no se'n sap res, d'ella. –La seva cara era un poema.

– Estàs insinuant que hi vaig tenir a veure? –va dir seriós.

– Bé... tècnicament... sí –vaig dir amb por.

– No he set jo. Vaig ser-hi fins a dos quarts d'onze i vaig marxar. Tinc parella –va dir, molest –. Res més?

– No –vaig dir sorprès–. Res més. Gràcies.

Vaig sortir per la porta. Per què havia de mentir? Ja tenia parella, no tenia cap motiu per fer mal a la noia amb la qual havia sortit durant tres anys. I a més, per què ho hauria fet amb tanta gent a l'edifici? No el descartava, però quedava a sota de tot de la llista. Necessitava distreure'm, així que, aprofitant que tenia la biblioteca a deu minuts caminant, vaig anar-hi. No hi havia gairebé ningú. Vaig estar potser trenta minuts mirant què podia llegir, fins que un llibre em va cridar l'atenció. "Els Secrets de Tannyhill". Interessant. El vaig agafar i em vaig asseure a la primera taula que vaig trobar. Tenia el matí lliure així que m'hi podia entretenir. Vaig fullejar-lo. Tenia unes dues-centes pàgines. Res no em cridava l'atenció. "El secret de l'Ajuntament de Tannyhill", "Com es va construir l'hospital de Tannyhill", etc. Estava a punt de rendir-me fins que vaig trobar una pàgina amb el títol:

"L'hotel Henry Clark i el seu fons obscur". Era l'hotel on m'havia estat allotjant aquells dies. Vaig començar a llegir.

"L'hotel Henry Carter Clark, fundat pel psiquiatre Henry Carter Clark, fou, abans d'un hotel, un centre psiquiàtric que acollia malalts mentals. Fou construït l'any 1960, ja que per la ciutat hi corrien bojos. Carter Clark va voler aprofitar un edifici abandonat i enderrocat per construir-hi un centre psiquiàtric. "

Hi havia molta més informació com la biografia del fundador, fotografies de la construcció i fins i tot els documents legals per haver-lo construït, etcètera. Vaig veure un apartat que em va interessar.

"Al 1970, el conegut com "El Boig de Tannyhill", Alexander Parker, fou tancat al centre psiquiàtric per consum de drogues, esquizofrènia i amenaces i agressions cap a civils. Fou internat a l'habitació 197. La seva mort es desconeix, però va morir a la mateixa habitació, es creu que per suïcidi. "

No necessitava llegir res més. Havia d'anar a l'hotel el més ràpid possible i tornar a l'habitació de la Isabella. Vaig agafar el cotxe i vaig tornar cap a l'hotel. Nerviosos, no vaig ni saludar el senyor Williams i vaig agafar ràpidament l'ascensor. Un cop vaig ser a la planta, sense que ningú em veiés, vaig entrar a l'habitació. Silenciosament, vaig revisar tots els calaixos, per molt que ja ho havia fet. Estava buscant alguna prova, alguna mena de pista. No trobava res, així que desesperat, vaig començar a moure mobles. Darrere d'un armari de dos metres, el paper de la paret s'estava desenganxant. Vaig acabar d'estripar-lo i es va revelar un forat. Era petit, però la mà m'hi entrava perfectament. Hi havia alguna cosa, com bosses de plàstic. Vaig treure la mà i em vaig sobresaltar. Eren bosses de plàstic plenes de pastilles blanquinoses. Més endarrera, hi havia el pot de les pastilles. "Metamfetamina". Era una droga mortal. Vaig començar a lligar caps. El famós boig es va morir amb una sobredosi de pastilles. Això em va portar a la conclusió que la Isabella, tal com m'havia dit el senyor Williams, sortia de l'hotel uns quants dies per drogar-se i per això tornava trastocada, per les drogues amagades a la seva habitació. Em va venir un calfred. Em vaig adonar que a sota de les pastilles hi havia una nota. "Adreça germans Isa: Tannyhill - Carrer de la Pietat - Núm. 14. No anar-hi ni dimarts, ni dimecres ni dijous. La Isa seria a casa seva. Codi: Vinc a comprar una làmpada"

Era obvi. Alex Parker comprava metamfetamina als germans de la Isabella i l'amagava en aquell forat. Però que hi tenia a veure la Isabella? Ella també en comprava? Havia d'anar-los a visitar. Tenia l'adreça i el codi, i moltes preguntes. Els podia amenaçar de denunciar-los si no m'ho explicaven tot. Era el pla perfecte.

Vaig sortir de l'hotel, vaig agafar el cotxe i em vaig posar a conduir fins a l'adreça. Al número catorze hi havia una caseta amb el nom d'un tal Robert John. "Ha de ser aquest", em vaig dir a mi mateix. Vaig prémer el timbre.

- Què vols? –va dir una veu en to maleducat.
- Vinc a comprar una làmpada –vaig dir el codi de la nota. La porta es va obrir. Vaig entrar i darrere meu algú va tancar la porta.
- Qui ets i qui t'ha donat el codi? –van preguntar.
- Digueu-me on és la vostra germana o truco a la policia –vaig amenaçar-los.
- Tranquil, tranquil. No en sabem res de l'Isa. Nosaltres també l'hem estat buscant –van respondre espantats.
- Us havia dit alguna cosa abans de desaparèixer? –vaig voler saber.
- Ens va dir que aniria a una discoteca amb les seves amigues el dia que ens va venir a visitar –van dir aterrits.
- Sé que trafiqueu. Només vull saber si la Isabella estava ficada en tot aquest enrenou.
- No. Mai no posaríem en perill la nostra germana. Ella venia a visitar-nos cada dimarts fins al dijous. Mai no li vam donar res –van dir.
- I com és que hi havia metamfetamina a l'habitació de la vostra germana? –vaig dir intrigat.
- No ho sabem, no ho sabem.
- Ah no? Què en sabeu res de l'Alex Parker? –vaig dir, cansat de no obtenir respostes.
- Era un client nostre –van dir nerviosos—. Li veníem droga. Però va morir fa anys. No sabem què vols, de nosaltres.

Em vaig rendir. Sabien tan poc com jo. Havia d'investigar més. De cop em vaig adonar que havia mirat a tot arreu menys a la discoteca, on l'havia vist per última vegada. Hi vaig arribar de pressa amb el cotxe. Però, per mala sort, estava tancada. "Segur que hi ha un altra entrada", vaig pensar. Així que vaig voltar l'edifici fins que vaig veure sis policies. Se'm van acostar ràpidament. "Què està passant?", em vaig dir.

- Queda arrestat per l'assassinat de la Isabella Johns –van dir emmanillant-me.

Eren a l'àtic, ballant enganxats com imants. Quan de cop, ella es va acostar a l'orella d'en Nick i li va xiuxiuejar:

— Sé el teu passat, Benjamin Scott —va dir la noia a l'orella d'en Nick—. I no m'agradaria haver-te de delatar. —A mesura que passaven els segons, en Nick començava a suar i a sentir que el seu cor batejava amb més força. Les mans li tremolaven i la ment se li omplia de pensaments negatius. Només tenia una opció. La va estrangular. Ràpidament el va envair un sentiment de culpa. No sabia què fer. Però sabia que ningú podia saber el seu passat, aquell que tant havia volgut superar, però que encara el perseguia a les nits. Així que no tenia més remei que pensar què faria amb el cos sense vida. Va idear un pla. En veure que hi havia un edifici molt vell i deshabitat al costat, va agafar el cos i, a través d'una sortida secreta, va preparar una escena de suïcidi en aquell edifici. "Tardaran a trobar-la", va pensar. Hi havia una corda, així que va fer com si s'hagués penjat. Així, si la trobaven, mai no sabrien que havia estat ell. Va tornar a l'àtic de la discoteca i, de tantes coses que li havien passat, es va desmaiar. Aviat, la gent de la discoteca va pujar a l'àtic i el va veure. Per sort, hi havia un resident de l'hotel que va dir que el portessin a l'hotel. En llevar-se en Nick no recordava res, però durant tota la investigació ell sabia el seu propi perill i que podria haver estat ell el que l'hagués matat. Però es va negar a acceptar-ho i va començar la recerca per comprovar que no havia caigut un altre cop als seus antics hàbits criminals. I us preguntareu que quin era el fosc passat del senyor Scott? Doncs que era un criminal buscat per tot Noruega, acusat d'assassinats, violacions i robatoris. Un home que s'havia passat la vida fugint i mudant-se i que va anar a Anglaterra per tal de deixar enrere la seva vida passada i començar-ne una de nova, fent-se escriptor i així guanyant-se l'amor de la gent a través dels llibres.

L'ESCUMA

De petits a la Lucy i a mi ja ens agradava resoldre misteris però no els misteris d'assassinats, sinó els jocs de pista o de taula de misteris. També ens agradava molt llegir llibres i d'aquí va sortir la nostra carrera professional: detectius.

Ara ja fa 15 anys d'allò i ja en tenim 26 anys i ja hem acabat la carrera universitària. Ens hem unit a la seu policial de Barcelona, l'únic lloc on queden places per a gent nova.

Estàvem recollint unes caixes d'un conegut del nostre cap.

- Quedeu-vos a dinar - va dir ell -. Així tindrè una mica de companyia cada dia.
- Ens agradaria molt però no podem, hem de fer uns encàrrecs - va dir la Lucy.
- Va, que avui el xef m'ha cuinat un salmó molt bo - va respondre.
- D'acord! - vaig dir decidit.

Vam anar cap al menjador i la Lucy em va clavar una puntada de peu per haver cedit. Jo la vaig mirar i em va mirar amb una cara assassina.

- Tot bé? - va preguntar el senyor.
- Sí, sí - vaig respondre mig adolorit.

Només vam haver d'esperar cinc minuts perquè el xef vingués a servir-nos.

Vam començar a dinar però el xef no marxava. Era un fet que m'estranyava perquè ja ens havia servit.

- Us agrada? - va preguntar el xef.
- Sí - vaig respondre ràpidament.
- Uf, ja estic content - va contestar i va marxar.

De cop, a l'amic del cap, li va començar a sortir espuma blanca de la boca. L'havien enverinat.

- Què et passa? - va dir la Lucy mentre el sostenia.
- L'han enverinat - vaig dir jo.
- Corre, avisa una ambulància - va manar la Lucy.

- Ja és massa tard - vaig dir finalment.

Ja havien passat dues hores des de l'assassinat, però no sabíem qui havia sigut.

Teníem dos sospitosos, el xef i el metge. Eren els únics que hi havia allà. Els vam demanar qui més havia visitat la casa. Ens van dir que també hi havia la seva germana, que venia de tant en tant a ajudar-los perquè estava molt malalt.

- Truquem a la seva germana perquè ens pot donar dades del senyor - vaig dir.
- D'acord - va respondre la Lucy.

Li vam trucar. Estava de camí.

Un cop va haver arribat, els vam interrogar per separat.

Jo i la Lucy sospitàvem de la mateixa persona: la germana.

Però, com l'havia enverinat, si no hi era?

Vam revisar tota la sala un altre cop. Vam veure que les forquilles eren de coure; quan aquest metall està en contacte amb substàncies verinoses, canvia de color. El xef no s'hi havia fixat o era ell?

- Ja està - vaig dir.
- El què? - va preguntar la Lucy
- Ja tinc la peça que resol el trencaclosques - vaig afegir i vaig anar a buscar-los a tots.

Alguns ploraven, d'altres no.

- La culpable és la germana - vaig voler sense miraments.
- Jo? Com podria matar el meu germà gran? - va dir somicant.
- Mira, vas venir un dia abans, perquè el teu germà ha dir alguna cosa així: "així tindrà una mica de companyia cada dia". Oi que vas venir tu? - vaig començar a explicar.
- Sí - va dir amb timidesa.
- Doncs llavors vas enverinar per una punta la seva forquilla preferida, que sabies que utilitzava a cada àpat - vaig afegir -. Has de saber que el coure canvia de color quan està en contacte amb substàncies verinoses i, com més temps hi ha el verí, més color agafa. O sigui que no ha pogut ser el xef ni el metge perquè el diumenge, o sigui ahir, no eren a casa, eren a celebrar el Diumenge de Rams amb les seves famílies.
- Només ho vaig fer perquè no em volia deixar herència i el nostre pare ho va deixar tot, la casa, els cotxes... al meu germà; i a mi l'únic que em va donar va ser una medalla que havia guanyat de petit jugant a futbol - va acabar dient la germana.

Es van endur la germana del senyor a comissaria. Hem resolt un cas, però, serà l'últim?

L'ESCRIT QUE MAI VA SER ESCRIT PERÒ HO TÉ TOT ESCRIT

Per començar, hem de saber que aquest escrit, segons moltes llegendes, ha passat per moltes mans, des del prehistòric que va descobrir la roda o el foc, fins al qui va descobrir la màquina de vapor o la mateixa electricitat. Segons diferents fonts, sabem que cada vegada que algú el llegeix presenta una pàgina més que l'anterior: tot el que s'ha descobert fins a aquell moment més el següent descobriment.

Una vegada llegit el nou descobriment, s'esfuma sense deixar cap mena de rastre, i no només això, perquè cada vegada s'ha trobat a diferents illes. Moltes d'aquestes illes ja havien estat registrades abans de la descoberta i fins aquell moment no s'havia trobat res a aquelles illes. A més, el pergami que ara ja deu ser com un llibre, ja que acumula molts descobriments, apareix sense protecció al bell mig de l'illa on es troba.

Un bon dia, en Pau va acabar la universitat. Tot un tràngol en què només havia estudiat i igualment aprovat demanant ajuda i clemència als professors per treure's per fi la carrera d'arqueologia.

En Pau tenia clar que estudiar no era el seu fort, però tot i això, havia optat per fer la carrera d'arqueologia, ja que aquell tema l'apassionava tant com descobrir noves coses, fer anar el pinzell i meticulosament anar descobrint un nou món en el qual acaba d'endinsar-se. Tot i no poder estar quiet i ser molt actiu, podia estar tres hores desempolsinant un objecte, fet que no el preocupava en absolut, sinó més aviat l'apassionava.

Després de tant de patiment a la universitat, en Pau va tenir la primera decepció quan no el van acceptar en una ciutat enterrada de l'època dels romans, per culpa que en última instància un company amb més nota s'hi va afegir i el van acceptar per davant seu, tot i que feia mesos que estava esperant resposta. En assabentar-se'n i sabent que per allà a Catalunya no quedaven gaires llocs on poder treballar es va agafar aquell any com a any sabàtic.

El primer pas era llegir i llegir per saber on anar l'any vinent. Tenia de setembre a desembre per saber on anar, amb qui anar i com pagar-s'ho, tot i saber que una petita part li pagarien els pares. La idea no els apassionava, però ho van acabar acceptant.

Va anar buscant gent i va trobar un nen que també volia ser arqueòleg, però que no tenia prou nota per entrar a la universitat i volia fer un any sabàtic fins a voltants de maig, quan es posaria a estudiar per repetir la selectivitat. Ell va dir que podia aportar un vaixell i més eines tant de transport com per treballar, sempre que li expliqués uns trucs tant per la selectivitat com per la universitat. Ell venia d'una família adinerada, no com la d'en Pau que era de classe mitjana.

En Pau va acceptar la proposta sense cap mena de dubte, perquè ell necessitava transport i equip de treball i allotjament. Ja només li quedava preocupar-se d'on anirien i on s'allotjarien. Per saber on anirien va decidir llegir i llegir fins a trobar algun lloc d'interès: com que no va trobar res, va decidir agafar un llibre de llegendes per esbargir-se durant una setmana tot i quedar-li ja poc temps.

Una vegada acabat de llegir, va intentar tornar a identificar les illes i en va poder identificar setze de divuit. Amb aquelles dades va poder concloure un patró de reaparició de l'escrit i on hauria d'estar ara si ningú l'havia trobat i no ho havia documentat, fet ben probable.

Li va agradar tant la idea que va decidir que el que volia fer aquell any seria anar a aquella illa i intentar trobar l'escrit amb l'ajuda del seu acompanyant i els seus coneixements de la universitat. Agafarien provisions per dos mesos a l'illa més a la costa i propera a l'illa en qüestió i viurien bàsicament al vaixell que el seu company li oferia. El vaixell estava equipat amb tot el que es necessita per viure i molt més. Tenia wifi, llocs per a carregar tant mòbil com ordinadors, per tant no s'avorririen. El problema és que ara que ja sabia que necessitarien agafar un vaixell s'hauria de treure el carnet per poder utilitzar-lo. Amb l'inconvenient que aquells tipus de vaixells era dels més difícils de manejar.

El viatge seria llarg: fins a la costa més propera serien dos mesos, i de la costa a l'illa dues setmanes com a mínim. Per tant, tindrien un mes per estar a l'illa. Més tard, va pensar que agafarien provisions per quatre mesos a la costa més propera perquè potser a l'illa no hi hauria l'escrit i haurien d'anar a la següent, segons la seqüència que en pau va descobrir. En Pau va avisar el seu company i estranyament va acceptar-ho a la primera i va dir que seria emocionant tot i no creure que hi hagués l'escrit.

En Pau va treure's el carnet de vaixell. Tot i que li va, costar ho va acabar aconseguint. Va avisar en Lluç, l'estudiant que l'ajudaria, perquè comencés els preparatius per anar a l'illa.

Amb els primers preparatius complets, es van dirigir al vaixell amb les provisions carregades i van iniciar el trajecte cap a Nigèria, on agafarien provisions per quatre mesos per si els calgués més temps a l'illa del que havien calculat. .

El camí cap a Nigèria va anar segons havien previst, exceptuant que se'ls va espatllar una bateria del vaixell. Per tant, van haver de prescindir de diferents comoditats com el televisor i els llums. A Nigèria, per sort, van trobar un senyor que els va poder canviar la bateria.

Havent comprat noves provisions i descansat una mica, es van disposar a començar el camí cap a l'illa. Però en Pau es va posar malalt i van haver d'esperar una setmana i mitja perquè en Lluc no sabia conduir el vaixell i, per tant, no podia iniciar la travessia. Quan en Pau es va trobar millor, van posar marxa a la primera on l'escrit hauria d'estar.

Durant el viatge, en Pau i havia ensenyat a en Lluc diverses tècniques d'estudi que li havien servit de gran ajuda per passar la selectivitat i les tècniques més sorprenents i interessants que li havien ensenyat a la carrera. D'aquella secció, encara li quedaven moltes coses per explicar a en Lluc de tornada a casa.

Quan estaven molt a prop de l'illa, es van posar a buscar un lloc on poder deixar el vaixell i tirar l'àncora. L'illa era tota rocosa, per tant, no s'hi podrien acostar gaire per la seguretat de vaixell. Van ancorar el més a prop possible, a uns 600 m de la costa. Van baixar del vaixell amb una petita barca salvavides on van deixar una farmaciola, menjar per tota la setmana i una gran tenda de campanya.

En arribar a la costa, el primer va ser aconseguir posar la petita barca en un lloc a recer del mar i per això la van moure més terra endins. Després van muntar la tenda de campanya i van organitzar tant el menjar i la farmaciola, com la roba en diferents llocs de la tenda. Quan van acabar de fer totes aquestes activitats, ja era fosc. Per tant, van sopar a la llum de la llanterna i se'n van anar a dormir directament.

El primer i el segon dia a l'illa van marcar molt bé el punt d'acampada i van explorar els voltants amb unes armes que en Lluc tenia de quan el seu pare havia anat als Estats Units. . No van trobar cap animal perillós, només hi havia conills. El tercer i quart dia van explorar més a fons l'illa, on van trobar una petita cova on habitaven dues guineus. En veure-les van marxar sigil·losament, sense fer un cop d'ull al seu voltant ni trobat res. El cinquè i sisè dia van acabar d'explorar la poca part que els hi quedava i van revisar les altres. No van trobar res de nou. El setè dia van recollir-ho tot i van posar rumb cap a la següent illa.

Van tenir dos dies de viatge fins a la següent illa, plena de vida si feien cas del que veien de lluny. En apropar-s'hi, van poder veure que podrien deixar el vaixell més a prop que en l'altra illa. Van tirar l'àncora a uns 200 m de la costa i van emportar-se el mateix i van fer el mateix que en l'altra illa . En acabar, era ple migdia, per tant, van menjar i van fer una becaïna.

Els dos dies següents van escorcollar l'illa i van trobar una cova on es veia un llibre ben bé al fons de tot. . No s'ho podien creure, però estava custodiat per llops. Van plantejar una maniobra per poder-los despistar. En Pau els portaria un ocell mort i, quan es llancesin sobre el cadàver, en Pau s'allunyaria i en Lluc entraria a buscar l'escrit i se n'aniria corrents. Ho van intentar i miraculosament els hi va sortir a la perfecció.

En Pau ja tenia l'escrit. vVa decidir obrir-lo i va quedar fascinat. hi era tot i a sobre hi havia invents antics no descoberts. Segurament qui ho havia llegit, ho havia trobat massa perillós per ensenyar-ho a la societat. Passant més i més pàgines, va veure que ni havia molt d'aquest tipus d'invents. Per tant, va decidir fer una cosa que pocs haurien fet. No va llegir l'última pàgina perquè no desaparegués. Perquè algun boig no trobés aquelles armes, va cremar el llibre menys una pàgina per tal que no desaparegués i la va enterrar. Així no la trobaria ningú.

En acabar, en Pau i en Lluç van tornar a casa amb un secret més a la motxilla.

AJUDA'M!

L'Alba i en Miquel eren una parella que vivien a Barcelona. Tots dos tenien una vida molt exasperant. L'Alba treballava tretze hores i en Miquel catorze. Tots dos van pensar que necessitaven un descans i van decidir deixar per uns dies el ritme de vida de Barcelona. Van decidir traslladar-se amb els seus dos fills a una caseta de fusta al mig del bosc, el qual es trobava molt a prop del poble on havien nascut. La casa havia estat deshabitada durant molts anys i necessitava algunes reformes. Va ser gràcies al preu, que era força adient, el que els va acabar de convèncer.

Van arribar a la casa mig abandonada, després d'un llarg camí estret i mal mantingut. Estava coberta de matolls i males herbes. Just entrar, van deixar les maletes i se'n van anar a fer un tomb pel bosc. Al fons de tot van descobrir un gran llac d'aigua cristal·lina amb una petita barca de rem que els va cridar molt l'atenció. Més tard van tornar cap a la casa. Els fills, en Pere, de deu anys, i la Joana, de sis, es van instal·lar cadascun en una habitació mentre el pare preparava el sopar i la mare mirava el seu programa preferit a la televisió. Els nens estaven contents de poder disposar del seu propi espai. No obstant això, un fet molt estrany va succeir durant la primera nit. Mentre tots ja dormien, la Joana va sortir del seu llit i es va aturar en una de les cantonades de l'habitació. Va començar a esgarrapar la paret de fusta mentre murmurava repetidament: «Ajuda'm!».

La petita Joana ja havia sofert algun episodi de somnambulisme amb anterioritat, per la qual cosa els pares no es van preocupar en un primer moment. Com a mesura de precaució van decidir que els nens dormissin a la mateixa habitació.

A partir de llavors, la Joana va començar a despertar-se cada nit, després que el seu germà s'adormís. Es dirigia a l'altre dormitori i esgarrapava la mateixa paret mentre repetia: «Ajuda'm!». A més a més, arran d'aquell comportament obsessiu, la nena es va tornar molt solitària i sempre estava trista.

La desesperació dels pares va comportar que anessin a veure un savi que vivia al poble. Els va explicar que la casa on estaven allotjats hi havia viscut un pare amb la seva filla. El dia que la nena va fer set anys li van preparar una festa sorpresa al bell mig de la casa. Tot eren rialles i alegries. Amb els seus amics, després del berenar, van anar a jugar a fet i amagar. Tots ja havien estat atrapats, però la nena no apareixia. Van anar a dir als pares el que havia succeït i van començar a buscar-la. Va ser una nit llarga, complicada i dura, però

res de res, la nena no apareixia. Tres dies més tard, el pare estava tan desesperat en veure que no trobaven la nena que hores més tard es va suïcidar.

Preocupats i espantats després d'escoltar la història, van tornar cap a la casa. Els pares de la Joana van prendre la decisió de retirar alguns dels panells de fusta que cobrien la paret i que la seva filla esgarrapava. Darrere van trobar un petit esquelet amb les mans lligades. Van quedar tots en xoc. Era la nena de la història? Per què era allà? Per què tenia les mans lligades? Com hi va entrar? Suïcidi o assassinat? Tot eren preguntes. La bombeta de l'habitació va començar a pampalluguejar fins que es va apagar.. El pare i la mare es van mirar als ulls i tots dos a l'hora van dir: *I ara què fem?* La mare era partidària de marxar, però el pare la va convèncer per quedar-se a investigar. En sortir a fora un fort tro va iniciar una tenebrosa tempesta.

En veure que no podien sortir enmig d'aquella tempesta, de seguida van entrar a casa. Mentre els nens jugaven al menjador en Miquel, molt atrevit i amb ganes de saber què havia passat, va decidir anar a investigar l'habitació que abans havia habitat la Joana. Quan va arribar, va obrir la porta detingudament i va pulsar l'interruptor, però el llum no es va encendre. Ho va provar més d'una vegada, però no, no hi havia manera d'obrir-lo. Va agafar un lot que hi havia el rebedor i va començar a investigar. Era de les habitacions de la casa menys acollidores i amb tan sols un moble vell, un llit amb una pota torçada i amb una creu penjada. De sobte, es va fixar que l'esquelet amb les mans lligades ja no hi era.

El pare, amb un to esgarrifós, va exclamar:

- Oh, Déu meu!!

La mare, en sentir el crit, va dirigir-se ràpidament cap a l'habitació on hi havia el seu home i va bramar:

- Miquel!!! Què passa?? On ets??

En entrar a l'habitació, la mare va veure en Miquel ajagut a terra mig marejat donant voltes al que podia haver passat. Aquella estranya circumstància l'estava afectant desmesuradament. La seva dona s'hi va acostar i va anar de seguida a abraçar-lo i el va fer seure sobre el llit per relaxar-lo.

La mare també va quedar ben turmentada després d'adonar-se que tampoc hi havia l'esquelet. Van sortir d'aquella habitació ràpidament i van tancar la porta amb clau. Van decidir no tornar-hi a entrar per res del món. Aquell lloc, clarament no era ni segur ni estable. Contenia alguna cosa que feia trontollar el benestar de la casa.

Aquella nit, van dormir tots quatre a la mateixa habitació, ben abraçats. Els pares no van dir res del que havia passat als seus fills i ells, sense entendre gaire la situació, es van adormir de seguida. En Miquel, com que era el més afectat i preocupat, va passar la nit

donant-hi voltes. El temor que li aparegués aquell esquelet el mantenia totalment inquiet. Hores més tard, vençut per l'esgotament, es va adormir.

Cap als volts de les tres de la matinada en Miquel es va despertar de cop. Va sentir uns cruixits que venien de dalt les golfes. Eren uns passos lents que de tant en tant anaven acompanyats de plors. Un calfred va recórrer el cos d'en Miquel. Des d'aquella mala experiència que havia tingut el dia anterior, havia perdut per sempre més la seva personalitat aventurera i. La seva reacció va ser abraçant-se molt fort a la seva dona i tancar els ulls.

L'endemà el matí, tots quatre van pujar a les golfes per seguir el rastre dels passos i els plors que havien sentit a la nit. Res d'estrany van percebre. Quan estaven a punt de prosseguir cap a les escales, la mare, l'Alba, es va adonar que la petita Joana s'havia quedat encantada mirant fixament per la finestra. Tots tres s'hi van acostar amb curiositat. Tot mirant-hi a través, , van veure al bell mig del llac la barca de rem amb una nena amb una llarga melena rossa que s'endinsava llac enllà. Va girar-se tot mirant la casa amb un somriure.

TURQUIA

Tot tremola, tot es mou.
Tot s'ensorra i cau a terra!
Què és això? La guerra?
Dintre meu tot es remou...

Tot tremola, tot es mou.
La mare vol que vagi amb ella:
"Res de por", diu a l'orella.
Però, dins meu, l'angoixa em cou.

Què és aquesta bogeria?
Quin horror i quin neguit.
És realment una follia!

Un dolor immens em desafia
i creix dins el meu pit:
sento i ploro per Turquia.

QUI SOC JO?

Jo soc jo,
no soc ningú més:
ni aquell que vols que sigui,
ni aquell que jo vull ser.

Soc aquí ara,
tot allò que m'ha passat.
No soc qui era,
sinó qui he demostrat.

Jo soc els meus avis,
els meus pares i els meus germans.
Jo soc el sol quan surt al matí
i quan encara no s'ha post.

Qui soc sinó el resultat
de la meva vida?
Qui soc, sinó les decisions
dels meus avantpassats?

Potser soc un altre,
potser soc l'avui i el demà,
potser soc tot allò que vulgui,
potser, simplement, soc jo.

MEMÒRIES DE TEMPS PASSATS

El cel acaba de disparar el primer llamp refulgent de l'abundant tempesta. M'aixeco del llit lentament i m'apropo al vidre entelat. Observo com cauen les primeres gotes d'aigua, que repiquen sobre l'ampit de la finestra. Aleshores, noto com el so d'un tro punyent i escruixidor ressona dins la meua caixa toràctica. Rufflo a causa de l'abatiment acumulat en el meu interior i m'adono que falta poc perquè les agulles del rellotge indiquin que són les dues de la matinada. És tard, però sento que no podré tornar a aclucar l'ull. Em dirigeixo al llit altra vegada i veig com el segon llamp es reflecteix a la paret de l'habitació. Provo d'adormir-me diverses vegades, tot i que resulta impossible.

Després d'una llarga estona, decideixo aixecar-me de nou. M'acomodo a la butaca de molles que es troba arran la finestra i observo amb deteniment un dels llibres que hi ha sobre la tauleta de nit: *Aires del Montseny*, de Jacint Verdaguer. Recordo aquelles nits d'hivern, quan jo era petita, en les quals el meu pare em recitava versos d'aquesta gran obra de Verdaguer, un dels poetes que ell més admirava. Ho feia amb cura i molta delicadesa. Després del ressò de les paraules, guardava silenci i escoltava. Mon pare duia la poesia a la sang i conservava tots els seus poemes dins la memòria. Fou la persona que m'apropà a la literatura i em va fer veure la vida d'una manera diferent. Des del dia que se n'anà, no he tornat a ser la mateixa. Va ser llavors, quan em vaig adonar que quan perdem a algú que estimem i ha estat al nostre costat tota la vida, una part de nosaltres també s'esvaeix.

Aixeco la mirada i noto com les llàgrimes comencen a relliscar pel meu rostre sense parar. Em costa respirar i intento que l'angoixa s'alleugi, però és com si hi hagués poc aire a l'abast, malgrat la brisa humida i temperada de l'exterior que acaba d'aixecar-se i fa que les gotes de la pluja impactin amb força contra el vidre. No acostumo a sentir-ne gaires, de melangies i tristors, però a mesura que van transcórrer els dies sento que soc cada vegada més sensible. Els anys passen veloçment i m'he fet gran *ipso facto*. Potser és l'enyor de la meua infantesa el que em produeix aquest insomni.

Els temps han canviat més del que em pensava. Ahir, abans que es pongués el sol, vaig anar a comprar el diari al quiosc i, seguidament, vaig reposar una bona estona al banc d'un parc. Més enllà, hi havia una colla de joves, tots amb les celles arrufades, enganxats al telèfon mòbil. Una escena poc habitual, per mi. Estaven relativament a prop els uns dels altres, però cap d'ells dirigia la paraula a ningú. Aquests recursos digitals han tingut un impacte transcendent en la nostra actualitat i, en poc més d'una dècada d'existència, han

passat de ser una excentricitat juvenil i una eina útil per contactar amb amics i familiars, a ser el lloc per excel·lència on tenen lloc transaccions de tota mena. Al cap i a la fi, ens allunyen de les coses importants de la vida. Quan jo tenia la seva edat, jugava a la petanca amb les meves amigues i treballava en una petita fàbrica els caps de setmana. Mai em quedava a casa sense fer res de profit. En aquella era, havies de lluitar per aconseguir coses que ara mateix ens poden arribar a semblar una ximpleria perquè ja donem per suposat que mai ens faltaran. Ho tenim tot massa a l'abast. Anys enrere, quan arribaves de l'escola o de treballar amb la panxa buida, menjaves, com a molt, una llesca de pa amb tomàquet i pernil i, de tant en tant, alguna cosa més. Quan arribava el dia del teu aniversari, et regalaven una taronja i, si tot anava bé, alguna nina. Per molt estrany que pugui semblar, era una noia molt feliç. Solem associar la felicitat amb el fet de tenir, però potser ens hauríem de plantejar si realment ens calen tantes coses per viure. Al llarg de la història, hem anat creant una societat cada vegada més materialista. Nosaltres, en canvi, érem feliços veient tan sols com una bonica posta de sol baixava lentament entre les muntanyes. Em dol veure com ha evolucionat tot al llarg d'aquests últims anys. La gent cada vegada valora menys el que té i es queixa per qualsevol bestiesa.

A més a més, ara que ja m'he fet gran i miro les coses des d'una altra perspectiva, penso en tot el que he deixat enrere i el poc que em queda per davant. És trist que només l'absència deixi empremta. Quan som joves la vida sembla eterna, però, a mesura que els anys van passant, ens assalten els dubtes. Disposem de massa poc temps i moltes vegades el desaprofitem. Tot i tenir bons records de la meva infantesa, me'n penedeixo de no haver fet moltes de les coses que m'haurien agradat.

Després d'estar una llarga estona pensant en la meua vida, intento oblidar totes les meves preocupacions i m'adono que són cada vegada menys les gotes d'aigua que vessen. No es presenta cap núvol que impedeixi veure amb claredat el cel obscur, que romp tot el que es manifesta monòton. La nit és poblada per milions d'estrelles que superen la capa de foscor que ens cobreix. Aleshores, entre la penombra i la celística dels estels, recordo un dels poemes que el meu pare va deixar escrit dies abans que el destí se l'endugués. Quan el vaig llegir per primera vegada, encara era massa jove per entendre'l. Ara, en canvi, puc desxifrar el missatge que volia transmetre amb aquestes paraules:

Segons que avancen
i no retrocedeixen.
Fets que passen
i mai es repeteixen.

La vida que vivim
i hem viscut.
Els que neixen
i els que hem perdut.

Necessitem més temps

per continuar els viatges
que hem deixat a mig camí;
per fer el que encara no hem fet;
per aprendre a equivocar-nos,
aixecar-nos, i seguir.

Els millors moments
ràpidament s'esvaeixen
i els dolents,
remots ens queden.

El temps és una vida,
una història,
la proximitat o la distància
entre la vida i la mort.

La vida és temps en la
seva essència, que avança,
sempre constant.
Un viatge per la felicitat i el
sentit, disposat a
portar-nos al seu terreny.

Ara per ara, però,
l'únic que puc asserir
és que no sé què serà de mi
el dia que jo hagi de marxar
i el temps no em vulgui acompanyar.

LA CONDEMNNA DELS GENIS

Des de temps immemorables, poques ments han estat beneïdes amb el do de la genialitat. Aquestes persones, antany, despertaven un talent natural tan harmoniós i abismal que deixava opaca la resta de la humanitat; destacaven amb una intensa llum que ni elles mateixes eren capaces de suportar.

Aquest fenomen s'ha anat repetint, infinit, al llarg de la història. Wolfgang Amadeus Mozart el posseïa, era el mestre de la música amb tan sols vuit anys. Estava destinat a ser un geni. Quan interpretava una obra amb piano la sala quedava silenciosa, degustant fins a l'últim so del seu instrument.

La seva mateixa vida es tractava de la melodia més delicada i sublim de totes, iniciant per un preludi suau i alegre, que representava la seva infantesa. De fet, la partitura va començar a fer-se més brillant, i un *courante* es va fer camí en Mozart. Festes, honor, èxit, amor, llàgrimes, alcohol i malaltia. La peça va fer un gir fosc, evolucionant a una *giga*. Qui era? Qui era ell? Per què Viena, de cop, semblava més buida?

El seu pare havia mort, juntament amb una part d'ell mateix.

El músic va cridar i gargotejar la seva obra, va compondre *Don Giovanni* i la va malvoler amb el seu dolor. Qui era? Qui era ell? Per què estava buit? Ara, la seva vida era una *fuga*, massa ràpida i furiosa fins i tot per respirar. Feia mal, estava sol, patia d'est a oest, despertar-se s'havia convertit en un infern.

Ja no volia ser un prodigi.

De sobte, la *fuga* es va acabar, i el jove Mozart va expirar amb tan sols trenta-cinc anys. El seu geni va continuar fent ombra a milers de persones segles després: Beethoven, Brahms, Schubert... En quin punt va passar de ser humà a ser un monstre?

Més tard, va néixer Egon Schiele, el fill de l'angoixa. També va ser recompensat amb la grandesa de l'art, la bellesa de la pintura i la gràcia de la sensibilitat. Tanmateix, tampoc va escapar de la seva tragèdia. D'ençà que era un nen, la mort ja el perseguia com un núvol gris. Era amorfa, lletja, bruta, fastigosa... potser un mirall del mateix Schiele. En la seva obra va representar tota aquesta amargor, en comptes de buscar el plaer visual va decidir mostrar la part més terrible dels humans; no inventava finals feliços, pintava realitats. La

nuesa, la cobdícia, la traïció, el mal... els pecats de la condició humana eren les seves muses.

I Schiele compartia aquest dolor, ell també patia i plorava, i odiava, i errava, i moria. Les pinzellades de la seva vida estaven plenes de taques i dolor, malauradament. A l'edat de vint-i-vuit anys, Egon Schiele va morir, tres dies després de la seva muller. El seu regal de naixement havia desencadenat en una trampa, un engany sense escrúpols que va despullar l'ésser humà i només en va deixar la lletja i trista veritat.

És una maledicció. Ser el protagonista de la història no consisteix en trobar el camí de l'heroi, sinó en evitar el del malvat. La genialitat, per més contrari que pugui semblar, és la tomba dels savis, tota tacada de la seva sang.

Per què tothom vol ser un geni, no obstant? Per què tothom desitja ser superior? La gent no sap veure més enllà dels resultats, no és capaç d'entreveure l'advers camí que hi ha al darrere.

Els beneïts se senten inútils, se senten menyspreables a cada minut del dia. La seva obra mai és suficient, sempre hi ha una passa més a prop de la perfecció. La pressió constant de ser idoni pesa tant com el mateix cel, i esgota fins a les últimes energies. Fa mal, fa molt mal ser tan bo i esdevé que rendir ordinàriament sigui un fracàs.

En conseqüència, mai acaben de viure, es limiten a existir. És trist, oi? No aprofitar el temps i deixar que aquest passi volant amb ànsies d'arribar al final, esperant que el rellotge col·lapsi abans de temps. Això no és vida, no val la pena lluitar per aquest infern.

Alguns han de sacrificar-se per mantenir contents els altres; és natural. En el moment que algun geni vol desafiar el seu destí, desencadena desgràcies, pedaços de bogeria enganxats a la història per sempre més. Es podreixen, i fan coses repugnants. Com un genocidi. Un assassinat a set milions de persones. Una monstruositat.

Les persones fem por. Prenem decisions terribles només pel mateix benestar, i transformem la nostra gràcia en la nostra arma. Amb qui ens hauríem d'enfadar, amb la divinitat que ens va maleir o amb les tries que fem per culpa del do?

Jo ja sé a qui condemnar, perquè, certament, la genialitat no seria una calamitat si no fos perquè nosaltres l'empenyem a ser-ho. Mozart i Schiele no haurien mort, si ho haguéssim fet bé. Ens culpo a nosaltres, els humans, i em culpo a mi.

En aquest punt, ja no m'espanta Déu, m'espanta la seva creació. M'espanto a mi mateix, i m'espanta ser un geni.

REFLEX D'UN TCA

Les aus, decidides i valentes emprenen el vol,
les bestioles de terra es refugien per precaució,
les fulles i branques cruixen quan s'amaga el sol,
la roba neta ja no s'estén al balcó.

Dies apagats, ensopits i amargats,
acullen el silenci de la vida que continua caminant.
Els records càlids han quedat al fons, ensorrats,
sols els infants ho viuen amb encant.

La vida segueix, no s'atura i a ningú espera,
mala jugada pels qui com jo s'han quedat
estancats en aquesta esfera.
Acumulació de pensaments i soledat.

Amb claredat no sé quin va ser l'inici,
però el detonant d'aquesta agonia és clar:
Comentaris, sentir-me fora de lloc i baixa autoestima, tot un suplici.
Afegint-hi una autoexigència que no em deixa avançar.

Autoengany dient que pateixo de falta de gana,
quan les ànsies per menjar són palpables.
Fent exercici sempre a desgana,
per mantenir uns patrons de figura estables.

Aquestes conductes comencen a preocupar
als qui de veritat m'estimen,
mentre que els que intento impressionar
no em parlen ni amb mi es fixen.

Per les cantonades l'aigua comença a vessar,
però a la meua ment "jo ho tinc tot controlat",
tant, que cada mil·ligram he de pesar
i em frustro quan l'horari de la ratlla ha passat.

Les conseqüències, no pas poques, comencen a florir,
deixo de banda la societat i començo a perdre una gran amistat.
La felicitat, l'empenta i la vitalitat, s'han acabat de deconstruir.
Sols m'he quedat amb les pitjors companyes de viatge: la Depressió i l'Ansietat.

Vull aguantar fins al final, he d'arribar a la perfecció,
però hi ha dues versions de mi que lluiten entre si:
una pensa que m'he d'aturar, que mai aconseguiré satisfacció,
mentre que l'altra m'empeny dins del cercle viciós sense fi.

Amb languidesa m'arrossego fins als confins de la perseverança,
l'esgotament pot amb la meva ànima i em deixo caure.
Què sabreu vosaltres, ningú m'entén, he perdut la constància,
el desig de recuperar el temps perdut he de complaure.

I així comença una nova etapa, tot surt retronant,
necessito afartar-me i no parar fins que el cos em digui prou,
ara la meva vida es centra en el fruit prohibit durant tant,
no ho puc frenar, he entrat dins un atzucac de nou.

L'estiu arriba i m'enlluerna un bri d'esperança abismal,
tinc recaigudes, però em torno a aixecar encara més valenta.
Accepto que realment tinc una malaltia mental
i només al que dicta el meu cor estic atenta.

Finalment, tot ha acabat i contemplant la llum del sol ponent
comprenc que a la vida no tot pot ser com esperem,
que hem d'aprendre a viure el present
estant orgullosos del que vam ser, el que som i el que serem.

Hem d'afrontar els obstacles com a grans aprenentatges
continuar endavant confiant en la nostra paraula
deixant de banda les opinions d'altres personatges
perquè la vida es fa curta i hem d'aprofitar-la.

Ningú ho farà per nosaltres.

MAI MÉS TORNARÉ A SER JO

Trets, explosions, joves soldats innocents matant-se sense pietat els uns als altres per culpa d'uns quants senyors enriquits, que no fan més que discursos. La majoria de les seves paraules, no són més que farses per enganyar i dirigir com volen un petit ramat de xais anomenat població.

No sabem ni la meitat de la veritat de les guerres. En realitat, no sabem què és una guerra.

Totes les descripcions que podem trobar en els diccionaris, estan molt allunyades de la crua realitat d'una sanguinària croada. I és per aquesta raó que escric això. Escric aquest text perquè la gent sigui capaç de comprendre'm quan, a la fi de la guerra, tingui por d'un simple cop, d'un simple petard, com si fos un colom. No, no soc cap colom. A diferència de mi, els coloms volen lliures, i jo, mai podré deslligar-me d'aquesta tristesa, d'aquesta por. El pitjor, és que el terror que sento dintre meu, no és fruit de les explosions o de la possibilitat que em matin, la por que tinc, és cap a mi mateix, la por que tinc, és a causa del meu valor de matar un noi que no era ni major d'edat.

Mai em podré deslligar d'aquest odi cap a l'ésser humà que, en cada petita batalla, cada mirada de terror dels soldats als qui he hagut d'assassinar, ha anat augmentant. No vull res més que la pau interior. No vull res més que aquest dolor s'acabi.

És cert que podria posar fi a tots els meus sentiments d'angoixa ara mateix, al cap i a la fi, tinc un rifle a la mà, un revòlver a la pistolera de la cuixa i tota mena d'armament, i ara, no vull res més que la meva pròpia mort, però l'únic que em manté en vida, és l'esperança d'un dia de trobar la meva dona i la meva filla amb vida, entre tot aquest embolic. Aquesta, és la realitat d'un soldat. Això, és un soldat: la por encarnada.

Vaig treure el cap de la humida trinxera per poder trobar el franc tirador que ens disparava. Quan ho vaig fer, una bala em va passar a dos centímetres de la cara.

Només amb l'instant que havia tret el cap, havia pogut divisar una espècie de llum fugaç, que vaig deduir que era el nostre enemic.

Sense el permís del meu comandant, vaig escapolir-me de la trinxera sense ser vist, i vaig intentar anar més a prop del tirador.

El tenia just al davant, només a uns metres. Ell no m'havia vist. Vaig treure a poc a poc la punta del meu rifle, vaig apuntar bé a la cara perquè fos ràpid i indolor tant per a ell com per a mi, vaig tancar una miqueta els ulls i vaig prémer el gallet.

Va caure a terra com un plom.

Quan vaig avisar al meu equip, vaig ser el rei durant tot aquell dia, tothom m'elogiava. A partir d'aquell moment, vaig ser el novell "Tigre Sigil·lós".

No em volia dir així, però no em queda cap altre remei. Aquell nom, em recordaria sempre més, totes les atrocitats que vaig cometre.

Em van despertar unes corredisses que se sentien pel campament. Estàvem en una base militar de l'Estartit. La base militar Loran, on ens van deixar dormir per aquell dia. Quan vaig tenir prou valor per aixecar-me, vaig agafar una pistola Astra 400. En sortir per la porta vaig veure un home apallissant-ne un altre. Què havia de fer jo llavors. Havia d'anar a salvar-lo? Havia de tornar a la meua llitera com si no hagués vist res? No sabia què fer. La por va ocupar un lloc al meu cos, un lloc que, aquell mateix dia, havia estat ocupat pel valor de matar un pobre noi.

Al final em vaig decidir. Vaig anar ajupit fins on era aquell home. Un cop vaig ser al darrere, vaig mig veure un cap d'una àguila. De seguida sabia de qui es tractava. Era una brigada nacional que havia entrat al campament a abatré'ns. De seguida em vaig adonar que havia errat. Vaig notar un fort cop al clatell.

Vaig caure a la sorra, com un plom. Era conscient en tot moment de què passava al meu voltant, però no em podia moure. Aquella sensació em produïa una forta angoixa. Em produïa terror.

Sé més o menys que em van transportar en un camió militar. Quan vaig poder recuperar el control del meu cos estava lligat a una cadira. Tenia un home al davant.

No em mirava, estava d'esquena a mi. No vaig gosar dir res. Es va girar, semblava que m'hagués vist despertar-me. Tenia una gran barba i era força gran. En destacava una cicatriu molt llarga que li anava de l'ull fins al llavi. La seva mirada infonia por, era una mirada d'odi. El meu temps havia acabat, tenia un revòlver Ruby 38 a les mans, però jo tenia el canó just al davant. Vaig notar la sensació del ferro fred del canó de l'arma. Un calfred em va recórrer tota l'esquena. Ningú no deia res.

Jo només pensava en la meua vida, però no en la vida que tots imaginem, sinó en la meua filla, la meua dona, la meua verdadera vida. No puc descriure res més d'aquell moment. Només vaig poder veure com el gallet s'anava enfonsant lentament. De sobte, una explosió que em va portar al no-res.

La vida se'm va escapar d'entre les mans. En aquell precís instant, em vaig adonar que la pregunta "Què hi ha després de la mort?" no servia per a res. La verdadera pregunta sobre la mort era, "Amb qui estaré després de la mort?".

Aquella qüestió va fer que m'adonés de la importància de viure el moment amb qui més ens estimem, ja que un dia, pot ser que ja no els veiem mai més. No podia parar de pensar en què farien aleshores la meva dona i la meva filla, les úniques que m'importaven.

Estan soles enmig d'una guerra. Soles al món. Soles en un món corromput per l'avarícia d'un grup de rics que no paren de mentir-nos. No paren d'intentar dirigir-nos com i cap on volen. Ens enganyen fent veure que son bones persones que ens intentes ajudar, però no, nosaltres els ajudem a ells fent cas a les seves ordres, fent cas a tots els missatges subliminals que ens envien.

Aquest és el final de la meva història, de la meva vida, que un dia va ser trencada per culpa d'una guerra. No se sap què és una guerra sense viure-la, però jo faré una petita comparació, tot el que pugui escriure avui aquí, tot el que podem veure en pel·lícules o documentals sobre la guerra, són flors i violes comparat amb la sensació que viu un soldat.

EN UN MAR DE MÒBILS

Quan començava a fosquejar, per a ell, la jornada ja havia acabat. Llavors s'estirava sobre la sorra i, observant la línia de l'horitzó, observava com el Sol anava desfilant i el taronja omplia el cel deixant pas a la negror. La Lluna, tímida, de mica en mica es deixava veure i, acompanyada per milers de punts lluminosos, anava omplint de llum a la foscor.

En veure el gran roure va trencar a la dreta i es va enfil·lar muntanya amunt. A poques passes hi havia una petita caseta de fusta que, amb només un llit i una petita tauleta, feien de llar a aquell pescador. Llavors, amb la pesca del dia, es preparava un àpat senzill i s'arraulia al llit. En aquella època de l'any, l'estiu, el Sol omplia de vida en aquell indret i sols el cantar dels ocells i el bressol de les ones del mar trencaven aquell silenci profund.

Quan el Sol treia el cap ell ja estava al seu lloc. Les hores passaven i ell, pacient, restava immòbil. De tant en tant un peix despistat picava l'ham i llavors, amb un gest ràpid, el posava en la seva capsa. A l'hora de dinar, amb la collita, que era el nom que s'havia inventat per referir-se al que havia pescat, amb un tros de pa sec i una poma s'omplia la panxa.

Els dies passaven i el diumenge solia anar al poble de l'altre costat de la muntanya comprar les provisions per la setmana següent i per vendre l'excedent. I així van passar mesos, anys fins que va arribar aquell diumenge. Sí, aquell diumenge.

El dia va començar com sempre, es va calçar, es va posar aquell barret vermell que tant li agradava i s'enfil·là muntanya amunt. Va ser quan va arribar al cim que va notar alguna cosa estranya en aquell poble. La quietud regnava en aquell indret i el silenci inundava aquella vall. Setmanes abans es podia observar una multitud de gent que anaven amunt i avall. Semblaven com formiguetes davant d'unes molles de pa. Però ara tot estava diferent. Era com que el poble hagués mort. Va decidir endinsar-se al poble per veure si podia descobrir el perquè d'aquella tranquil·litat que tant l'inquietava.

Va començar a fer voltes pel poble i totes les botigues estaven tancades. Des de fora al carrer no es podia apreciar res, i no va ser fins que entrà en una casa que s'adonà de la situació. Les persones semblaven abduïdes per una cosa que semblava un tros de metall rectangular que emetia llum. Ell no acabava d'entendre com una cosa tan petita havia paralitzat un poble tan gran com aquell. Sacsejava a les persones per veure si reaccionaven, però, semblaven completament distants, com si no estiguessin allà.

No sabia què fer. Va pensar en el seu futur, el comerç es paralizzaria i sols es podria alimentar de peix. Absort en els seus pensaments va procedir a dirigir-se cap a casa seva. Va ser llavors quan els seus ulls van topar amb una d'aquelles coses metàl·liques. Es va esgarrifar, però, la curiositat va guanyar a la por. Volia saber què hi havia en aquella cosa que feia que la gent perdés la consciència. Quan el va tenir a les mans una llum s'encengué. Al cap d'una estona entengué el seu funcionament i allà va restar durant hores i hores.

No s'adonava de la pluja que li queia al cap. Va començar a tenir gana, però no podia apartar la mirada d'aquell objecte. Un ocell s'assegué a sobre seu, però ell no se'n va adonar. Era com que aquella cosa s'hagués menjat la seva ànima i sols quedava la part física.

Els dies passaren i finalment la gent començà a morir-se per manca d'aigua i d'aliments.

UN MÓN SOSTENIBLE ÉS POSSIBLE

El medi ambient és un lloc ben sagrat,
amb boscos, rius, mars i muntanyes que cal cuidar.

Però la humanitat l'ha ben embrutat
i ara el planeta està en perill, és un fet comprovat.

Cada petit gest és important,
per preservar la natura i el nostre futur,
apaga les llums, fes servir la bicicleta,
i junts crearem un món més segur.

Les fàbriques escupen fum sense aturar,
els cotxes són massa i el transport no avança.
La nostra vida es fa cada cop més ràpida
i el planeta pateix aquesta matança.

Som els protectors del medi ambient,
i hem de fer-ho bé, perquè és la nostra missió,
cuidar el planeta i ser conscients,
que el futur depèn de la nostra decisió.

EL DOLOR DE PERDRE ALGÚ

Han passat dos anys des que va morir el meu millor amic, però sembla que va ser ahir. Encara hi penso tot el temps i encara el trobo a faltar terriblement. Tot i que han passat dos anys, el mal de perdre'l mai no desapareix. Sempre hi és, guaitant al fons, llest per sortir a la superfície en els moments més inesperats. Hi ha moltes coses que poden desencadenar aquests records i fer que el dolor torni ràpidament. Escoltar una cançó que em recorda a ell, veure algú que s'hi assembla, o simplement pensar-hi en general. És difícil suportar aquests records, però sé que he de seguir endavant. Si mai heu perdut a algú proper a vosaltres, llavors coneixeu el dolor punxant de la pèrdua. Encara que el temps guareix totes les ferides, el mal de perdre algú no desapareix mai.

- La tristesa de la pèrdua

Pensar a perdre algú ens omple el cor amb tristesa i dolor. La tristesa és una potent emoció que ens fa reflexionar i ens recorda com va ser de preciosa la nostra relació amb la persona perduda. Tot i que no podem evitar sentir tristesa, és important recordar que és una part natural del procés de dol. La tristesa ens recorda com va ser d'especial la nostra relació amb la persona que ens ha deixat, i és la nostra oportunitat d'honar la vida de la persona. Per això al recordar-la, en lloc de plorar-la s'hauria de riure i brindar per ella, encara que jo... Mai en seré capaç.

Algunes vegades la tristesa es torna massa dura per suportar-la. Pot inflar-se fins a esdevenir depressió, que té la capacitat de deshabilitar la nostra vida diària, destarotar-la per complet i fer-nos perdre en un mar de sentiments. Enyorança, tristesa, solitud... perquè no podem fer com si res davant el dolor que ens envaeix.

- El que podríem haver fet

Després de perdre algú proper, és normal sentir-se responsable de la pèrdua. De vegades la pèrdua és sobtada, cosa que ens causa un sentiment de confusió i culpa. Pensem en totes les coses que hauríem d'haver fet. Hauríem d'haver dit alguna cosa? Hauríem d'haver fet alguna cosa? Quan ens enfrontem a aquest nivell de responsabilitat, ens sentim inútils i culpables, buits per dins. En aquest punt, cal recordar que no sempre som responsables de la pèrdua d'algú. Aviat vaig notar que vam fer tot el possible per evitar aquesta situació i que ell ja se n'havia anat. Les malalties fatals, els desastres naturals, els accidents i els esdeveniments traumàtics que porten a la mort sovint són fora del nostre control. Deixant

culpabilitat, per una banda, podem acceptar que no es va poder evitar la pèrdua, però la culpa torna a venir i a menjar-te, a obligar-te a fer-te una bola, a fer-te tan petit com pots, perquè la culpa, la culpa no és un pes que es pugui suportar sobre les espatlles.

- La sensació de solitud

La solitud va tenir el seu lloc a la meua vida des d'aquell dia en què el meu amic se'n va anar. Tot i estar envoltat de persones, sentia com si estigués sol al món. La persona amb qui compartia la meua vida no semblava tenir la mateixa comprensió cap al que sentia; i encara que havíem patit la pèrdua junts, ens enfrontàvem a ella de maneres diferents. Aquesta solitud em va conduir a una sensació d'aïllament i solitud intens, com si no pertanyés al món que m'envoltava. A mesura que anava transcorrent el temps, aquest sentiment de solitud va començar a alleujar-se una mica. Em vaig adonar que no estava sol com veia, en realitat hi havia persones que em comprenien i em donaven suport. Sempre sentiré l'absència del meu amic, el meu germà.

- La por d'oblidar

La por d'oblidar és una de les principals preocupacions que afecten les persones que han perdut algú proper. Quan el meu millor amic va morir, temia perdre tots els records que ell m'havia donat. Em vaig adonar que si els oblidava, aquell amic especial, deixaria d'existir per sempre. Per combatre la por d'oblidar, hi ha moltes coses que vaig fer per honrar la seva vida, fer fotos, deixar gravats els millors records, escriure en un diari, o fins i tot fer obres d'art. Les fotografies ens brinden el poder de capturar moments per sempre perquè altres els puguin veure. els escrits ens permeten recordar els moments especials i perquè aquests moments eren tan importants per a nosaltres. Gravar els teus records permet que puguis sentir les teves aventures amb aquella persona, i fins i tot denotar l'emoció a la veu. I la creació d'obres d'art ens permet honrar la vida i la memòria d'un ésser estimat, glorificant-lo i brindant per ell.

- Vivint amb la pèrdua

Viure amb la pèrdua és una tasca difícil que s'ha de superar. Pot ser una tasca molt dura. Sobretot al principi, quan la persona que et completava se n'ha anat. La persona que per molt malament que t'anés tot, et treia un somriure. La persona amb qui has crescut i viscut, la persona per la qual has viscut.

EL DIARI

Dia 1 de gener de l'any 1987 són les 22:34, em dic Fèlix Gilbert, tinc catorze anys i visc a Kennecott, Alaska, en una petita casa al camp. Aquest serà el meu diari. El meu psicòleg em va recomanar fer servir un per fugir dels meus problemes, ja que em van diagnosticar ansietat. Això no és el que us volia explicar. Avui m'he despertat amb una agenda a la taula, no sé d'on ha sortit, només hi era. Vaig anar preguntar-ho al meu pare i em va mirar amb una cara molt estranya com si estigués boig. En fi, sempre em mira igual. Tant de bo la meva mare fos aquí...

Avui al matí li he ensenyat l'agenda a la Joana la meva amiga, ella em va mirar i se'n va anar, vaig obrir el diari molt estranyat del no-res va caure un calendari, al calendari hi havia un text, que posava: "avui, dia 1, a les 03:30 després de sortir de l'escola passaràs pel forn de la teva cosina i li donaràs l'agenda i el calendari. En aquest moment no sabia que m'estava passant i em desmaio. Quan vaig despertar era a casa, Estava el meu pare a la banda. Em va començar a cridar, jo no vaig protestar. Només me'n vaig anar de casa i em vaig dirigir a l'estany William, on vaig veure unes ombres. El vaig ignorar, total, estic boig.

Dia 4 de gener a les 07:19. M'he oblidat d'escriure els dies anteriors. L'agenda ha desaparegut, i la Joana s'ha mudat a Michigan. Estic sol, el meu pare m'ha tancat a la meva habitació.

- Demà aniré a comprar cordes, li vaig dir al meu pare que era per a un treball de E.F. i m'ha donat 10 dòlars, He decidit esperar fins divendres per anar a comprar les cordes. Tampoc li vaig poder portar l'agenda a la meva cosina, ja que pare em té prohibit anar sol pel carrer.

Dia 5 de gener a les 14:23. Les pàgines en el que escrit aquests dies en què vaig escriure el que pensava, ha desaparegut. Aquesta vegada l'agenda ve amb una carta que posa:

SÉ QUE NECESSITES DINERS PER E. FÍSICA AIXÍ QUE ET DEIXO 10 DÒLARS SOBRE LA TAULA

Falta poc per al divendres, estic molt emocionat.

-Aquest va ser la carta del seu difunt fill. Després de comprar les cordes- Em va dir el policia

-No pot ser, jo vaig ajudar al meu fill perquè se suïcidés, no, no pot ser.- Vaig dir el pare entre llàgrimes.

-Nosaltres ens encarregarem del seu marit.- va intentar consolar.

-Calla, calla, ell mai va ser el meu marit.- vaig cridar desconsolada. '

-Ho sento no pretenia ofendre senyora Eva.

Des d'aquest dia no vaig aixecar-me del meu llit, gairebé no menjava, Mike està a la presó per maltractament infantil i incitació al suïcidi. I jo,estic amb el meu fill

DESPRÉS DE LA FOSCOR, SEMPRE ARRIBA LA LLUM

Aquesta història ens explica que a pesar que pensis que res podrà millorar, amb esforç i confiança, sempre es pot tirar endavant, perquè a la vida tot són etapes, res dolent ni res bo dura per sempre.

Hi havia un noi anomenat Víctor, que per problemes de salut mental i econòmics va haver de deixar la seva filla en un centre, però amb el temps tot va anar millorant i va trobar una feina i va poder estar al costat de la seva filla una altra vegada.

Tot això comença quan en Víctor, la seva dona (Sara) i la seva filla (Llúcia), se'n van anar a viure fora de Barcelona perquè els diners no els arribaven per a l'economia que hi ha a Barcelona. Aleshores van decidir anar-se'n cap a Màlaga per estar millor, trobar feina i començar un nou camí com a família. Van arribar allí i al principi tot va anar bé. Van trobar un pis, la seva filla va començar en un nou institut, i es van fer amics d'alguns veïns. Llúcia va acabar l'institut i havia arribat l'estiu. Tot anava bé fins que la dona d'en Víctor s'ajuntava molt amb el veí anomenat Diego. En Diego i la Sara gairebé sempre sortien junts a tot arreu i allò a la Llúcia se li feia molt estrany. En Víctor va començar a sospitar que en Diego i la Sara tenien alguna relació secreta, però també era impossible perquè Diego tenia la seva nòvia, i la Sara estava amb en Víctor i feia dotze anys que estaven junts. En Víctor mai va pensar que la Sara l'enganyaria.

Quan van passar unes setmanes, en Víctor, la Sara i la Llúcia es van assabentar que en Diego havia acabat la seva relació d'un any i mig amb la seva nòvia. Després d'aquesta ruptura, en Diego i la Sara van començar a passar més estona junts i sempre estaven molt afectuosos. Quan en Diego sortia, la Sara sempre volia anar amb ell. Un dia molt assolellat la Llúcia, en Diego, la Sara i una veïna estaven a un pantà que estava prop del poble, era molt bonic i et podies banyar en el pantà. S'ho van estar passant molt bé fins que la Llúcia s'estava banyant en el pantà i de cop i volta es va girar per a dir-li alguna cosa a la seva mare i en aquell moment va veure el que sospitava des de feia uns quants mesos, en Diego i la Sara s'estaven fent petons, i la Llúcia els va enxampar! però ells no se'n van adonar.

Després, la veïna li va demanar a en Diego si la podia portar a casa, i en Diego la va portar cap a la seva casa. La Llúcia va sortir del pantà i va anar directament a la seva mare i li va dir que perquè s'havia deixat fer petons per en Diego quan estava en una relació de dotze anys amb en Víctor. La Sara va respondre de la manera més ximple, ella va dir *Jo només vull ser feliç*. I la Llúcia va pensar: *o sigui que amb nosaltres no és feliç?* Després de tots els

anys que hem passat junts. Després d'aquest dia en Víctor es va assabentar de tot això i es va posar molt malament. Les discussions entre la Sara i en Víctor van augmentar molt fins que va arribar la fira i la Sara hi havia dies que no venia a dormir, i ella els mentia dient *Jo me'n vaig anar a dormir a casa d'una amiga*. Quan era evident que ella havia estat a casa de Diego, perquè no coneixia a gairebé ningú del poble.

En aquests mesos, la Sara se'n va anar a viure a casa d'en Diego, i en Víctor i la Llúcia ho varen passar molt malament amb un rebrot dels problemes de salut mental, pel mal que els havia fet Sara i els va semblar molt malament. Va arribar setembre, torna a començar l'institut, la Llúcia i en Víctor ja pensaven a tornar a Barcelona, perquè aquí ho tenien tot: la Llúcia hi tenia el seu institut, el seu metge, els seus amics i amigues i el futbol.

A finals d'octubre, en Víctor i la Llúcia van començar a fer les maletes per a tornar a Catalunya, on realment sempre van ser feliços i hi volien tornar a començar una nova etapa. El retorn es va complicar, però al final Sara va deixar que tornessin a Catalunya. El dia 1 de novembre varen arribar a Catalunya, i van estar deu dies a casa d'una amiga, uns altres deu a casa d'un amic, i una setmana en un hostel, fins que els van donar un pis compartit.

Al cap de dos mesos d'estar en el pis compartit, els van dir a Víctor i a Llúcia que el millor per a Llúcia era anar a un centre fins que Víctor aconseguís treball, tingués una millor salut mental i tingués diners per a un pis per als dos, aquesta notícia no els va agradar molt, però en realitat si era el millor per a ella i també per a ell, perquè li seria més fàcil buscar feina... La Llúcia va entrar al centre i veia en Víctor després de l'institut i quan anava a futbol. En Víctor va començar a buscar feina i a moure's d'un costat cap a l'altre, esforçant-se per a d'aquí a uns mesos tornar a estar al costat de la Llúcia una altra vegada com abans. Després d'un mes i mig en Víctor va trobar feina i va anar a fer l'entrevista de treball. Uns dies després el van cridar dient que va ser acceptat per aquell lloc de treball i li van dir el dia que començaria i que li dirien tota la informació de la feina.

Uns mesos després de Víctor va començar a cobrar i tot li va començar a anar millor, va millorar de salut mental, la seva situació econòmica, i ja no l'afectava el que havia passat, i també veia que la Llúcia se sentia bé, li anava bé a l'institut i al futbol, i se la veia més feliç al saber que en Víctor ja estava treballant i que anava millorant tot a poc a poc. A en Víctor li anava molt bé la feina i guanyava bastants diners per a anar guardant per a un pis i la Llúcia estava molt millor de salut mental que abans. Un dia, en Víctor va comptar tots els diners que tenia guardat per al pis i tenia bastants diners per a un pis i tornar a estar al costat de Llúcia, i no s'ho va pensar dues vegades, va començar a buscar pisos per internet per tots costats, fins que va trobar un que li va agradar, i en Víctor el va llogar. Unes setmanes després en Víctor i la Llúcia ja estaven junts com abans i van tornar a ser igual de feliços que abans. Tot els anava bé, ja no els afectava el que havien patit, i la foscor de les seves vides ja se n'havia anat.

L'ILLA DE LES AVENTURES

Vet aquí una vegada un grup d'amics que es coneixen des de la infància. Els seus noms són Àlex, Carla, Max, Elena i Ferran. Tots ells van créixer a la mateixa ciutat i van assistir a la mateixa escola i anaven a la mateixa classe des de P3. Un dia després de l'institut se li va ocórrer que, ja que es coneixen tant, podien fer un viatge junts i a tots els hi va semblar una idea fantàstica, i després van decidir que volien viatjar junts per explorar el món.

Cadascun d'ells havien dit una proposta diferent, només van coincidir l'Elena i en Max, que volien anar a una illa de l'oceà.

I al final la primera destinació va ser una petita illa tropical enmig de l'oceà. Van arribar a l'illa i van descobrir que estava plena de perilloses serps i altres animals salvatges. Malgrat això, no van perdre el valor i van decidir explorar l'illa.

Van caminar durant hores per la jungla fins que van arribar a una gran muntanya. Van decidir pujar-la per veure les vistes des de dalt. La pujada va ser dura, però finalment van arribar a el cim. La vista des de dalt era espectacular, però van descobrir que hi havia un castell abandonat molt gran a la vora.

Van anar cap allà i van decidir explorar el castell. Van pujar unes escales molt estranyes i van anar a parar a una espècie de sala secreta i molt peculiar. En aquella sala, van descobrir un mapa dels voltants de l'illa amb un tresor marcat en ell. Van decidir que havien de trobar el tresor.

Van començar a seguir el mapa, en ell hi havia moltes aventures. Una era cavar un forat pràcticament al mig de l'illa. Van començar a buscar el punt del mig de l'illa i no trobaven res. Els hi va costar molt arribar al punt i van decidir separar-se per trobar-lo. Al cap d'una estona, l'Àlex va trobar un X allà entre alguns arbres, ben bé al mig de l'illa.

L'Àlex va començar a cridar amb totes les seves forces perquè els seus amics l'escoltessin. Per sort ho va aconseguir i quan van arribar i estaven tots allà van cavar el forat i en hi van trobar una altra aventura i era anar cap a l'arbre més alt de l'illa i tallar-lo. Després de moltes aventures, van arribar a un cau ple de tresors. Van aconseguir recollir molts dels tresors i van decidir que havien de deixar l'illa abans que fos massa tard.

Van aconseguir tornar a la ciutat i van vendre els tresors per molts diners. Van decidir que això era només el començament i que havien de continuar amb les seves aventures. Van

planificar el seu proper viatge i van partir cap a un altre lloc per seguir amb les seves emocionants aventures.

TOT EL QUE HAURIA POGUT SER

Una nit estava a casa estirada al sofà, veient la televisió sense fixar-me gaire en el que feien o deien els personatges de la pantalla, absorta en els meus pensaments. Estava sola a casa, els meus pares havien sortit a sopar amb els veïns, els pares del noi que m'agradava, que eren amics seus. Sentint el toc-toc a la porta de casa, vaig córrer a la porta per veure qui era. Quan vaig mirar per l'espill vaig veure el meu veí del qual portava enamorada des de feia anys.

Es deia Martí i era un noi molt atractiu, alt amb els cabells castanys i els ulls verds, amb la pell lleugerament bronzejada. Veure'l a la porta de casa meva em va fer somriure de seguida i em vaig preguntar què hi feia, allà. Les nostres mares eren amigues i jugàvem junts de petits, ja que teníem la mateixa edat, però havien passat anys des de l'última vegada que vam jugar o anar a un sopar junts. Des de llavors, el nostre contacte es limitava a veure'ns ocasionalment al carrer o a l'institut i, com a molt, saludar-nos.

Em moria de ganes de saber què volia, però era inevitable sentir un cert nerviosisme, es tractava del noi que m'havia agradat durant anys. Em vaig mirar al mirall que hi havia just al costat de la porta per comprovar que estava presentable i em vaig disposar a obrir la porta. Quan vaig obrir, ell es va sobresaltar, tot i que ràpidament va recuperar el seu posat anterior, somrient esplèndidament.

— Hola —em va saludar ell.

— Hola —vaig respondre encisada pel seu somriure.

— Només em preguntava si vols venir a una festa a casa meva —va dir.

— Ara? —vaig respondre desconcertada per la seva proposta.

— Sí, la festa comença d'aquí a mitja hora —va contestar.

— Perfecte, doncs ens veiem d'aquí a mitja hora —vaig dir notablement nerviosa.

— Posat guapa. Fins ara —em va picar l'ullet i va marxar.

— Fins ara —vaig dir a l'aire, ja que ell ja havia marxat.

Quan vaig tancar la porta encara sentia papallones a l'estómac. En aquell moment vaig començar a posar-me nerviosa. M'havia de vestir! M'havia de maquillar! Què em posaria? Vaig córrer fins a la meva habitació i vaig treure tots els vestits que tenia a l'armari. Ràpidament, vaig anar al lavabo i em vaig dutxar en temps rècord. En tornar a l'habitació el dilema de la roba va continuar. Després de provar-me tots els vestits que tenia, em vaig decidir. Vaig optar per un vestit negre, molt senzill. Em vaig maquillar tan de pressa com vaig poder, em vaig posar les sabates i una mica de perfum. Quan ja estava preparada, vaig mirar el rellotge: m'havien sobrat cinc minuts.

Vaig agafar el mòbil i li vaig enviar un missatge a la meva mare avisant-la que era a la festa. Tot seguit vaig agafar una bossa de mà, negra també, hi vaig guardar les claus a dins i vaig sortir per la porta. El Martí vivia un parell de cases més avall, al mateix carrer que jo. És a dir, a menys d'un parell de minuts caminant. Amb cada passa que feia, em posava més nerviosa. Abans d'arribar ja sentia la música i vaig mirar el rellotge. Faltaven un parell de minuts per l'hora que havíem quedat, però, així i tot, vaig decidir picar al timbre. Millor arribar d'hora que tard, no? El mateix Martí va obrir la porta:

– Mira qui hi ha! –va dir amb un somriure.

– Hola, perdona que arribi abans d'hora –vaig contestar-li.

– No passa res, passa i així ens posem al dia. Quant feia que no ens vèiem? –va preguntar.

– No ho sé exactament. Molt de temps –vaig respondre intentat seguir la conversa.

– I doncs, que hi ha de nou? –va preguntar amb el seu somriure, ja habitual als llavis.

– Res interessant. I tu, què expliques? –vaig tornar-li la pregunta.

– Tampoc res gaire interessant –va contestar.

Quan li anava a fer una altra pregunta va sonar el timbre. Molt educadament em va dir que ja continuaríem parlant i va anar cap a la porta. Aquella pregunta que no havia pogut fer-li em rodava al cap. Per què m'havia convidat? Sí, era la seva veïna i filla dels amics dels seus pares, però com ja havíem comentat, feia molt que no ens vèiem ni parlàvem. Aleshores, un pensament que no m'agradava gens em va venir al cap. I si la meva mare li havia dit a la seva mare que em convidés? O pitjor encara, i si li havia demanat a ell directament? El simple fet de pensar-ho em va fer posar vermella de la vergonya.

La casa s'havia omplert de gent, alguns eren coneguts de l'institut, així que vaig saludar-ne un parell. Just quan estava saludant un company de classe que es deia Leo, el Martí es va apropar. En aquell moment em vaig fixar en com anava vestit. Portava una camisa negra

que l'afavoria molt. Quan va arribar on érem, ens va saludar. Li va preguntar al Leo, el qual era un gran amic seu, si se'm podia emportar. El Leo va dir que sense cap problema, amb un somriure als llavis. Aleshores el Martí em va posar un braç sobre les espatlles i em va portar a la cuina on no hi havia ningú. Com més ens allunyàvem de la gent, més nerviosa em posava. Suposo que em va veure la cara d'espant que tenia perquè li va marxar el somriure dels llavis i ràpidament em va dir que només volia seguir la conversa que havíem començat feia una estona. Finalment, vaig recuperar la compostura i vaig veure l'oportunitat per fer-li aquella pregunta de la qual tant necessitava saber la resposta: per què m'havia convidat?

– Estàs molt guapa –va dir abans que pogués preguntar-li res.

– Gràcies. Tu també –vaig contestar somrient.

– Ja ho sé –va respondre picant-me l'ullet.

– Segur que t'ho diuen molt sovint –vaig dir sense pensar i avergonyint-me'n a l'instant.

– Què vols dir amb això? –va preguntar rient.

– Res, res –vaig contestar morint-me de la vergonya—. Per cert, et volia preguntar una cosa.

– Dispara –va contestar amb el seu somriure de sempre.

– Per què m'has convidat? –vaig preguntar traient-me un pes de sobre.

– Perquè les nostres mares m'ho han dit. Com que tenim la mateixa edat i això han pensat que era bona idea.

– Ho sabia, no pot ser! –vaig contestar posant-me un altre cop vermella com un tomàquet.

– Era broma, era broma –va dir intentant salvar la situació—. També perquè em venia de gust.

– Per què et venia de gust? –vaig preguntar esperant que correspongués el meu amor.

– Doncs... –va començar a posar-se nerviós—. Doncs perquè m'agrades. Ja està, ja ho he dit.

– Ho dius de debò? –vaig preguntar, ja que no m'ho podia creure.

– Sí –va contestar vermell.

— Doncs saps què? —vaig dir molt contenta—. Tu a mi també. Des que érem petits.

Aleshores va començar a somriure un altre cop. Jo no em podia veure la cara, però estic segura que també hi tenia un gran somriure. Se'm va apropar i em va posar les mans a la cintura. Jo les hi vaig posar al coll i va succeir el que feia anys que esperava. Em va fer un petó! El Martí, el noi del qual feia anys que estava profundament enamorada m'havia fet un petó!

Aleshores vaig tornar a la realitat. No sé si havia estat la meva imaginació, m'havia adormit o simplement estava somiant desperta. Era a la porta, mirant per l'espill on ja feia estona que havia sonat el timbre i ja no hi havia ningú. En aquell moment em vaig adonar que tot això i mil coses més haurien pogut passar si només hagués obert la porta.

EL PAPER

Per què? Va ser el primer que em va venir al cap mentre corria entre aquells arbres esfereïdors. No sabia on anava, només volia escapar-me del que s'estigués amagant entre els arbustos, seguint el meu rastre i apropant-se cada cop més. No pensava en res més que en el meu germà. L'havia deixat enrere, i no sabia si aquella "cosa" l'havia atrapat. Resava perquè no li hagués passat res, i tampoc em passés res a mi. Em vaig fer camí entre els arbres, esquivant i saltant. Ja no sentia les cames, però de cop, davant meu va aparèixer una casa en ruïnes. Sense pensar-m'ho, vaig entrar corrents a dins i em vaig asseure en un racó d'una habitació que abans havia estat un menjador. L'habitació tenia mobles i cadires tirades per terra i una única finestra que la il·luminava amb la llum de la lluna plena. Estava quiet, immòbil, esperant que pogués escapar-me d'aquest malson. De sobte, l'habitació es va anar tornant cada cop més fosca. La llum s'anava extingint i en la finestra es veia una massa negra que mirava dins l'habitació. Era aquí.

Era un dia normal de primavera a Greenvillage. Havíem anat a l'escola i estàvem contents perquè ja era divendres i el cap de setmana seria de quatre dies per un pont. En acabar les classes, els meus amics, el meu germà i jo vam decidir d'anar a fer un pícnic al bosc. Feia sol i la temperatura era molt agradable. Cadascú havia portat alguna cosa de menjar o de beure, i ens ho vam passar genial. Ens hi vam quedar una bona estona, fins que es va fer fosc. Als meus amics els van venir a recollir els seus pares amb cotxe i vam acomiadar-nos. Nosaltres vivíem molt a prop, així que vam decidir tornar caminant. El sol s'anava ponent a mesura que ens apropàvem a casa. Al meu germà i jo des de petits ens havia agradat passejar pel bosc, però no havíem tornat mai tan tard. En el fons, estàvem una mica espantats i vam accelerar el pas. Els alts i preciosos arbres començaven a tenir unes formes estranyes i el silenci ens inquietava. Ens faltava poc per arribar i, de fet, ja volíem sortir d'allà.

Per molt que sapiguéssim que no hi havia res en aquell bosc, no estàvem gaire tranquils. De cop, vaig sentir unes branques trencant-se bastant a prop nostre. Vaig dirigir la mirada cap al soroll i em va semblar veure una silueta entre els arbres. No li vaig donar molta importància, el cansament i les ganes d'arribar eren cada cop més grans; per tant, vaig pensar que havia estat una il·lusió. Al final, vam acabar arribant i els nostres pares ja ens esperaven amb el sopar fet, preparats per devorar la pizza de pernil dolç que havien preparat. Vam engegar la televisió, com fèiem de costum durant el sopar, i una notícia ens va deixar impactats: una parella, d'entre vint i vint-i-cinc anys, s'havien trobat al bosc de Northtown, el poble del costat, sense vida. La imatge era terrorífica: els dos junts, amb

cara de pànic i els seus cossos esquelètics, com si algú els hagués xuclat tota la sang. Em vaig quedar mut, el bosc de Northtown era just al costat del nostre. Tenia molta por i el meu germà estava pàlid. Em vaig treure del cap la imatge de la parella i me'n vaig anar al llit. Aquella nit no vaig poder dormir, només pensava en aquells dos cossos esquelètics.

Per fi havia arribat el cap de setmana! Tots estàvem contents per anar a la platja tres dies i descansar de l'escola i la feina. Vam convidar uns amics i tots junts vam gaudir del clima mediterrani i sobretot de platja, i canviar d'aires. Van anar passant els dies fins que va arribar l'hora de tornada. Vam agafar el cotxe i vam anar cap a casa.

Greenvillage estava tan tranquil com sempre. Era un poble petit on no hi solia passar gran cosa. Vam passar pels carrers del poble fins a arribar a casa. Vam descarregar tot l'equipatge i en baixar del cotxe, em vaig fixar en el bosc. La història em va tornar a venir al cap i em vaig quedar de pedra en veure que entre els arbres hi tornava a haver una figura negra que m'observava. Vaig córrer cap a dins de casa i vaig tancar la porta. Els meus pares i el meu germà es van quedar desconcertats, però no li van donar importància.

Al dia següent vam tornar a l'escola, on ens vam retrobar amb els amics i els companys. Donava gust sentir totes les seves aventures del cap de setmana: que si un havia anat a esquiar, que si els altres havien anat a França... Vam fer dia normal i en acabar les classes vam iniciar un partit de futbol que va durar fins molt tard. En acabar el partit ja era fosc i a tothom el van venir a recollir els seus pares. Jo també vaig voler trucar als meus pares, ja que al meu germà encara no li havien comprat un telèfon, però en ficar la mà a la butxaca em va venir un calfred. M'havia descuidat el mòbil a casa; per tant, havíem de tornar a casa caminant pel bosc, de nit, sols. El meu germà feia cara d'espantat, però jo, com a germà gran, el vaig tranquil·litzar i junts vam començar a caminar cap a casa.

El bosc semblava molt més fosc que l'últim cop i caminàvem cada cop més i més ràpid. De sobte, a mig camí, el malson es va fer realitat. Un crit que no havíem sentit mai va trencar el silenci de la nit. Sense pensar-m'ho, vaig agafar al meu germà del braç i vam començar a córrer. Estàvem molt espantats, volíem arribar a casa el més ràpid possible, però en girar la cantonada vam veure una cosa que ens va deixar congelats. Alguna cosa bloquejava el camí: una massa negra, que flotava com un fantasma. La seva boca oberta emetia crits de por i d'angoixa. No tenia ulls, ni braços, ni cames, però cada cop s'apropava més i més cap a nosaltres. En un acte reflex, vaig tornar a agafar el meu germà i vam córrer cap endins del bosc. No pensàvem en res, només en escapar d'aquella abominació. Sentíem com s'obria pas entre els arbustos i els arbres i com cada cop s'anava apropant més i més. Tenia la ment en blanc, només corria entre aquells arbres amb forma de cares humanes desesperades i angoixades. En girar el cap, em vaig adonar d'una cosa: el meu germà no hi era, havia desaparegut mentre corríem desesperadament i no me n'havia adonat. Tot i així, no em vaig aturar, seguia escapant de la cosa que em perseguia constantment. Temia que el meu germà hagués estat capturat per aquell espectre i que no el tornaria a veure. Les llàgrimes em queien pel rostre, però sabia que si m'aturava acabaria com ell.

Vaig arribar a una casa en ruïnes al cor del bosc. Em vaig ficar a dins i em vaig amagar en un racó. Les cames ja no em responien, però en veure el monstre per la finestra, vaig utilitzar les últimes forces que em quedaven per pujar al pis de dalt de l'escala, mentre veia des de les escales com travessava la porta màgicament. A dalt, vaig obrir la finestra del que semblava un dormitori i en veure la silueta apareixent per les escales vaig saltar sense pensar-m'ho. La caiguda va resultar més gran del que em pensava i, en caure, vaig sentir un *crac* al genoll. No em podia moure, estava allà quiet, amb la llum de la lluna il·luminant-me. Mirava al terra, a la meuaombra, que s'anava fent més i més grossa, però aquella no era la meua, sinó la del monstre, que s'abalançava sobre mi. Estava perdut, no hi havia escapatòria. Vaig tancar els ulls i vaig perdre el coneixement.

Al dia següent, es va iniciar la recerca pel bosc. Les cares d'angoixa que feien els pares no feien esperar res de bo. Un grup de policies va explorar tots els racons del bosc i quan semblava que no trobarien res, es va sentir un crit a la llunyania. Els pares i la resta de policies van córrer el màxim de ràpid possible i van arribar a una casa en ruïnes. Només arribar, van veure el policia que havia fet el crit i alguna cosa que els va deixar de pedra. Dos cossos, el del noi i el seu germà, recolzats a la paret de la façana de la casa, morts. Les seves cares amb les boques obertes i sense ulls permetien veure la por que els havia despertat el que els havia fet allò. Els seus cossos esquelètics portaven a sobre restes de roba estripada i tacada de sang. La mare va caure de genolls i es va posar a plorar. Aquest grotesc espectacle que veia davant dels seus els va deixar estupefactes. Però hi havia una cosa més, una paraula escrita a la façana de la casa amb el que semblava sang, segurament la dels nois.

Al cap d'una setmana, el policia que va trobar els cossos va redactar un informe sobre la recerca i el va presentar al seu cap. L'home, desconcertat, li va demanar el perquè del nom de l'inform i el policia va respondre que era la única pista que havia deixat l'assassí, una paraula. El cap, inquietat, va deixar l'informe sobre la taula i va convidar al policia a un cafè. Van sortir del despatx i es va poder veure el títol de l'informe: "*Project Demon*".

ACOMIADAMENTS

Estimats lectors, en aquestes pàgines hi trobareu escrit el viatge que em va fer créixer, madurar i aprendre. Cada paraula, cada lletra, cada coma que llegireu son especials i espero que les noteu i sentiu tant com jo he fet.

Tot va començar al dia 23 d'abril, em vaig despertar amb incertesa, la incertesa de no saber el que m'esperava. També m'envoltaven el cos nervis dels dolents, però també dels bons. A dins meu hi sentia també un sentiment inexplicable, entre tristesa i nostàlgia. M'estava a punt d'endinsar en un viatge per tot el continent asiàtic. Em vaig aixecar del llit, per acabar de fer la maleta. Encara em faltava posar-hi el necessari i el pijama. Amb la maleta que em penjava de l'esquena vaig mirar per últim cop casa meva. Em feia pena deixar-la per tres mesos, però sabia que hi tornaria i això em tranquil·litzava.

Passejant pels carrers de Barcelona plens de parades, llibres, roses i dracs vaig arribar a casa els meus pares i la meva germana, que van insistir a acompanyar-me a l'aeroport. Allà, em vaig acomiadar d'ells. Acomiadar-se sempre costa, és difícil. Durant aquest viatge n'he fet molts, de comiats, però no n'aprenc. Em fan mal. No m'agraden.

La primera parada va ser al país del sol naixent, el Japó. En baixar de l'avió, ja era fosc i un taxi m'esperava per portar-me fins a l'hotel. Mentre ens anàvem endinsant a la gran ciutat de Tòquio, el taxista, anomenat Aiko, em va suggerir alguns llocs que jo desconeixia del país. Entre ells em va parlar de Takayama, un petita ciutat de menys de vuitanta mil habitants situada al centre oest del Japó i de Nara, el poble dels cérvols. Després d'aquesta xerrada, ja havíem arribat a l'hotel i em vaig acomiadar de l'Aiko. Els següents dies em vaig disposar a visitar Tòquio i els pobles del voltant; els seus temples, la seva cultura i la seva gent. L'últim dia abans de marxar, cansada, vaig decidir parar-me a sopar en un petit restaurant molt autèntic situat a prop del meu hotel.

Només hi havia una taula ocupada amb una noia d'origen asiàtic i com que el meu objectiu era conèixer gent, li vaig preguntar amablement si podia seure amb ella. Vam estar parlant durant hores, em va explicar que es deia Sunstra i era d'origen tailandès, que vivia al Japó, però perquè feia dos anys que s'havia posat malalta d'un càncer de mama i a Tailàndia li havien donat només un dos per cent de possibilitats de viure. En canvi, li havien dit que al Japó la podrien curar. I així va ser, la Sunstra estava gairebé lliure de càncer. Es va fer tard i em vaig haver d'acomiadar. M'hauria agradat quedar-me més al Japó, però el meu viatge

continuava. L'endemà al matí em vaig acomiadar del país i, amb la maleta plena de records, em vaig endinsar a l'Índia.

El sol s'estava ponent quan vaig arribar al meu destí i pels carrers de Nova Delhi es veia el caos de gent tornant a casa seva. Vaig aprofitar el que quedava de dia per donar voltes per la capital i em vaig adonar que aquest també seria un país especial. Amb ganes de descobrir-lo, el primer dia em vaig dirigir a Varanasi, la ciutat índia més sagrada, situada al nord i que limita amb el riu Ganges. Allà la gent de tota l'Índia hi va quan estan molt malalts, a punt de morir, ja que els hindús creuen que d'aquesta manera, en morir, aconseguiran el Nirvana; és a dir, pararan de sentir el dolor.

En arribar-hi, em va sorprendre la quantitat de persones que havien fet pelegrinatge durant dies per ser-hi, entre elles en Jaidev, un home de setanta anys que estava molt delicat de la salut i havia decidit dedicar els últims dies de la seva vida per anar des del sud de l'Índia fins a Varanasi a peu, travessant gairebé tot el país. La seva història em va captivar. Vam passar el dia junts, però al final em vaig haver d'acomiar, com sempre. Els següents dies vaig aprofitar per recórrer, amb tren, tot el que en Jaidev havia recorregut a peu, i em va emocionar la valentia i la fe que va tenir per fer aquest trajecte. Gràcies a això vaig poder descobrir una part del país que en una guia turística no apareixeria. Però el temps es va acabar abans que m'adonés i em vaig haver d'acomiar d'aquest grandíols país. Un altre avió vaig haver d'agafar per posar rumb cap als Emirats Àrabs, l'últim país que m'havia proposat de visitar.

Després de moltes hores d'un vol molt complicat a causa de les tempestes, vaig arribar a la ciutat del Burj Khalifa, Dubai. En sortir de l'aeroport, vaig agafar un tramvia que em va portar fins a l'hotel. A fora, estava plovent, cosa que feia que no es veiguessin gaires persones pel carrer, però en girar el cap em vaig adonar com un grup d'obres estaven treballant. Em va fer qüestionar moltes coses. Vaig arribar a l'hotel i, pensant amb el que acabava, de veure em vaig adormir. L'endemà al matí, afortunadament, ja no plovia i el temps em va permetre de visitar els llocs turístics de la ciutat, com són el Burj Khalifa o el Dubai Marina. A la tarda el recepcionista de l'hotel, l'Ibrahim, em va demanar si em feia gràcia que em portés a fer una visita al desert. Pagant, lògicament. Jo no m'hi vaig resistir i al cap d'una hora ja em trobava a sobre d'un quatre per quatre pujant les dunes del desert Rub al-Khali veient com el sol es ponia.

Després vaig tenir l'oportunitat de pujar a un camell i sopar un àpat típic al mig del desert, i es va fer tard. Durant el trajecte de tornada, l'Ibrahim em va explicar com de bé vivia a Dubai, el bon sou que cobrava i la bona que vida que, segons ell, tothom portava. Però jo no em podia treure del cap els obrers que havia vist el dia anterior treballant sota la pluja. Al cap d'uns dies vaig decidir anar a la zona obrera a veure si tot era com l'Ibrahim afirmava i no, no era així. Menors treballaven fins tard, amb pèssimes condicions i un molt mal sou. Em vaig acostar a parlar amb un nen anomenat Farid que m'expliqués què era allò que estava veient, i em va comentar que allà hi treballaven nens d'entre deu i quinze anys, com ell. Les seves famílies no tenien cap altra opció que enviar-los a treballar per

poder menjar. En Farid, per exemple, treballava construint un gratacel de les set del matí a les set del vespre sense ni un minut de descans, però no ho podia denunciar perquè necessitava els diners. Trista per la situació que acabava de veure, em vaig acomiadar d'ell i també del país.

Ja érem el 23 de juliol i a la matinada el meu avió, destí a Barcelona, ja marxava. Durant el trajecte em vaig posar música, vaig recordar melanconiosament tot el que havia viscut i que mai oblidaré. S'havia acabat. Sabia que mai més tornaria a veure l'Aiko, la Sunstra, en Jaidev, en Farid i a tots aquells a qui no he esmentat. Com deuen estar? En Farid ha denunciat la seva situació? A la Sunstra li ha funcionat l'última *químio*? Preguntes d'aquestes m'envolten dia sí i dia també.

Estimats lectors, aquí s'acaba tot. Espero que llegint us hàgiu transportat a aquests països asiàtics i a la vida de les persones que m'he anat trobant. M'acomiedo, aquesta vegada, de vosaltres.

EL TEMPS QUE QUEDA

El sentiment és el mateix que fa sis mesos. Les parets blanques de l'hospital són les mateixes. La dona de recepció és la mateixa. L'únic que ha canviat ha estat ella. Sis mesos enrere va començar el seu compte enrere i des de llavors que no ha deixat de canviar.

Agafó l'espresso i m'encamino cap al pis superior desanimat. Quan arribo al davant de la porta de l'habitació, penso en marxar corrents i deixar-ho tot enrere. Però no ho faig. No puc deixar-la sola. Truco a la porta amb dos cops i sense obtenir resposta obro la porta. El primer que veig és, a sobre de la tauleta de nit, el ram de tulipes que va deixar la seva millor amiga quan va venir a visitar-la uns dies abans. Després la veig a ella estirada al llit, dormint plàcidament. El mocador que li envolta el cap és de color lila, el seu preferit. M'assec a la butaca i les llàgrimes ennuvolen els meus ulls al recordar les paraules del metge tres mesos abans.

Hem fet tot el possible per aturar el càncer, però ens ha superat. No s'hi pot fer res més, només descansar i aprofitar tot el temps possible amb els que s'estima. Li queden aproximadament dos o tres mesos de vida.

Aquella frase viu a la meva ment, cada dia, cada minut, cada segon. Les màquines que la mantenen viva van fent sorolls i, encara que porti mesos sentint-los, segueixen posant-me nerviós. Passa una estona, no sé dir quanta, i comença a moure's pel llit. Quan obre els ulls i em veu un somriure li omple la cara i somric inconscientment. La veig diferent, més cansada. M'hi acosto i li faig un petó al front. De sobte, comença a estossegar i l'ajudo a asseure's recte. Se la veu més feble, com havia dit el metge que passaria quan deixessin de tractar-la amb quimioteràpia.

- Com et sents?

- Millor.

Sé que m'està mentint, se li nota en la forma en què juga amb les mans. Em demana que vagi a buscar una infermera, i amb el pensament en blanc, ho faig.

Quan torno, ho faig amb una infermera i la doctora, que ha de fer la revisió diària. Torno a asseure'm a la cadira mentre la doctora parla amb ella i la infermera canvia alguns medicaments i bosses.

Després de la revisió, la doctora es dirigeix cap a mi i em fa un gest perquè surti de l'habitació. Em segueix fins al passadís i em diu que lamenta haver de dir-me això, però que la mort de la meva dona és imminent i que la meva dona ha demanat que apaguin les màquines que la mantenen viva per haver d'esperar menys. Li agraeixo la honestedat, però a l'hora em cau el món a sobre. No em puc imaginar la vida sense ella, sense la meva estimada, la meva persona preferida.

Torno a l'habitació i em trobo amb la infermera que està ajudant-la a posar-se còmoda. La meva dona em fa un somriure i em demana que li agafi la mà. Li agafo la mà amb força i li dic que l'estimo, que sempre l'estimaré i que sempre estarà amb mi. El seu somriure és ara una mica més trist, però em diu que també m'estima, que sempre m'estimarà i que mai deixarà de cuidar-me des d'on sigui. Em quedo al seu costat durant hores, fins que tornen els doctors, preparats per fer-la deixar de patir. Estic nerviós, no li deixo la mà en cap moment, fins que comença a agafar-li el son, i la vida va abandonant el seu cos. Amb la cara plena de llàgrimes i ensumant-me els mocs, li faig un petó al front i, quan em demanen que surti de l'habitació, m'aixeco, agafo el ram de tulipes i surto de l'habitació amb el cor trencat i la mirada buida. Recordo el que em va dir quan li van diagnosticar el càncer de pit: *Vull que, quan ja no hi sigui, quan vulguis trobar-me al cel, busquis l'estrella que brilla més. Aquella seré jo.*

LA MEVA CASUALITAT MÉS BONICA

Vaig trobar-te sense ni tan sols buscar-te, vas ser tot el que necessitava, i en veure't, vaig saber que volia passar la resta dels meus dies al teu costat, fins que arribés el meu últim alè, i que ens trobéssim en una altra vida, on el destí ens tornaria a ajuntar, i així repetint la nostra bonica història al llarg de tota l'eternitat.

Vas ser la persona més inesperada en el moment més inesperat de tota la meva vida, i em vas salvar, em vas salvar de totes les maneres que una persona pot ser salvada, i has omplert la meva vida plena de bons i bonics moments, fins a tal punt d'arribar a una felicitat pura, com aquella que sentim quan som petits, una felicitat que sentia cada vegada que estava amb tu.

Adorant cada part de les teves imperfeccions, vaig comprendre que no estimaria a ningú de tal manera com t'estimava a tu, perquè justament les teves imperfeccions era el que et convertia en un ésser tan especial i únic

Vam anar emmagatzemant records que es queden en el passat, records que mai oblidaré, records tan simples com el primer cop que et vaig veure, el primer somriure que em vas regalar, el primer petó que em vas fer, tots aquells records que es quedaran amb mi per sempre, en tota la història de la meva vida, sempre tindrà lloc la nostra història, una història, en un passat, un passat tan bonic, tan enyorable, sense saber que el destí ens ajuntaria durant tot aquest temps, amb tots aquells moments, com quan em feies pessigolles perquè t'encantava el meu riure i el meu somriure i el volies veure sempre, o els nervis que vaig sentir quan vaig conèixer els teus pares, o aquelles papallones a la panxa quan em deies coses boniques que envermellien les meves galtes...

I vaig saber que estava enamorada de tu quan mirava els teus missatges i se m'escapava una rialla, quan sabia que et veuria i em posava nerviosa amb ànsies d'abraçar-te, i qualsevol temps al teu costat era el millor. Sí, em vaig enamorar des de l'instant que vaig quedar-me embadalida mirant els teus bonics ulls marrons i vaig saber que era la mirada que volia veure per la resta dels meus dies.

M'encantava aquella manera en la qual ens complementàvem, semblàvem fets l'un per l'altre, mai res ens separaria, perquè amb tu totes les contradiccions cobraven sentit i tot allò que mai havia pensat semblava aparèixer en la meva ment, "menys i menys és igual a

més" deies tu, i tenies raó, sent totalment diferents ens complementàvem de la millor manera, i sense mai separar-nos l'un de l'altre, pensant que podria ser així per sempre.

Eres, ets i sempre seràs la meva persona preferida, i mai arribaré a estimar com ho he fet amb tu, mai tornaré a sentir-me com ho feia amb tu, mai tornaré a ser tan feliç com ho he estat amb tu durant tot aquest temps.

El nostre era un amor d'aquells de pel·lícula, dels llibres que sempre tenen un final feliç, on els personatges principals s'enamoren i viuen per sempre junts, i tant de bo hagués arribat a ser així, però nosaltres hem creat la nostra pròpia història, una història que explicaré als que ja no puc anomenar "els nostres fills" sinó meus, quan em demanin el que és l'amor i com és això d'estar enamorat.

Mai hauria imaginat que una persona podria significar tant, però tu ho signifiqués tot, perquè cada minut que passava al teu costat el meu amor cap a tu creixia cada cop més; perquè cada cop que et mirava els ulls no em podia creure la sort que tenia d'estar al teu costat, per ser una persona tan i tan única; perquè ens vam convertir en nosaltres contra el món, perquè has canviat totalment la meva vida i la meva forma de veure-la, perquè m'has fet la persona més feliç amb tan sols una mirada, una rialla, un petó, o amb les teves abraçades, que podien durar hores i hores, on em feies sentir segura.

Ha estat un plaer haver pogut observar com, a poc a poc, t'anaves enamorant de les paraules del meu paper, mentre jo m'enamorava de cada detall teu, perquè el simple fet de veure la teva cara curiosa al llegir-me, feien de mi el millor protagonista.

No sabia què era viure un amor verdader fins que vaig conèixer la teva paciència, els teus petons, els teus detalls, les teves abraçades, el temps que em dedicaves i tot el que feies perquè sigués feliç, i així, de mica en mica, et vas anar convertint en el meu lloc segur, i només tu has arribat a descobrir la meva capacitat d'estimar.

Te'n vas sabent que m'has fet la persona més feliç, i amb un amor incondicional t'estimaré per tota l'eternitat, però suposo que res és per sempre, i s'han d'acceptar les derrotes a les batalles que vivim en el nostre dia a dia."

Les llàgrimes i els aplaudiments omplien la sala, pintada de negre d'acord amb l'esdeveniment, i jo, amb les galtes humides de les llàgrimes que em queien dels ulls i rodolaven galta avall, vaig donar les gràcies, vaig fer-li un últim petó a la teva urna i mentre el meu cor es trencava fet miques, em vaig acomiadar de tu, encara que sempre seguiries en tots els meus pensaments i en la profunditat del meu cor, amb la certesa que m'estàs escoltant i cuidant des d'on sigui que hi hagi la teva ànima.

TOTES LES COSES QUE ET DIRÉ

Sempre ens han dit que l'amor et pot canviar la vida, que ens hem d'enamorar, que l'amor pot amb tot, que estimis, que hi creguis, però, què és realment l'amor?

Si agafem un diccionari i busquem la definició d'amor, ho defineix com, *Inclinació o afecció viva envers una persona o cosa o Afecció tendra i apassionada per una persona*. Encara que no crec que sigui una paraula que amb una sola definició puguem entendre, sinó que per entendre-la s'ha de viure, i això és el que va fer l'Anna, viure-ho encara que no va ser com s'esperava.

27 d'agost de 2021

Asseguda veient la sortida de l'alba, em venen mil coses al cap, mil coses a dir-te, mil records, alguns entre llàgrimes. Recordant tot el que vam ser, m'adono que potser no vam fer les coses com tocaven, potser no era el moment. Ens vam estimar molt, però a vegades estimar-se molt no vol dir estimar-se bé i al final no vam fer les coses com tocaven. Mirant com esclaten les onades a la sorra, tinc entre les mans el petit diari que vaig començar a escriure el primer dia que em vaig adonar que m'havia enamorat de tu.

26 de gener de 2020

16:23, acabo d'arribar a casa, els ulls em brillen com mai, tinc un somriure de cara a cara i començo a assimilar que això només acaba de començar. Si he de ser sincera, sóc feliç, però alhora tinc por, tinc por que tot això acabi com l'última vegada, on l'únic que em va quedar va ser viure del record. Avui no tinc gaire res a explicar, només hem anat al Café Zurich de Plaça Catalunya a prendre alguna cosa mentre rèiem explicant-nos anècdotes del passat, allò típic de la gent de la nostra edat. Hem tornat a quedar d'aquí a tres dies, així que espero tornar a escriure, i així, omplir totes les pàgines d'aquest diari en blanc.

Així començava la nostre història, tot semblava que hagués de sortir bé i encara que durant deu mesos tot anava sobre rodes, els últims mesos abans de l'any les coses van canviar.

13 de novembre de 2020

Les coses comencen a fallar, et noto distant i això em crea una llarga llista d'incerteses, potser m'has deixat d'estimar, potser has trobat algú millor que jo, o simplement t'has cansat de mi. M'agradaria tenir respostes, però quan et demano alguna cosa, l'únic que em respons es que estigui tranquil·la, que tot segueix igual. Fa dues setmanes i mitja que no ens veiem, em dius que tens feina a fer o que has quedat amb els teus amics. Ja no sé què pensar de tu

19 de novembre de 2020

Cada dia veig que les coses van pitjor, cada cop ens veiem menys, ja no em respons com abans o simplement no em tractes com abans. La Clàudia m'intenta obrir els ulls però jo no ho aconseguixo: em dius que tanqui aquesta etapa i que torni a ser jo, que torni a ser feliç. Perquè les coses tornin a estar com estaven han de passar dies, però abans necessito trobar la resposta de tot això.

1 de desembre de 2020

No sé per on començar, no tinc ganes de res, no entenc res del que ha passat, simplement ha passat. Passaven els dies i va començar a córrer el rumor que en Nil havia conegut una altra persona i que tot anava més enllà. Quan vaig començar a rebre tota aquesta informació, instantaneament, vaig trucar a en Nil, i li vaig preguntar què és el que estava passant, que em donés la resposta que tant estava esperant. Avui, dos dies després d'aquesta trucada, hem pogut parlar cara a cara i li he demanat que m'ho expliqués tot, al peu de la lletra. La conversa s'ha acabat amb un adéu entre llàgrimes de dolor i de ràbia i amb un cúmul d'emocions que no sóc capaç d'expressar. Aquesta és l'última pàgina d'aquest diari, que de ben segur sempre que me'l llegeixi, acabarà sent entre llàgrimes.

Ens diuen que la vida segueix que no ens enfonsem quan ens entrebanquem, però hi ha vegades que és bo enfonsar-se, és bo perquè un mateix ha de veure fins on pot arribar i què és capaç de superar. L'amor és una d'aquestes pedres que fa que ens entrebanquem i que al final, per molta gent que passi per la nostra vida, l'únic company de viatge que tenim som nosaltres mateixos.

LA FONT LLUENT I L'AIGUA BROLANT

I així, de sobte el meu cor començà a bategar de nou, amb la intensitat d'un cavall galopant, amb la força d'un oceà enfurismat, em sentí nova, era feliç, tornava a ser jo.

La font de marbre blanc, coronada per l'estàtua de cara angèlica, on hi havia un circuit d'aigua cristal·lina, pura, innocent, però per fora, enterbolida, fosca, coberta de borrell d'aquell món, d'aquell cruel món del qual n'era presonera. La seva dura escorça no permetia ser erosionada, per tant, encara ningú havia pogut gaudir de la seva veritable bellesa, de moment no, però jo m'hi estava acostant. Ella i jo, jo i ella, moment desitjat per ambdues parts, o així m'ho semblà. Sentia que tot el patiment s'estava a punt d'exhaurir, i un nou univers s'obria enfront meu, incert? Sí, però el desig apassionat podia amb mi. La mirada, la seva mirada; expressiva, fina, galana, dolça, brillant. Com podien dir uns ulls tantes coses... Com ens podíem entendre tan sols amb una mirada? Com podíem ser capaces de pensar el mateix sense pronunciar cap mot? Com ens necessitàvem una a l'altra.

Màgia, no sé si aquesta paraula podria arribar a descriure l'indescriptible, les més belles paraules quedaven curtes per expressar el que realment estava sentint, però jo ho intentava. Sabia que no era ni Mercè Rodoreda ni Oscar Wilde, però ella era una veritable artista escrivint mots, i jo, procurava estar a l'altura de tal similitud.

Podia sentir el seu cor bategar, en aquell moment no hi havia res més confortable que escoltar el *bum-bum* que provenia de dins les seves entranyes, sentir-la viva.

En aquell precís instant vaig entendre a la perfecció Lluís Llach quan digué a *Amor Particular: ara vull agrair-te tant temps que fa que t'estimo*. Entenguí cada paraula que formava l'oració i el que realment significava, feia tant temps que l'estimava que tan sols poder gaudir de la seva presència em feia sentir la més afortunada d'aquest món.

Després d'estar una estona, no sabia determinar quanta, observant-nos, passà el més anhelat per a mi, i per a ella, ja que la reacció va ser molt més plaent de l'esperada.

Una explosió de sentiments i emocions va recórrer el meu cos sencer deixant un regust dolç semblant al cotó de sucre dins la meva boca. Sense saber-ho, tan sols amb un moviment fugaç havia aconseguit revifar aquella nena feliç que gaudia i sabia valorar el

que tenia, que xalava fent el que més li agradava, aquella nena que somiava en gran i res li impedia fer-ho, en definitiva, que va fer brillar de nou l'estel apagat per la llum dels altres.

L'aigua enterbolida es convertí altra vegada en un mirall de reflexos purs i innocents, la font de marbre començà a lluir, aquella aigua brollà encara amb més força.

Ella era la font i jo l'aigua.

I així, de sobte, el meu cor començà a batejar de nou, amb la intensitat d'un cavall galopant, amb la força d'un oceà enfurismat, em sentí nova, era feliç, tornava a ser jo.

SOMNIS

Vaig obrir els ulls i vaig notar aquella ja familiar sensació d'aixafament sobre meu, sobre cada petita i remota part del meu cos. Havia tingut un son poc tranquil, ple de somnis que a diferència de la realitat, s'allunyaven completament de la monotonia de la vida, on viatjava per l'espai, creuava oceans i observava postes de sol de mil colors diferents. Estimava i odiava; somreia i plorava. Vivía i moria.

Però eren només somnis.

Malauradament, ja havia obert els ulls, i no podria tornar al món oníric fins que fos capaç d'aclucar els ulls de nou. Em vaig aixecar del llit, i ràpidament em vaig vestir ja que no volia desapropiar l'esplèndida claror que entrava per les finestres. De sobte, un centelleig em va cridar l'atenció. Al fixar-me en què era el que m'havia enlluernat momentàniament, em vaig sorprendre perquè, a sobre del tamboret que feia servir com a tauleta de nit, al costat d'un got d'aigua buit, hi havia un rellotge. El rellotge que el pare em va regalar quan vaig fer 15 anys, desaparegut des del dia que tornant de la feina, uns homes armats em van prendre tot el que tenia, feia set anys. Evidentment, en aquell moment, tan sorpresa per la inesperada troballa, no vaig adonar-me que era impossible que allò fos real. Tot i estar desconcertada però, no vaig perdre ni un segon abans d'agafar-lo i posar-me'l al canell esquerre, on havia estat durant tant temps, tants anys abans.

Decidida a continuar amb el dia, vaig sortir de casa per anar cap a la feina. Feia un sol agradable, i només hi havia uns quants núvols al cel que donaven un aire pintoresc a l'ambient. Era un bon jorn, vaig pensar, i vaig agrair-ho ja que després de tants dies de fred i grisor, l'aire càlid era agradable. Hauria d'haver advertit, però, que un dia tan calent a l'hivern no era habitual, per no dir impossible.

Vaig arribar a l'oficina on treballava de secretària. Era una feina monòtona: sempre fer el mateix sota les ordres dels irrespectuosos i malhumorats caps del departament, que, si em miraven als ulls al dirigir-me la paraula, ja era molt. Aquell dia però, com tot el que anteriorment havia passat, va ser diferent. Cares somrients em van rebre a l'entrar a l'oficina i fins i tot vaig sentir algun o altre "bon dia". Aclaparada pel bon humor dels caps, vaig anar a la meua taula, i vaig seure resseguint amb la mirada tot el que hi havia a sobre: un gerro amb flors pansides, un pot ple de bolígrafs i llapis, una carpeta plena a vessar de papers que, durant el dia, havia d'ordenar, i una fotografia. La foto que, tants anys abans, va capturar el dia més feliç de la meua vida. I de la seva. Va ser la primera vegada que ella em

va dir que m'estimava. Fins llavors, pensava que la importància del primer "t'estimo" d'algú era només un clixé de les pel·lícules, que servia per afegir drama i algunes llàgrimes entre el públic. Però no, el sentiment d'alegria profunda va ser incomparable amb totes i cadascuna de les emocions que he sentit des d'aquell moment.

Al cap d'una estona d'observar fixament la imatge, recordant totes les estones que vam passar juntes abans que morís, ella va somriure. Evidentment, només podia ser un efecte de la llum amb les llàgrimes que en aquell moment m'omplien els ulls. Me'ls vaig eixugar ràpidament, però ella es continuava movent: parpellejant i fent aquell somriure que tant m'agradava. Més llàgrimes em van brollar dels ulls, acariciant-me les galtes i caient sobre la taula. Vaig aixecar-me ràpid, i procurant no ser vista per ningú, vaig tancar-me en un dels compartiments del lavabo. No podia ser. No era possible que una foto s'hagués mogut. Però havia passat, i per un instant, havia reviscut la felicitat de la seva calidesa, de la seva mirada magnètica i del seu agradable somriure.

Just en aquell instant, quan tant la meva ment com el meu cos sencer estava submergit en una alegria profunda i alhora d'una tristesa i enyorança incomprendible, vaig notar com el món trontollava damunt meu. Vaig posar-me a córrer amb totes les meves forces, i vaig sortir de l'edifici per intentar no viure de nou el que ja sabia que passaria. Corria, corria fins que les meves cames no podien més, corria fins que els pulmons em quedaven sense aire. No parava fins que tot tornava a estar quiet, però tot i així, no evitava mai el que passava a continuació. El món em queia a sobre.

Milers d'edificis queien, desapareixien entre runes milers de cases que havien sigut el bressol de molts, havien significat punts clau a les vides de molts altres, i que guardaven innombrables records per tots ells.

I després em despertava.

I en comptes d'agrair que només hagués estat un somni, detestava que s'acabés igual que a la realitat. Perquè tot allò sí que havia passat. I ara, com centenars de persones més, em trobava sota les runes del que abans havia sigut la casa d'algú, incapaç de moure'm i de fugir. Incapaç de recuperar la meva vida i perseguir-ne una de millor.

Per això, els cinc dies que em vaig passar allunyada del món i de tot allò que encara era lliure, vaig passar-me'ls somiant. Amb tot el que em quedava per viure, per experimentar, per patir. I era molt difícil, perquè costa pensar amb coses boniques quan estàs rodejat de fosc, pols i pedres. Quan l'únic que sents són veus que et criden, però ets incapaç de respondre i sortir del pou on et trobes. Quan la llibertat està tan a prop però tan lluny alhora.

Durant el cinquè dia però, es va acabar el patiment. Finalment, després de tants somnis, em van rescatar. Unes grues van apartar tots els fragments d'edifici que s'amuntegaven sobre meu, i la llum del dia va inundar-me la vista. Sentia veus que venien de tot arreu, com

un ressò, de totes les persones que estaven pendents del meu rescat i que desitjaven no haver-me d'afegir a les creixents llistes de morts.

A l'ambulància, quan les cares del meu voltant ja semblaven més relaxades perquè cada supervivent que trobaven era una victòria, les màquines que envoltaven el meu cos inert van començar a fer soroll. Instantàniament vaig saber què passava. En comptes d'enfadar-me perquè sabia que el meu cor s'estava aturant, em vaig sentir alleujada i estranyament feliç. Aquell últim dia, havia viscut les coses que més feliç m'havien fet a la vida. El seu somriure, el record del pare, i els petits gestos que fa la gent que, inconscientment, poden alegrar el dia d'un altre. Un dia que pot ser l'últim.

I sí, aquelles últimes experiències havien sigut un somni. Però això no les feia menys reals, perquè precisament, els somnis són l'únic moment que no tenim la pressió d'equivocar-nos, de prendre males decisions, perquè simplement, no les prenem nosaltres. No decidim, simplement som. I per això, és on podem gaudir més de la vida, d'una vida efímera però real.

...

TERRATRÈMOL A TURQUIA: ENCARA HI HA MILERS DE PERSONES EN PERILL

Avui, una setmana després dels terratrèmols a Turquia i Síria, s'han trobat 3.600 persones més sota les runes de la destrucció, 1.300 de les quals han mort després de ser rescatades. La xifra de víctimes dels sismes cada dia és més alta, actualment arribant a les 35.000 persones.

ELS LLUMS DEL NORD

Març de 1952

Primera comesa al Tremé, New Orleans

Nombrosa aglomeració. Primer vaig veure el barret. De senyora. El seguia una corbata. Modesta. Rínxols cordats en un monyo lleuger. No duia arracades.

Sens dubte, l'home blanc que s'espera sota la portalada, reflectit a l'aparador de llibres, no troba la bitlletera. Ha deixat el maletí a un costat i ara s'inspecciona tot tocant la gavardina fins que arriba als mitjons. Mira a totes bandes amb un cert ímpetu quan, desesperat, em ressegueix de dalt a baix i gemega:

- Tu, negre. - Els ullassos enfurits, com un gos enrabiad que saliveja, incideixen en els meus, incrèduls.- Torna'm els diners!

- No els tinc, senyor.- La meva parsimoniosa resposta encara el sulfura més. Aquest cop, però, decideix separar-se de la meva figura, perplexa, uns quants metres. Sembla espantat, com si ara jo fos el gos que saliveja menjat per la fúria. Els ulls se li empetiteixen i nega amb el cap:

- Mentider piadós. Això és el que fas, oi? Robar els diners ben guanyats... Carrall humà! Feinejant hauries d'estar!

Els gemecs arriben a un grup de senyoretas, que entre tertúlies matutines, passegen vora els aparadors i rètols. Es giren totes alhora i ens miren. Espantades i cofoies. *Quina vergonya..., L'haurien de tancar, O pitjor, fer-lo fora!* La campaneta de la línia Riverfront cada cop sona més a prop. Agafo el saxofon que jeu recolzat al rètol de línies, respiro fons, i quan menys ho espero, les portes ja s'han obert davant meu. Modest com sempre, li demano al conductor que es quedi el canvi, i ell dringa la campaneta allunyant-me de l'home dels diners i de les senyoretas que ara s'han aturat a mirar un aparador de barrets. Un cop d'entusiasme em fa somriure quan penso en el meu destí. M'assec al buit vora la finestreta, i amb la meva única esperança desada a terra en forma d'instrument, admiro un dia de plena primavera.

La fotografia d'aquella primera nit al local és en blanc i negre. Els llums esmorteïts, la densa capa de fum que ho atapeeix tot, i els nombrosos barrets de copa. Tot dansa al mateix to, al ritme del Jazz. Si jo no hagués tocat els primers acords de "Rouge" de Miles Davis la concurrència mai hauria deixat el cigar ni les copes a taula per posar-se a ballar. Alguns escolten des de la cadira, no podent-se separar del whisky amb gel, mentre que d'altres acompanyen el ritme en parella. L'acompanyament s'anima i el compàs es fa més ballable, i ara és quan la veig. L'única ànima solitària, però lliure que sense dir ni un mot, feia que tot al seu voltant es mogué a càmera lenta.

Abril de 1952

Segona comesa al Tremé, New Orleans

Balconada i la llum de la lluna. Trivialitat amb copa a la mà, guants de seda. Suau gregal amb primeres cuques de llum.

El Sazerac havia viatjat de boca en boca aquella nit, la pista s'havia omplert i jo i la banda havíem hagut de modificar la cartellera, perquè tant gran era el goig aquella nit, que els assistents no tenien pressa per marxar.

La sala de ball ja és buida quan la travesso per accedir al graonet que puja a la galeria *suite* amb la copa a la mà. Tan bon punt trepitjo el marbre gastat, distingeixo una figura tènueament retallada abocada a la barana. A mesura que m'hi apropo albiro el remolí de fum i sento l'olor de cigarreta. Deixo la copa a un pam de la seva i em poso a observar més enllà dels edificis i la remor urbana. Ella fa una calada i deixa caure cuitosament les cendres al got: *Com creus que hi viuríem, a l'altra banda?* La miro, però ella continua parlant i mirant encara ves a saber on, *Sempre he pensat que seria millor, no creus? Jo em vaig criar aquí, a les ribes del Mississipí, Mai he pensat en un més enllà.*

Li vaig explicar la meva xiquesa vora del riu, la llar modesta i de fusta, i la meva passió pel Jazz. Com s'ha de pujar a dalt d'un arbre...

Em passava els vespres veient passar aquelles naus lluminoses de les quals en sortia aquella joglaria que tant em fascinava. En el meu somni jo era un músic que tocava per a un públic ben vestit i fervent, peça rere peça. Les notes sortien soles i jo em movia al ritme, lleuger, recurrent la ribera. Aquelles llums m'il·luminaven el retorn al meu petit cau, on jo ho explicava tot amb la benevolença i el delit típic de la canalla. També li vaig explicar com m'havien aconseguit un saxòfon. Sort del pare que coneixia una venda d'articles de segona mà al poble més proper. Des de llavors, l'havia canviat per un de millor quan havia arribat a la ciutat, però encara guardava l'altre, com la meva possessió més preuada.

Què et va fer venir aquí?, la cigarreta quasi ja s'havia consumit. Em vaig guiar pels grans músics, tots parlen d'aquest lloc com el bressol del Jazz. I aquestes llums que veiem ara, d'alguna manera semblen els vaixells que naveguen el Mississipí. Ja no queda res de la

cigarreta, *Les meves arrels no són aquí ni ho seran mai. Vull saber com són les llums allà, al nord.* Em quedo pensant en el que ha dit mentre poso atenció en el rètol diàfan que ressegueix les paraules *Free Drinks* successivament. Encara li vull preguntar si allà on vol anar algú l'espera, però, quan intento dirigir-li la mirada, ella ja no hi és. Les cendres suren lentament al got i just a sota d'aquest, en un plec que oneja amb la brisa, hi llegeixo *Acompanya'm al nord.*

Abril 1952

Darrera comesa al Tremé, New Orleans

Batuda, aldarull i caos. Dispersió, crits, corre-cuita, i més tard, silenci.

De cop, tot es transforma en una atmosfera ardorosa. El no saber què està passant m'immobilitza totalment i em fa mirar a totes direccions, buscant el problema, buscant el per què de tant aldarull. No m'adono de la gravetat de la situació fins que escolto el tret contra el bigam. La massa s'ajup, jo també. Alguns tenen les mans al cap, d'altres, tremolen. Amago el cap i ara ja no veig res, prefereixo no fer-ho. Sí que puc, però, escoltar una veu monòtona que dicta noms. Cada cop que en diu un, algú s'aixeca, més lluny o més a prop d'on soc jo. Ningú diu res, i, sens dubte, és millor no fer-ho. Entre nom i nom, sento com algú se m'acosta a poc a poc. No sé qui és, però també està ajupit. *Crec que se'm volen emportar.* Aixeco el cap i la torno a veure. *Perquè vas marxar? Fes-me cas, fuig d'aquí tan ràpid com puguis i envia un radiograma a l'adreça que et diré ara. És important.* Res té sentit. Com sabia que se l'emportaven? *Com-*, no em deixa acabar la frase. *Stone Street número 15, Nova York. Explica'ls-ho tot.* La veu torna a dictar, aquest cop ella s'aixeca amb les mans enlaire, no he arribat a captar el nom. *Espera! S'atura. Com t'haig de citar, al radiograma?.* Em mira per últim cop. *Digue'ls que soc Selma, la de davant l'apotecari.*

ONES DE MAR

En un antic far
en una illa enmig del mar
hi viuen tres homes
arrugats com velles pomes:

el més vell fregava el llum,
el més jove cuinava
i a la costa no tant lluny
un altre pescava.

Havien vist dotzenes d'embarcacions
passaven el dia cantant cançons
a les costes, a l'illa del far
cantaven a les ones del mar.

El menjar no era el millor
l'aigua sortia marrona
però sabien que podria ser pitjor
era una illa petitona.

Un dia, una tragèdia va passar
el més vell es va tirar
des de del punt més alt del far,
va caure dins del mar.

Va deixar una nota sota el llit
tacada amb tinta i mal escrit
deia que volia morir
moriria l'endemà al matí.

Els homes que van quedar
no es van dignar a parlar
treballaven dia i nit
pensant en què havia escrit.

Dies després els havien vingut a buscar
i l'illa van abandonar
no van dir res sobre el vell del far
ell ara estava sota les ones del mar.

EL RETORNAR

Mirava per la finestra, allà estava, aquella estructura meravellosa, aquella que m'atterria. Vaig baixar del cotxe decidida a enfrontar la meva por als vaixells, sabia que no tenia opció, havia d'embarcar en aquell vaixell per anar cap a Amèrica, havia d'acabar els negocis del meu pare que per desgràcia va decidir deixar-nos... Encara sento el dolor i l'enyorança, aquelles tardes caloroses jugant al jardí mentre la mare brodava, o a les nits amb els malsons que em turmentaven i anava al seu despatx i m'explicava alguns dels seus negocis, o m'explicava els seus viatges per Amèrica. Suposo que allà va començar la meva passió per aquell nou continent, per tot el que amagava, per tots els tresors que contenia. Des de petita sempre m'havia cridat l'atenció, però no m'atrevia a anar-hi per un simple fet: els vaixells. Eren una estructura meravellosa, que sempre m'havia cridat l'atenció, com es podia mantenir sobre l'aigua, sobre aquella aigua brillant i misteriosa. Mai m'ho havia pogut explicar, com aquella estructura flotava sobre l'aigua, M'aterroritzava, en qualsevol moment podria tombar-se i ofegar-se, però no tenia remei, havia de pujar per seguir amb els negocis del meu pare.

Vaig posar el primer peu en el tauló de fusta per pujar cap al vaixell, tot es movia, em vaig sentir paralitzada, vaig sentir una mà recolzar-se a la meva espatlla, com donant-me suport, no sabia qui era, però vaig agrair aquell petit gest, podia ser un desconegut amb un simple gest qualsevol però em va donar forces per seguir caminant cap al vaixell. Una vegada estava a bord, va tornar a recórrer aquell sentiment, aquell sentiment de por, de foscor, negre i amoïnat, i en el fons de tot això la tristor del perquè estava allà dalt. Vaig girar-me per donar-li les gràcies aquell desconegut, i allà li vaig veure la cara, aquells ulls blaus em van capturar, eren d'aquell color com el mar que ens envoltava, ple de secrets i de coses fascinants, es podien veure les ones del mar movent-se pel vent, i els peixos circulant pels seus ulls. Em va entrar aquella calidesa, estranyament coneguda allunyant aquell sentiment de foscor. Estava a punt de donar-li les gràcies però es va allunyar sense poder dir paraula. El vaig cridar per preguntar-li el seu nom i donar-li les gràcies però no va respondre, vaig apropar-me posant-li la mà a l'espatlla amb el mateix gest càlid que m'havia passat abans, obligant-lo a girar-se amb tendresa i de manera delicada. I llavors...

AQUELLA TARDA D'ESTIU

Era un dia d'estiu calorós, el vent es colava pel meu vestit rosat que vestia, portava les xanquetes a la mà esquerra i penjant de l'espatlla, una maleta blava. Estava disposada a trucar aquell timbre rovellat que tenia la preciosa casa de la platja, però, abans de poder-lo tocar, la porta es va obrir sola.

- Malia -va dir l'avi entusiasmat - quant de temps.

Li vaig mostrar un gran somriure i li vaig fer la meva millor abraçada. La casa de l'avi no era gaire gran, li calien algunes reformes. Ens vam dirigir cap al pis de dalt, les escales grinyolaven al nostre pas. Mentre l'avi em mostrava el camí a la meva habitació, vaig veure que, una porta estava tancada amb un cademat, no li vaig donar gran importància així que vaig seguir. Estava igual, la meva habitació encara tenia aquell paper de decoració enganxat a les parets, unes petxines rosades, uns corals vermells i algunes estrelles de mar. Estava bastant desgastat, però continuava tenint aquell toc tan especial que a mi m'agrada. Hi havia uns dibuixos enganxats amb cel·lo a l'armari de la roba, me'n recordo quan els vaig fer, uns anys enrere durant una tarda similar a la d'avui, quan els pares estaven dinant amb l'avi, la meva àvia i jo, aprofitarem el moment per estar soles. Em va acompanyar a l'habitació i ens vam passar la tarda parlant i dibuixant. Enyorava aquells temps on tot eren riures i colors. Vaig deixar les coses el terra i vaig obrir la gran finestra que donava cap al mar. L'olor, que em va col·lapsar les fosses nasals, em portava a molts records. Em vaig llençar al llit i amb el meu pes es va enfonsar. Vaig sospirar notant com el meu cos es relaxava.

L'avi va trucar a la porta.

- Ahir vaig preparar magdalenes -les que m'agradaven.

Em vaig incorporar ràpidament amb un somriure a la cara. Les magdalenes tenien una textura esponjosa amb unes pipetes de xocolata pel voltant. Hi vaig fet una gran queixalada assaborint aquell gust tant bo. L'avi, des que es va quedar sol, va tornar a interessar-se per a la reposteria. Sempre em deia d'anar a berenar per tastar els mil pastissos que ell cuinava i que, la veritat, no li sortien gens malament.

- T'agraden?

- Sí, les espurnes de xocolata li donen un toc dolcet
- Aquestes magdalenes les hi cuinava a l'àvia fa molt de temps. Solia portar-la a ballar a les festes del poble i ballàvem fins que sortia el sol, després anàvem a la platja i esmorzàvem magdalenes tot mirant l'alba.
- Podem anar on solies anar amb l'àvia i contemplar com les onades es trenquen amb les roques i esperar la posta de sol.
- Em sembla bé, però agafa una caçadora que quan es fa fosc refresca.

El crepuscle tenia uns tocs ataronjats, el meu cabell es movia lleugerament pel vent. L'avi tenia un petit somriure i els ulls plorosos el recordar aquells vells moments. Li vaig fer una abraçada i ens hi vam quedar una bona estona així. Suposo que l'enyorava.

EL MIRALL DE LA VIDA

Un reflex que protegeix,
que cuida, estima i dona.
Es sacrifica, abraça i cura,
un reflex de la meva mateixa persona.

Passen els dies, els mesos i els anys,
creixem, ens distanciem i ens apropem.
Quan creus estar més sola,
el reflex del mirall encara està present.

Des que el mirall es va trencar,
et sents com en un etern infern.
Et fas fràgil a l'aire i freda al tacte,
i el que omplia el teu pit d'aire es perd.

La teva ànima continua aferrada
a un cos que mor pel cru fred d'hivern.
Tens el pit atapeït d'embenatges,
però no batega perquè enyora pel qui sent.

Les esquerdes que han dividit el mirall,
encara deixen que n'observis algunes parts.
Parts d'aquell reflex que ara, sense tu,
ha emprès camí amb un ferm pas.

Aromes florals i escenari càlid,
El reflex viu una intensa primavera.
Injusta situació pel teu cor càndid
és la realitat que un cop va ser teva.

Uns ulls gegants i imponents
es troben amb els teus ben petits,
que encara es posen plorosos
quan recorden qui ja no ets.

Aquella ombra que es va acabar fent teva,
la qual absència et tortura i omple en pena.
La impotència en recordar el reflex,
i del saber que en pensar-te no s'ofega.

NO SABIA QUE T'ESTIMAVA

Dels verins dolorosos, l'amor és el primer,
on el sentit de plaer és fosc i inexistent,
un engany brut i de mal persistent,
on l'ingenu que s'hi aferra, mor presoner.

Passió que decep, incongruència natural,
on l'espiritual genera mal en un instant carnal.
Anhel de mort, sense patiment i immediata,
desig i somni de qui per mil motius no mata.

Qui plora per amor, no ho sap,
sinó que realment s'ho creu,
entra en paranoia, quan sent al cap,
que es comunica i no amb la seva veu.

Amor és motiu de guerres i desastres
I té presència a la Terra i els astres.
Representada és envers l'art,
però quan ocupa totes les obres, l'artista n'es fart.

L'amor és el desig de viure en companyia,
és una cerca on el patiment es presenta
i molt més enllà de la malenconia,
trobem la soledat, que amb una falsa riulla turmenta.

Estimar l'odi es igual a odiar l'amor,
es el mètode perfecte per embrutar el cor.
Aquesta idea no hauria d'existir
però l'elixir de l'odi és dolç, no t'hi pots resistir.

L'amor és la poesia, amb absoluta semblança
a qui jo dedico textos tendres en una tendre romança.
Des que existeix l'amor existeix la poesia,
ara que sé què sento, pateixo dia rere dia.

No puc dir-te quant t'estimo, en això no et mentiré,
perquè encara que vulgui, l'amor, mesurar-lo no podré.
Vull demanar-te perdó, perquè pensava que t'odiava
no volia admetre que, poesia, en realitat t'estimava.

Ara sé que m'equivoco, perquè només penso en tu
en cada detall de cada defecte i de cada virtut.

T'estimava, t'estimo i t'estimaré,
però de tots els teus amants, sé que un més jo seré.

FLOR DE L'INFERN

Flor vermella,
sang de pètals alts i elegants
que ballen al vent,
bellesa que emociona els sentits,
inspira a la imaginació
i a la ment.

Flor misteriosa,
a la nit es desplega,
quan el sol s'amaga
i la lluna és la reina,
envoltada de boira,
més desitjable
als ulls dels amants.

Així, simbolitza l'amor,
amb el seu color encès
i la seva gràcia,
incomparable,
desperta als cors
sentiments de passió,
i els convida al somni,
la bellesa,
la vida.

La seva aparença és però
enganyosa,
veritable essència roman amagada,
només els intrèpids
que la cerquen,
poden descobrir el seu secret
més profund.

Flor de l'infern,
es presenta en la vida,
velada d'enigma,
associada amb la pèrdua,
enyorança,
de tots aquells records perduts.

La tragèdia,
la mort,
una ànima dirigida pel destí
guiada per l'àngel,
envoltada de les flors,
veure les darreres memòries
veure-les un darrer cop.

De cementiris i ribes,
separa les dues realitats,
una amb mort
l'altra amb vida,
ànimes buides creuen el riu,
obscur
i efímer.

Mentrestant,
la nit cau damunt les pedres,
lluïnt
tota la seva glòria
el cadàver
que es desplega,
obrint pas
a una nova existència.

Canvis profunds,
canvis amb dolor,
l'esperança que ens mou
en un món
rendit,
abatut,
restem encisats,
contemplant
la flor de l'infern.

LA PLUJA QUE BRESSOLA EL TEMPS

Cel gris plom,
la claror ha desaparegut
i un núvol gris sigil·lós s'atansa.

La pluja ha arribat finalment,
l'aigua refresca la pell,
les gotes, una rere l'altra,
fan que la tristesa s'apoderi de mi.

El soroll dels núvols,
el batec dels llamps,
la tempesta és música
que em trasllada en aquest lloc,
on massa vegades hi soc instal·lat.

Des de la finestra, miro el cel
el temps passa lentament,
i m'adono que encara soc aquí,
a la finestra, mirant el cel
i escoltant la pluja que no para de caure.

Però malgrat la pluja,
la foscor i la fredor,
sé que després de la tempesta,
en un moment ínfim,
arriba la llum i la calma.

I així espero pacient,
que el cel torni a ser clar,
que el sol surti de nou,
i que la pluja grisa,
es converteixi en record,
esperant que tot passi,
i que la vida segueixi el seu curs,
esperant noves tempestes per descobrir.

EL DRAC DE FUSTA

Em trobo en una habitació tancada que es va fent més petita. De cop, m'apareix l'ombra d'una persona que cada vegada es defineix amb més detall, és el meu pare. Ell es va acostant amb passes molt lentes i pesades, jo corro cap a ell i l'intento abraçar però...

Em desperto de cop amb els ulls plorosos, sospiro i penso: "Avui és Sant Jordi, el meu primer sant Jordi sense el meu pare". Per la nostra família sempre ha estat un gran dia, ja que hi ha molts escrits que demostren que el famós Sant Jordi de la llegenda és un dels nostres avantpassats. Normalment, avui ens reuniríem tota la família, dinaríem junts, ens regalaríem llibres i roses i jugaríem a jocs durant tota la tarda. Però aquest any hi ha un buit dins meu que no em permet tenir la il·lusió dels anys passats. Tot és molt complicat d'ençà que ens ha deixat i no tinc esperances que avui sigui diferent.

Continuo estirada al llit amb llàgrimes als ulls, recordant com de bé que ens ho passàvem quan ell i jo organitzàvem la festa a les golfes.

Finalment, decideixo sortir del llit, vestir-me i pujar les escales que es dirigeixen a l'àtic. Allà és on el pare guardava les cartes d'invitació juntament amb tots els jocs d'anys passats. Obro les diferents capses una per una, les observo atentament amb nostàlgia.

Quan ja les he revisat gairebé totes em crida l'atenció una capsa que és diferent de la resta. Està decorada amb gargots i dibuixos de dracs fets per un nen petit. Obro la capsa, veig dibuixos i escultures de fang fetes per ell quan era petit, se'm dibuixa un somriure a la cara plorosa. Al final de la capsa trobo un taulell d'un joc, un drac de fusta i una nota que hi posa: "Per a tu Jordi, sempre t'estimaré". El pare es deia Jordi, potser li va regalar l'avi quan el pare era petit. Desplego el taulell i analitzant-lo trobo una silueta negra enfonsada que encaixa perfectament amb la base del drac de fusta. Al costat, hi diu: "Gira per endinsar-te al viatge". Com? A quin viatge es refereix? Sense pensar-m'ho dues vegades poso el drac dins del forat i giro lentament la peça. De cop, el taulell comença a tremolar i l'habitació no para de donar voltes i més voltes. Jo, espantada, tanco els ulls i serro les dents amb força. Quan el moviment s'atura les pestanyes se m'obren lentament.

Ja no em trobo sobre la rugosa fusta del meu àtic, sinó que estic envoltada d'arbres altíssims, perduda al mig d'un bosc desconegut. Estic en estat de xoc durant uns instants, no entenc res. Com he anat a parar aquí? He viatjat a través de l'espai? He descobert una màquina de teletransportació? El cap encara em dóna voltes i no paro de fer-me preguntes

sense resposta. Després d'uns minuts asseguda a l'herba humida contemplant el paisatge verdós, em poso el drac de fusta a la butxaca i decideixo intentar trobar més pistes d'on em trobo. No tinc ni aigua ni menjar, per tant, no puc quedar-me quieta. Així que no tardo a posar-me dempeus.

Començo a caminar sense cap mena de certesa d'estar anant en la direcció correcta. Fa molta calor, no em paren de regalimar gotes de suor. Sort que tot seguit veig un riu. Decideixo aprofitar-lo per refrescar-me una mica i orientar-me. "Si hi ha algun poble, el més probable és que sigui a baix de la muntanya", reflexiono. Així que segueixo riu avall. Tinc molta por perquè per aquest camí hi abunden moltes pedres rocoses i bastant grans que em fan ferides. A més, les sabates que porto no són les més adequades per caminar, però no hi ha cap altre remei.

Tot i baixar amb molta cautela, el peu dret em rellisca amb una pedra, em torço el turmell i faig un crit de dolor. Intento mantenir-me ferma dreta amb l'altre peu, però no aconsegueixo mantenir l'equilibri. Així que caic i començo a rodolar pendent avall. Un cop a baix de tot, el cos se'm frena. Intento incorporar-me de nou, però el dolor del meu peu dret no m'ho permet, em fa molt mal. "Què faig ara?", penso. Submergeixo el peu a l'aigua freda del riu durant una bona estona, per si es cura el mal. No fa cap mena d'efecte, em rendeixo i em quedo allà ben quieta una bona estona. De sobte, les fulles d'un matoll comencen a tremolar. E cor em batega cada vegada amb més força, tant que per un moment em penso que m'agafarà un atac de cor. Del matoll surt un gos disparat i em comença a llepar.

—Quin ensurt que m'has donat! —li dic sense esperar una resposta.

Pocs segons després apareix el seu amo. Un nen no molt alt d'aproximadament catorze anys amb els ulls verds com la natura que ens envolta i amb el cabell fi i daurat com jo.

—Què hi fas aquí tota sola? —em pregunta.

—M'he perdut pel bosc, he relliscat amb una pedra i m'he fet mal al peu —li responc.

—A veure... —diu tocant-lo amb cautela.

—Au! —faig un crit.

—Ostres, està molt inflat —comenta sorprès—. Casa meva no és gaire lluny, si vols intentem arribar-hi amb la meva ajuda —em suggereix. Jo ho accepto.

Repenjant-me a ell i coixejant, finalment, avancem cap a casa seva. Al llarg del camí em vaig adonant del ventall de coses que tenim en comú. Ell m'explica que en la seva família celebren una gran festa per Sant Jordi. De fet, ell i el seu pare es deien Jordi igual que el meu avi i el meu pare. Finalment arribem a casa i la mare d'en Jordi em fa uns massatges

al peu amb una crema. Miraculosament se'm calma el dolor. Un cop curat, anem a la seva habitació a jugar jocs de cartes. Jo segueixo sense entendre on soc, però la seva companyia em fa sentir molt bé i, per uns instants, m'oblido de totes les tragèdies que m'han passat durant aquest últim mes. Sento una pau i una alegria interior immensa, no recordo haver experimentat aquesta sensació sense el meu pare al costat.

Quan en Jordi està remenant calaixos per guardar els jocs, em fixo en un taulell que és idèntic al que he trobat al meu àtic.

—On has comprat aquest taulell? —li pregunto—. És molt bonic —continuo per no generar sospites.

—Me'l va donar el meu pare, diu que pertany als meus avantpassats més llunyans —respon.

El meu cap va donant voltes al que acaba de passar. El meu pare es deia Jordi, ell es diu Jordi, el meu avi es deia Jordi, el seu pare també es deia Jordi i... A més tenim el mateix taulell! Això només pot significar una cosa, encara que no sigui creïble: l'única explicació que trobo és que hem retrocedit en el temps. Aquest marrec que tinc davant dels meus ulls ha de ser el meu pare! Em costa de creure, però és la resposta més coherent.

—Deu ser molt especial per a tu —insinuo.

—Sí, a més aquest és el meu primer sant Jordi sense ell i aquest taulell era molt especial per a ell —diu trist, traient-se les llàgrimes dels ulls.

—Ostres, ho sento —dic—. El meu també ho és, comprenc com et sents.

—Saps? Avui és un gran dia —comenta més animat.

—Sí, i tant! —afirmo convençut.

Sortim de la seva habitació i ens dirigim a la porta de sortida. Quan ja estem a punt d'acomiar-nos em proposa:

—Vols celebrar Sant Jordi amb nosaltres?

—Sí, m'encantaria —responc amb un gran somriure.

Passem tota la tarda jugant i rient amb la seva... la meva... bé, la nostra família. La festa es va acabant, és hora de tornar a casa. Decideixo no explicar-li que jo era, sorprenentment, la seva filla. Potser es pensaria que estic boja. En comptes d'això m'invento una excusa.

—Hauria de tornar a casa, la meva mare deu estar preocupada —m'excuso.

—Quina llàstima, m'ho he passat molt bé amb tu —s'acosta i ens abracem amb força durant més temps del que és habitual. Sé que serà l'última abraçada que li podré fer.

—Sempre seràs una persona especial per a mi —li xiuxiuejo a cau d'orella.

Surto del menjador per dirigir-me sigil·losament a la seva habitació. Sense que ningú se n'adoni, aconsegueixo treure el taulell del calaix, desplegar-lo i col·locar-hi el drac de fusta. Giro la peça en sentit contrari del que havia fet abans. El taulell comença a tremolar i s'obre un portal. Abans d'endinsar-m'hi deixo el drac de fusta al costat del taulell i escric una nota que diu: *Per a tu, Jordi. Sempre t'estimaré.*

QUI ENTENGUI D'AMOR

Si algú en sap d'amor,
si us plau que me n'ensenyi.
Ja que jo vaig ben perdut,
mes aquest fa que m'estrenyi.

La metàfora em serveix,
perquè aprenqui bé el concepte.
Amb llegendes el mateix,
però potser em resulta un repte.

És l'amor les estacions,
com pot ser la primavera.
Camps florits, anhels i olors,
on la vida prolifera.

És potser el llarg estiu,
colors càlids de primera.
Del sol abunda el caliu,
l'amor viu mai es refreda.

I quan es torna tardor,
fulles cauen, el vent bufa.
Arbres nus de tot ardor,
la persona es mostra crua.

Mes quan arriba l'hivern,
l'amor dorm, l'amat es queda.
I així el dubte entra ferm,
es deixa estar, o s'intenta?

En la decisió final,
sigui quina de les dues.
Acabarà el temps hivernal,
es fondran les capes dures.

Si aquest amor ha acabat,
no pateixis, persevera.
Potser no era l'indicat,
ja ha tornat la primavera.

O potser aquest seguirà,
serà intens l'amor que es queda.
Cuida'l bé i es mantindrà,
fins que s'hi pongui el sol darrere.

Crec que per fi ja ho tinc clar,
la natura ha estat gran mestra.
Simplement, s'ha de provar,
sense tenir por de perdre.

HELEN

Melantha em mantenia desperta de nit. Els seus plors constants no em deixaven descansar. Visitava Dianthe durant el dia, però Melantha no hi era mai. Dianthe sempre s'assegurava de mantenir la meua vista avall.

Sabia que Melantha existia, perquè havia sentit les històries folklòriques. Ningú visitava els boscos un cop la llum del dia disminuïa; els que ho havien fet no havien tornat. Els que havien sigut prou braus, o estúpids, per anar-hi durant el dia no havien tornat a trepitjar el terreny boscós mai més.

Dianthe no parlava mai de Melantha i jo, certament, sabia que era millor callar les preguntes. La meua relació amb Dianthe podia ser considerada fràgil; no tenia la intenció de destrossar-la per culpa de mera curiositat sobre qui era realment Melantha i perquè tothom evitava el tema.

Era temerària i anava cada dia a visitar Dianthe. N'hi havia d'altres per allà, però era conscient que no eren com jo; eren éssers semblants a Dianthe. Jo només tenia ulls per Dianthe, no importava qui hi havia de més.

Em passava els dies amb ella. Em prohibia tornar de nit. Sempre vaig suposar que era per les històries que giraven entorn la foscor dels boscos un cop el sol queia.

Melantha em mantenia desperta de nit. Els seus plors es podien sentir des de lluny. Evidentment, tots els del poble la sentien. L'anciana la denominava com *La Flor Nocturna*. Hi havia moltes històries sobre Melantha, la relació que havia tingut amb una dona del poble anomenada Helen.

Els contes i llegendes em sobrevolaven pel cap, estirada al llit, escoltant-la. Dianthe m'explicaria quina era la història verdadera de Melanthe, si li preguntava per què la Flor Nocturna es lamentava de nit, sent silenciada amb els raigs del sol?

Em vaig calçar les sabates i posar la jaqueta sobre les espatlles; amb la llanterna en mà, vaig sortir de la seguretat de l'edifici. Els éssers canviaven amb la llum nocturna. Sucumbien en la foscor i ombres creant estranyes figures, o fins i tot moviment si hi prestaves suficient atenció.

Com més m'acostava al pont on em trobava amb Dianthe cada dia, més forta, més intensa era la veu lamentant-se de Melantha. Dianthe, però, no es trobava allà. La vaig cridar. Al cap d'uns segons, vaig adonar-me que hauria d'haver-me mantingut en silenci.

Quietud intrigant. Melantha havia parat. Algú, o alguna cosa, va fregar el meu costat. Em vaig girar. Res que no fossin ombres se'm presentaven al meu davant, al final del pont, a ull nu. Hi havia una presència. Sentia el seu tacte persistent al meu braç.

Xiuxiuejos arribaren; semblaven gemecs llastimosos d'animals moribunds. Se m'eriçà la pell. La meva presència no era benvinguda. Els laments venien de les ombres, no podia moure la mirada d'allà. Havia de marxar, però era plenament conscient que no podria.

Melantha no em deixaria tornar; s'asseguraria que em quedés amb ella tal i com havia fet amb els altres, els que havien desafiat les lleis naturals entrant al bosc de nit. Considerava si hauria d'arrencar a córrer, quan els xiuxiuejos van canviar. No eren gemecs; eren veus.

Helen.

Uns tremolors es van apoderar de mi, així que retrocedia. Evidentment, no era el que hauria d'haver fet. Un xiscle estrident trencà el silenci relatiu del bosc. Uns ulls fantasmagòrics aparegueren. Melantha sortí corrents de les ombres, apuntant cap a mi.

El terror em va omplir, l'urpa de Melantha arrossegant-me cap a ella. Branques i plantes enfiladisses s'enredaren al meu voltant. El seu xiscle em perforava les orelles. Estava dreta davant meu.

Finalment podia veure a Melantha.

Els meus crits s'ajuntaren als d'ella mentre les urpes afilades de Melantha s'enfilaven pel meu cos. Les mans blanques, no corpòries m'arrossegaven avall, cap al buit fora del pont on ens trobàvem. Sentia líquid regalimant dels meus timpans.

Uns xiuxiuejos es van afegir al xiscle decibèlic de Melantha; venien del meu darrere i tots deien el mateix.

Helen.

No em podia permetre preocupar-me en aquell moment sobre aquells xiuxiuejos. Havia de sortir viva del pont. Melantha no feia res, simplement em mantenia allà, oferint-me als cossos fantasmagòrics.

La gent del poble, els que s'havien vist amb cor d'afrontar els misteris del bosc i no havien tornat mai. Eren ells els esperits agafant-me per tal de poder sortir de les aigües maleïdes,

mtjançant el sacrifici d'algú altre. Una llum va interrompre el moviment del bosc. La llanterna m'havia caigut de la butxaca, encenent-se en caure al terra.

Les mans, els braços, les enfiladisses i les plantes van retrocedir. Els xiuxiuejos i els crits de Melantha també. Els éssers aquàtics tornaren a enfonsar-se en les aigües, a l'espera del retorn de la foscor. Melantha va caure de genolls al terra, banyant-se en la il·luminació sobtada de la meva llanterna.

Ja no era Melantha, però, sinó Dianthe, agenollada.

Murmurava el nom *Helen* un cop darrere un altre, així que plorava davant l'objecte enlluernador. Em vaig quedar allà, dreta, mirant de recuperar-me momentàniament del que acabava de passar.

Melantha era Dianthe. Dianthe era Melantha.

Vaig començar a retrocedir lentament; qualsevol moviment bruscatocaria la part fosca de Dianthe. No vaig aconseguir allunyar-me més de cinquanta metres abans que els plors i els crits de Melantha tornessin a ser escoltats.

Plantes enfiladisses i esbarzers em tornaren al pont, mentre lluitava desesperadament per poder-me alliberar. La llanterna havia desaparegut. Dianthe devia haver vist que la llum no era del sol, sinó artificial. L'havia fet enfadar, però ara sanglotava, no cridava.

Els esperits dels cadàvers de l'aigua tornaven a arrossegar-se pel terra del pont, agafant-me les cames i entortolligant-se entre ells. Els seus xiuxiuejos canviaren; calfreds em van recórrer per l'esquena.

Elaine.

Pronunciaven el meu nom repetidament. Vaig lluitar contra les seves urpes, intents múltiples de treure els seus membres de sobre meu. No vaig poder. L'aigua em mullava la roba, la pell se m'eriçava, el cap submergit sota l'aigua.

Aigua negra i gelant. Sentia a Melantha plorar, fins i tot dins de l'aigua, cridant el meu nom.

Alçant la vista, vaig mirar la superfície borrosa un últim cop. Dianthe em somreia entre llàgrimes mentre jo vaig inspirar instintivament, omplint els meus pulmons d'aigua i finalment deixant d'existir, unint-me als meus antics veïns. I llavors ho vaig entendre.

Jo era Helen en els ulls de Melantha.

L'HUMANISTA

Viure? No saps ben bé què és. Una olor, potser.

Un fruit comprimit. Cent anys, si tens sort. Una píndola l'essència. Diríem vainilla. Com una carícia suau, gentil. Innocència en el mal, pau en el caos. Dolçor arrasadora, esclafant.

Vainilla com sentir l'amor dens d'una nit d'hivern. Veure la llar de foc i notar-te, d'alguna manera, infinita. I et vas apropant a les espurnes, hipnotitzada per la seva intensitat efímera, la seva hiperactivitat inerta, fins que l'escalfor et recorda que mai pots abusar de res etern.

Vainilla com la calidesa de les espelmes d'un pastís d'aniversari. Tendresa que copses en els ulls d'aquells que t'estimen, que canten en la llum tènue de la cambra, que et celebren sense condicions. La bondat de compartir rialles i llàgrimes i rialles de nou. La puresa d'un somriure tímid. Un fruit com una manta de vellut. La ingenuïtat d'un moment vulnerable.

Vainilla com un dinar de Nadal o una excursió de primavera entre amics i flors. Pau. Un petó, un "t'estimo", una carícia o una mirada de complicitat.

Vainilla com la millor de les simfonies, aquelles més alegres, aquelles més vibrants. I el confort del silenci. El descans després d'un dia llarg. Les sis del matí o el crepuscle. Sensibilitat intensificada i l'esperit endormiscat.

Els que viuen de veritat s'emporten l'experiència a la platja i llavors senten la salubritat del mar. Angoixa com la separació de dos amants que encara no saben que s'estimen i que es troben a faltar.

El mar en la profunditat d'un pare que no sap deixar anar. En una germana petita que, innocent,riu perquè ha vingut a sopar el cunyat. Un instint protector sobrevola la sala i prega que mai es faci gran.

Obscur el mar en l'opressió de notar com el fet objectiu potser és un pecat per a tu, que sents.

Aigües enfosquides els ulls forasters que llancen dagues als teus millors esforços.

L'escuma contra els esculls punxeguts, una mica de química per anar tirant.

Comença a ploure i el vent remou el blau. Nedes a contracorrent, exhausta, esperant trobar en la lluita una solució pel trencaclosques. Però la solució no ve. Busques i no ve. No ve i, ja ha passat la tempesta, però encara no és aquí.

Llavors comença a sortir el sol però tu ja et creies rendida. Sures de cara al cel, olor de mar i detalls d'alguna cosa dolça. Una veu xiuxiueja "Ei! Que soc aquí!"... Entre adversaris i enemics, trobes un humanista, un aixopluc, que et porta a la falda de la Terra i et fa seure a la sorra.

Veieu passar l'amor de lluny. Ets la presa voluntària de la poesia, un lletraferit, el vostre aniversari Sant Jordi. Torna a fer olor de vainilla. Una il·lusió s'obre pas en tu i t'omple els pulmons. T'infla fins que ja no la pots contenir, s'escapa de les entranyes, arriba a la gola i surt disparada: Així sí. Arribeu junts al capvespre i tot sembla valer la pena. Gràcies.

T'adones que ets filla de la natura veient els anells de vida de les empremtes dactilars i en la teva pell un desert de dunes; potser comences a entendre per què hi som, aquí. Et fons en braços aliens i us premeu amb tanta força que ambdós noteu el batec cardíac de l'altre. *Ffff, ffuu. Estem vius.*

Així doncs, lector, quan tot s'acabi, quan la inevitable caducitat esborri els nostres cossos i allò no perible esdevingui el dictador, potser encara romans en els cops de vent i la gebrada o la poesia d'algun autor.

EL SENTIMENT

El sentiment és un misteriós recorregut
que ens porta per boscos i prats
on la raó pot quedar-se en recessió
i el batec del cor és el que marca el compàs.

De vegades és agradós com una melodia
que ens fa somiar amb el cor obert
i altres vegades és com una tempesta bruta
que ens deixa ferits, sols i desorientats.

Però sempre és real, sempre és autèntic
i no pot ser ignorat ni ser negat.
És el que ens fa humans, el que ens fa viure
i ens connecta amb l'essència d'existir.

El sentiment és un misteriós recorregut
Que ens porta per boscos i prats
i encara que sovint sigui complicat,
és el que ens fa sentir i ens dóna llibertat.

VENTS DE SA XALANA

Esguardo sa riba del mar
he com sa arribat a xalana?
Aquesta s'estremeix en calma
xaloc sens frau, alça'm ran port.

S'horitzó milotxa embadoca
sos llum de promeses són fuig.
Qui me promet l'estada eterna?
Exhausta de ponent estic.

Sa música que vent atorga
oesc sa veu de ses petxines.
Em manipulen meu las seny
en so salat migjorn del dia.

Sento basarda en meu xalana
neg escletxes en ses car fustes.
Preferesc romandre en la mar
que arribar sens amb tramuntana.

LA LLUNA

Entre els cels de nit i ombres velades,
un ésser amb llum pròpia s'hi troba,
enmig de l'abisme de la nit estelada,
il·luminant el camí de qui es perd.

La seva brillantor suau i misteriosa,
envolta la terra amb la seva dolcesa,
i a les ones del mar les besa,
fent que el vent s'aturi en veure-la.

És la guardiana dels amants,
que sota la seva llum es besen.
Ella escolta les paraules dels poetes,
i els inspira en les seves lletres.

Ella és la dona dels somnis,
la que enamora als enamorats.
La que ens observa des de lluny
sense que ens n'adonem.

És una llegenda viva,
que ha estat objecte de tantes mirades,
i tots els que la copsen, se n'enamoren,
i mai la poden oblidar.

I ara, sota el cel de nit i estels,
en aquest poema esdevingut,
una cosa és segura i clara,
aquesta paraula és per la lluna escrita.

LAMENTS AL PRESENT I LLOANCES AL PASSAT

Soc persona àmpliament incompresa,
navego sens rumb, però de pressa
perquè em sento indefensa tal presa,
asfixiat pels estudis i afligit de peresa.

Visc en condicions estressants
a temperatures sufocants,
sotmès a pressions exuberants
i a frustracions incessants.

Manco d'estabilitat emocional,
pateixo alts i baixos demencials
i m'assalten dubtes existencials.

Travesso èpoques de malestar,
on no puc ni parar ni descansar
perquè no se'm permet baixar.

Busco el final d'aquesta via
per poder gaudir del dia a dia
i dormir fins al migdia.

Ara, ara que el temps és un esbós,
ara que els dies no corren
i les paraules s'esborren,
ara per fi trobo repòs.

Ara que em trobo senil i canut,
sé apreciar els dies de joventut
que tant solia criticar a l'institut,
ara veig que gaudia de plenitud.

Ara recordo com n'era d'afortunat,
puix sempre em trobava acompanyat
i rarament em sentia abandonat.

Ara veig que, tot i viure un suplici constant,
l'adolescent pot sentir goig de tant en tant
i somriure com un infant.

Ara, mentre espero que arribi el meu dia,
recordo l'espurna candent que tenia
i els moments de pura joia i alegria.

COM CRIDEN, ELS ESTELS

Miro la negror i la lluna em parla amb el seu silenci. Els estels pampalluguegen com els pensaments dins meu, i no em deixen escoltar la melodia del pleniluni. Penso en el que estic a punt de fer i en si és el que hauries volgut, quan vas exhalar per última vegada.

Vaig rebre la trucada un dimarts al migdia. Era un dia de primavera, d'aquells que t'abracen i et fan oblidar que existeixen els suplicis, i els abismes, i les lluites constants contra els fantasmes que tan sols tu coneixes. D'aquells que et retornen la vida, que et fan aturar i pensar que només vols continuar endavant, que tot anirà bé i que tot el que et preocupava és en realitat insignificant i efímer.

I jo reia. Fins que el teu nom va sortir de la boca de la mare. Perquè tu no reies, ni ploraves, ni notaves el sol de la primavera, el que t'escalfa, i t'abraça, i t'adorm. Perquè tu dormies, però era un son profund, serè, dels que no s'acaben. Perquè estaves nedant, però no en el riu en què ho solíem fer, amb els pares, quan érem petites. Nedaves entre crits, i sirenes, i desesperació. Nedaves en el líquid roig que t'envoltava, nedaves en els caps del que et recordaven, dels que et ploraven.

Perquè no hi eres. Quedava el teu embolcall, però tu ja no hi eres. I no hi vas ser mai més. I quan es parlava de tu, quan sortia a les notícies el mortal atropellament, quan va quedar lliure el dipsòman que va arrencar una part del que era jo, tu no hi eres.

I el teu embolcall va passar a no ser més que el que es podia contenir en una urna. En el que la mare tenia al menjador, en el que mirava mentre plorava cada matí, i cada vespre, i cada matinada en la qual el pare i jo ens abraçàvem, i també ens queien les llàgrimes.

I jo no podia. Perquè tu no hauries volgut passar-te els teus dies a casa, tancada, sense les carícies del sol a la pell, sense les abraçades de la primavera, sense el rastre de les gotes d'aigua del riu que tant t'agradava.

Així que avui t'he agafat. I he plorat. I la mare i el pare han plorat amb mi. Perquè no podia més, i tu tampoc podies.

Miro el rierol i el reflex dels astres i recordo el teu. I el so de les rialles i el so dels plors i el so de la felicitat, que transmeties quan et mirava. I aquella nit d'agost, assegudes amb els peus a l'aigua, parlant del que volíem, del que somiàvem. I de cop ja no hi ha silenci, i ja no

hi ha pau, i la lluna canta. I mentre la pols de les estrelles il·lumina la teva, la teva pols, el teu rastre, jo ploro. I els estels criden.

ODA ALS (S)AVIS

Els avis són els guardians del temps,
custodis dels secrets del passat.
Aquells que, amb els seus braços oberts,
ens acullen amb amor i afecte.

Els seus ulls cansats per l'edat,
ens parlen de les seves vivències,
i els seus somriures ens mostren
la bellesa de la seva ànima.

Els seus consells són savis i generosos,
i la seva companyia, un regal.
Ens ensenyen a valorar les coses simples
i a viure amb gratitud cada moment.

Perquè l'amor dels avis és un amor gran,
que transcendeix el temps i l'espai,
un amor incondicional i etern,
que mai es s'esvaeix ni s'apaga.

I, per això, estimar els nostres avis
és una de les més grans benediccions,
perquè ensenyen que l'amor veritable
és el que perdura fins a la fi dels temps.

PER LA NOSTRA AMISTAT

Sento l'impacte de les bombes. Sento els trets de les escopetes. Sento els crits de les víctimes ferides. Sento l'eco dels crits dels que ens han deixat enrere, en aquestes trinxeres, per anar a un lloc on sempre hi ha pau: l'altra vida. El cor em bateja amb força. És pels nervis? Per por? Per penediment? Potser són tots tres alhora. M'assec una estona al terra i miro al meu voltant. La gent que abans tenia uns ulls brillants, plens d'esperança, plens de determinació per lluitar pel que creuen que és correcte. Ara són buits. Però, què és correcte? És correcte matar una altra persona pels teus ideals? És correcte matar una persona perquè teniu opinions diferents? Sospiro i tanco els ulls, intentant escapar d'aquest infern durant uns instants.

Enyorament. Aquest és el sentiment més fort que sento ara mateix. Enyoro la meva germana petita, cridant que jugui amb ella a caçar lleons. Sempre em feia molta mandra haver-me de passar hores de quatre grapes fent veure que era un lleó dolent que la intentava atacar. Però les rialles que feia mentre fugia de mi i com intentava caçar-me amb la seva *pistoleta* de joguina em feien oblidar el dolor dels meus pobres genolls. Enyoro quan la meva mare ens cridava per menjar. Tot el que havíem de fer era seure a taula i menjar. El menjar sempre era dolç, perquè la meva mare odiava la sal. I el meu pare sempre es queixava que era massa dolç i es posava molta sal al seu plat, perquè a ell li encantava. Vull tornar a aquells dies. Quan un plat a taula ple de menjar era normal. Quan no passava gana. Quan no havia de caçar rates per menjar.

Enyoro quan sortia al jardí i sempre m'estaves esperant per anar a jugar a soldats. Robaves les figuretes del teu germà gran i jugàvem amb elles tota la tarda. Creàvem històries sobre la vida dels soldats. Els fèiem volar en avions que havíem fet nosaltres amb paper que agafava de l'oficina del pare. Quan el teu germà ens perseguia cridant que li tornéssim les figures abans de que les trenquéssim.

Enyoro quan anàvem a caminar a les muntanyes. Que n'érem d'innocents! Encara no entenc com vam sobreviure aquell dia, quan vàrem pujar la Pica d'Estats. No vam poder arribar al cim degut al mal temps. Ara que hi penso, tot i ser joves, com se'ns va acudir pujar a allà dalt veient els núvols que hi havia? Però tu em vas convèncer, dient que tot estava controlat i que els núvols marxarien en un res. Encara recordo el mal que em feien les mans intentant cobrir el meu cap amb la motxilla mentre corrien muntanya avall sota una pluja freda i abundant.

Abans, em coneixies tan bé que no calien paraules per comunicar-nos. La nostra mirada ja era suficient per entendre'ns. Realment vivia en un paradís. I em sap greu que ha calgut viure en les trinxeres durant un any per veure-ho.

No sé quan va ser que et vaig començar a mentir. I la tristesa que sento per aquella mentida és més forta que l'enyorament que sento pel paradís on abans vivia. La traïció que vaig fer serà imperdonable. Ho sé. Però per la meva família faria el que sigui. Encara que sigui traïr la meva pàtria i el meu país. No espero que ho entenguis. Va ser una decisió completament racional. Teníem la guerra perduda des del moment que va esclatar. Si lluitava pel bàndol que tenia més probabilitats de guanyar la guerra significaria que, un cop acabada la guerra, la meva família no hauria de patir tant com la gent que hauria lluitat pel bàndol derrotat. I, per mi, estava clar quin bàndol seria quin.

Al principi, ens feia sentir bé. Lluitar pel bàndol que creïem que era el correcte, no perquè guanyaria la guerra, sinó perquè lluitava pels nostres ideals, quan lluitàvem de costat contra els nostres enemics. Però havia de prioritzar: els meus ideals o la meva família. I la decisió, tot i ser difícil, era clara. Al cap i a la fi, més igual el que passi al nostre voltant mentre els que estimo puguin continuar vivint dignament, sense gana ni patiment.

Mai oblidaré la teva cara de decepció, la teva mirada de ràbia i tristesa, quan et vaig dir que em passaria al bàndol enemic. M'imagino que tot té un preu. El preu de protegir la meva família va ser perdre la nostra amistat. No em penedixo de la decisió que vaig fer. Perquè sé que estem guanyant nosaltres i que vosaltres no podreu assumir les conseqüències de la vostra derrota. Tot i així, si encara estem vius al final d'aquesta guerra, t'ajudaré amb el que calgui si l'acceptes.

Obro els ulls i, de cop, recordo que t'encanta escriure cartes i rebre-les. També, que t'agradaria guardar-les totes per tenir tots els records gravats per sempre en un paper i un dia en el futur poder-los llegir. Obro la llibreta i començo a escriure-te'n una, la meva primera carta i, també l'última, que rebràs de mi. Escric la tristesa que sento per haver-te fet mal. El perquè de la meva decisió que va acabar la nostra amistat. I que, encara que no em penedixo d'haver-la pres, sí que em penedixo d'haver arruïnat la meva oportunitat per, un dia, poder-me casar amb tu.

DOCÈNCIA FERROVIÀRIA

Em trobava contemplant el crepuscle que em va regalar la tarda d'aquell vuit de maig. El canvi d'hora m'oferia el luxe de gaudir d'aquell fenomen natural força tard. Un somriure tímid em va il·luminar la cara, tot dibuixant un rostre feliç. Em sentia còmode.

Baldament vaig decidir no abandonar la meua plaça durant tota l'estada al tren, aquest havia estat lluny de poder ésser anomenat avorrit o monòton. Tot i no haver patit o gaudit de cap transbordament, diversos integrants del viatge, fossin vius o inanimats, havien aconseguit que el meu temps en via ferroviària resultés tan plàcid com ple de diversió.

I, sobtadament, desconeixent com podia ser possible, aquell altaveu de la cantonada, el que ens notificava de cada fet rellevant, va provocar que quedés perplex amb la nova que es proclamava: *Última parada, Graduació*.

La meua incertesa, incredulitat, innocència, va condemnar-me a desconfiar del meu sentit acústic: "Disculpi, és realment l'última parada, senyora?". La revisora em va regalar primerament una ganyota de confusió que a mi em resultava comprensible, car havien anunciat la notícia feia cosa de deu segons, instants. "Disculpa, he pensat en veu alta.". Ella no es va enfadar, li era una situació usual. I és que aquella revisora de l'últim vagó estava farta de veure joves que, corglaçats o neguitosos, els feia respecte o por baixar del tren.

No els culpo. És d'esperar, ja que la realitat que procedeix després de l'última parada és tan extensa com complexa d'entendre. Hi ha qui, com jo, agafa un altre tren de moltíssims que hi ha disponibles, de manera que segueix en la dinàmica de l'antic tren, aquest cop més intensa, durant quatre o cinc anys. Hi ha qui agafa l'autobús, puix que vol agafar aquest últim tren esmentat però més lluny i lentament (o no). També hi ha qui baixa del tren decidit a subsistir en la realitat on aquesta última parada el deixa.

Així doncs, vaig creure oportú dedicar un parell o tres de minuts a recordar el meu temps en aquell tren, atès que hom afirma que el trajecte és part del viatge. I, en un exercici de memòria, em vaig disposar a viatjar mentalment al passat:

El tren es trobava dividit en quatre sectors, dividits en tres, sis, quatre i dos vagons, respectivament. Aquests, reben el malnom de *corsos*, desconec si ho he anomenat de forma correcta. A cadascun hi havia un revisor general, que durant l'estada en aquest

acompanya i assessora totes les inquietuds del passatger, a més dels altres revisors o vigilants que realitzen, en més mesura o menys, la mateixa funció que l'anterior.

Els records dels dos primers sectors no eren massa clars. Aleshores, era molt petit. La meua memòria únicament conservava les vivències amb els passatgers que, com jo, iniciaven un trajecte llarg. Amb alguns encara conservo relació i o amistat, però d'altres van baixar més d'hora a la fi d'un dels tres sectors restants. S'hi realitzaven tot tipus d'activitats, sobretot lúdiques. Tot i no poder recrear mentalment gran part dels múltiples escenaris que protagonitzar en aquella època, de ben segur que la vaig gaudir.

Després d'aquest, arribava el sector extens de tots, amb sis vagons que ja van consolidar gran part de la meua persona i personalitat, a més de les amistats que vaig establir. Vaig gaudir d'aprenentatge bàsic i de bones experiències tot i que en aquest cas també de dolentes. Fet i fet, però, el balanç era positiu.

El penúltim sector, com havia esmentat, està constituït per quatre vagons. Aquests, des del meu punt de vista, augmenten progressivament la seva qualitat d'estada. Van arribar nous passatgers, dels quals alguns van esdevenir companys i amics fins a dia d'avui.

El primer vagó va acabar resumit en una mala experiència. El segon va millorar força, i el tercer es va veure afectat per una parada global del viatge de tothom. Un error en el sistema tècnic va resultar en una evacuació inesperada, i tan sols vaig poder gaudir de la meitat d'aquell tercer. El quart va ser amb diferència el superlatiu. Era el punt perfecte entre les amistats i les vivències, les gamberrades i la responsabilitat, la diversió i l'aprenentatge.

Aquests sectors han sigut la base de l'últim, el més curt i intens, que és precisament al qual volia donar més èmfasi, una menció honorífica. D'aquesta manera, faria tribut al més recent, que és, al mateix temps, el que més recordava.

Noves aventures es van donar, a més d'una considerable pujada d'intensitat. Van arribar i van marxar més passatgers, i alguna forastera. Alguns resultarien insignificants, d'altres coneguts, i alguns amics.

El primer vagó va sobtar a tothom. L'últim sector era el més complex i delicat de tots. Havies d'anar amb els peus de punta, ja que qualsevol error, lleu o greu, es veuria reflectit en l'última parada, o qui sap si en l'expulsió del tren. El tema que recordava més va ser una activitat extensa, l'única que fins aleshores passaria amb nosaltres del primer al segon vagó. Es basava en, fora del tren, investigar. Sí, investigar. Una paraula de deu lletres que significava molt. Investigar comportava sortir de la zona de confort, moure fitxes, organitzar-se... era un exercici de maduració. Va resultar ser un petit tastet del que procedeix a l'última parada.

Vaig fruit molt, també, de l'últim vagó de tots. Al ser el més veterà del tren, em donaven la possibilitat de narrar la meua experiència als passatgers que encara es trobaven en anteriors sectors, cosa que em fascinava.

Una barreja d'il·lusió, pena, i nostàlgia m'envaïa mentre m'apropava a la fi del trajecte d'aquell tren tan bonic, que havia emplenat de records, emocions i història. Durant tot el "curs" entrenàvem i entrenàvem, per una lluita que vindria al culminar aquesta època, una que també defineix el futur després del tren. En aquest període de temps, hi havia qui ja esbrinava què era el que desitjava després del trajecte. Malgrat això, sempre existeixen despistats que fins al darrer moment no es preocupen.

Va ser una època de molt aprenentatge i desenvolupament, tant interior com exterior. Aficions que se m'havien inculcat des de sempre es qüestionaven, i sovint, no em podia creure que el que quedava tan i tan lluny ara esdevingués imminent. Després de la parada "Gradu..."

- Perdona, ja es fa fosc i hem arribat al final del camí. Em sembla que és el moment de llevar àncores - era la revisadora esmentada. Amb un afable somriure i una abraçada m'acomiadava del que podria considerar-se casa meua durant tres lustres.

Un nus a la gola no em permetia expressar adequadament. Les paraules van esdevenir llàgrimes, que a part de gotes salades, eren una dissolució de tristesa i felicitat, per la finalització i començament d'un període preciós.

Em vaig allunyar lentament, amb els passatgers més fidels.

Em donava consol la promesa que havia fet abans de deixar d'aquell preuat indret: *Tornaré per explicar el meu trajecte i situació del moment als quals, en un moment o altre, s'enfrontarien al mateix canvi.*

I així va ser.

EL CAPTAIRE

Veig un món que em dóna l'esquena,
veig gent que passa i no em veu,
i altre que si em veu em menysprea,
en un indret on fins i tot el respecte
té un preu.

Veig contrastos en una ciutat que mai dorm,
veig una realitat que és evident
i que no està feta per a tothom.
I el pitjor és que no m'adonaria, potser,
si estigués feta per a mi també.

I vago pels carrers on es creuen
aquells que es creuen tan diferents
i m'assec als bancs a passar el dia,
els mateixos on passo la nit,
sentint com transcorre la travessia
d'una existència amb poc sentit.

I sembla ximple i me'n ric,
de com la desgràcia és compartida.
De com poden estar el pobre i el ric
indignats de mateixa forma amb la vida.

I l'últim que em faltava ja per veure
és com un jove que se les dona d'erudit
i amb aires de poeta,
li dedica uns versos a un captaire com jo;
un oblidat per una societat que em
frena.

FULLES D'OCTUBRE

Era una trista i plujosa tarda d'octubre. La calidesa i la brillantor del sol s'havia esvaït cap als volts de les tres i el cel era cobert per una extensa capa grisa de núvols acompanyada per unes silencioses llàgrimes. Duia una tassa de cafè a la mà i una manta a sobre, les quals eren la meva única companyia en aquella casa. Varen anar passant els minuts i jo continuava observant la sala, sense un punt fix i sense una idea clara. Semblava un cos inert, sense rumb, només mirant l'horitzó. Qualsevol distracció era benvinguda per tal d'amainar la solitud i tristesa que sentia.

Aleshores, va ser quan vaig decidir clavar els meus ulls en una petita finestra. No va ser la mateixa finestra el que va cridar la meva atenció i tampoc foren les gotes d'aigua que regalimaven i lliscaven pel vidre, sinó la fulla que residia sobre el seu ampit. Era d'una tonalitat vermellosa, pròpia dels mesos de tardor, que la feia destacar entre l'escala de grisos que predominava aquella tarda. Em vaig apropar a la finestra amb molta cura, per por que, amb un moviment bruscat, tornés a emprendre un altre viatge lluny del meu abast.

Un cop ja la tenia a les meves mans, la vaig observar més detingudament. No només era de color roig, sinó que també conservava unes petites restes de verd de la primavera i groc de setembre. Tot seguit, amb la punta del dit, vaig traçar el conjunt de línies del limbe de la fulla, semblaven mil camins que connectaven amb una via principal. Semblava una simple fulla, però al seu darrere, amagava una llarga història i un conjunt de viatges recorreguts fins a arribar a la meva miserable finestreta. Segurament, havia florit un dia de primavera a dalt de tot d'un ametller, en companyia d'altres flors i altres fulles, tot mostrant a la resta del món la seva esplendor i vivacitat amb el verd del seu anvers. Aquesta etapa primerenca o infantesa, doncs, no va deixar mai de ser un període feliç i d'estabilitat. Això és deu al fet que, fins i tot en temps de tempesta, la fulla estava arrelada a una branca, és a dir, a una llar i a una família.

Amb el pas dels mesos i amb l'arribada de l'estiu, aquella tonalitat verdosa que tenia en un inici va anar adquirint tons més aviat groguencs. Paral·lelament a aquest fet, les coses també varen començar a trontollar, és a dir, el temps es va tornar molt inestable. Tot i que hi havia períodes de molta llum i brillantor, la qual podia arribar a ser aclaparadora, sovint anaven seguits per períodes de sequera. D'aquesta manera, la fulla es va començar a desgastar i la seva alegria va anar desapareixent de mica en mica. Algunes nits, fins i tot, el cel simpatitzava amb la seva tristesa ja que també plorava grans diluvis i sanglotava en forma de tronades.

Finalment, va arribar l'hora d'acomiar-se amb l'arribada del mes d'octubre. La fulla, el color de la qual ja s'havia deteriorat, va ser empesa pel vent com un ventall. Així doncs, sense mirar enrere, va tallar tots els lligams que tenia amb l'ametller i va emprendre un nou camí, completament sola. Aquest recorregut, però, tenia un rumb i una destinació final, l'ampit de la meva finestra.

Després d'observar la fulla durant tant de temps, vaig apartar la mirada i vaig tornar a clavar els ulls a la meva finestreta. Jo també havia florit una primavera a dalt d'un ametller, del qual em vaig haver d'acomiar i deixar en un passat. També vaig haver de sobrepassar algunes dificultats, algunes tempestes, ja que no sempre hi havia èpoques d'alegria i de claror. Era com aquella fulla caduca que tenia entre els dits. Aleshores, vaig decidir que encara era a temps d'emprendre un últim viatge enmig d'aquella plujosa tarda. Era la meva oportunitat per trobar un rumb fix, recórrer món i vivències fins a topar amb una altra finestra, el meu destí.

PER L'ART

Prometo no estar-ho inventant, ho sé del cert. *Pierre Cadault* es desperta cada matí gràcies al fil de llum que entra des del porticó de la finestra d'aquell pis remot parisenc. Com bé sembla, l'entresol és fet a l'antigalla però en destaca la seva autenticitat francesa elevada pel gust del dissenyador. Si no fos per aquesta escletxa que travessa el llit partint el seu cos en dos i il·luminant-li tant els ulls fins al punt que aquests hagin d'obrir-se per força, dormiria tot el matí i es llevaria mort de ràbia, no li agrada gens perdre el temps i menys perdre una alba.

Abans que el sol desentenebri la ciutat de París, s'apropa a l'estació de *Jules Joffrin*, que de fet, té a prop de casa seva, i seguint la línia 12, al cap de dues parades arriba a *Abesses*, on comença el seu ritual. Aprofitant el silenci de la ciutat mentre aquesta encara dorm, enfila amb un ritme frenètic el desnivell, més aviat positiu, dels carrers del barri.

La majoria de finestrals són tancats, només és així que tanca els ulls amb la intenció d'inspirar una flaire d'aire fresc, humit i amb aroma de les primeres cafeteries obertes, on arribarà més tard. És aquest instant el que l'empeny per pujar les escales matineres que el porten fins al seu lloc preferit de la ciutat, *Montmartre*.

Com cada dia, mentre enfila el seu camí, destina dos minuts a qüestionar l'existència de l'ascensor que pretén substituir les escales on ara es troba, i ho fa amb la finalitat de poder comprendre com els turistes opten per l'útil mecànic abans d'haver descobert el sentiment de grat, joia i plenitud que suposa arribar a la fi dels graons tot contemplant la basílica del *Sacré Cœur*.

Acabat el seu debat intern, que segurament és més una distracció, arriba, és sol, s'atura, combat els seus esforços per regular l'alteració de la respiració amb un somriure i durant uns instants, acluca els ulls.

Tot i haver evidenciat en moltes ocasions, que l'indret en el qual es troba, és i serà sempre el seu predilecte, afirma ser-ho quan aquest és buit, és a dir, quan es mostra en la seva essència.

Entra al temple deixant entreveure el seu respecte i fidelitat en els seus màxims exponents. S'asseu davant la divinitat, i destina deu minuts diaris a la reflexió, hi està avesat.

Un cop brusc i sec a la porta de l'edifici el trasbalsa posant pausa els seus pensaments. Considerant la possible irrellevància, acaba decidint abandonar la basílica, es troba submergit per un mal pressentiment.

Desvaloritzant la prenoció, camina, camina lluny, camina com qui vol saber-ho tot, camina fins a cansar-se, però acaba guanyant la plaça. Coneguda popularment sota el nom de "La plaça dels pintors", és on s'hi troba còmode, en certa manera, prenent al peu de la lletra el significat del seu nom, li pertany. A la *Place du Tertre*, ja fa anys que hi destina la major part de la jornada, i és ara, encara a primera hora del matí que escull la posició on se situarà.

Fa una ullada a un dels bancs, odia mostrar el seu cantó possessiu, però no pot evitar pensar que n'hi ha un que li pertany, i menys tenint en compte que tota la resta de pintors li respecten la posició.

És per això, que quan hi dirigeix la mirada i hi troba un home assegut, una lleugera sensació d'ira recorre dins seu. L'individu no li aparta la mirada, fet que fa que *Cadault* cregui amb l'existència de segones intencions darrere el fet, i inevitablement, el mal pressentiment es torna a instal·lar dins seu.

Simulant la irrellevància, emprèn el seu trajecte fins arribar al *Café des Deux Moulins*, on el cambrer obvia prendre nota i li serveix directament un *café au lait*. Per ell aquest moment, és un instant íntim i sagrat dins la rutina. Aquesta és la raó per la qual, quan el mateix home del banc s'asseu a la taula del costat, ell no se n'assabenta fins al cap d'una bona estona.

Mira fixament la tassa buida sobre la taula i no evita preguntar-se:

Doncs què fa? Em segueix? Un café au lait també? Coincidència, el pren tothom.

Sap de sobres quant deu pel que ha pres. Deixa els diners sobre la taula.

Enfila per un carreró desconegut, camuflat, fins arribar al seu estudi, que es troba al final del cul de sac. Malgrat trobar-se sol, un cop oberta la porta i pujar les escales fins arribar al primer pis, aquell sentiment prèviament experimentat el fa estar neguitós.

L'estoig amb pinzells, la tela, el cavallet plegable, un pot petit per netejar-hi els pinzells, la paleta, una ampolla d'aigua i una poma per mig matí, ho posa tot a la maleta, la càrrega a l'esquena i torna tancar la porta amb clau.

Baixant les escales, aquesta sensació s'accentua, sent el perill a prop. Surt al carrer i al tancar l'altra porta sent una presència rere seu. Ell.

- Què vols de mi? - li tremola la veu, s'hi ha dirigit impulsivament.

No obté resposta. L'home s'apropa fins que arriba a dir-li a cau d'orella.

- Acabar amb tu.

Incomprensió en estat pur. No és a temps de qüestionar-ho, ja que quan el moment és imminent, un ganivet el travessa. Però no mor a l'instant. Cau.

L'assassí camina pel seu voltant, i diu *N'estic fart* i calla, *"No suportó veure les teves obres per tot arreu, París n'és ple, decoren les cases, els restaurants i els carrers, a més la gent en parla i turistes venen expressament per veure-les i fotografiar-les, tu no apareixes mai, però segueixes pintant i sense dir-ho ni demostrar-ho cobrant. S'ha acabat, fins aquí el teu èxit, és hora que brilli el meu, fa ja deu anys que pinto i exposo les meves obres a la galeria del meu districte i ningú les mira ni les compra, però ara això canviarà, prometo aconseguir-ho. I marxa.*

Queda sol al final del cul de sac menys conegut de la ciutat, malgrat formar part del barri més cèlebre. Té al costat les seves pertinences, ja fa estona que de la ferida que ha posat punt final, en ragen esquitxos de sang viva que van a parar sobre la tela que es deixa entreveure dins la maleta. Mai havia pensat que acabaria pintant la seva mort i menys que ho faria sol, i en un lloc tant remot, però sí que pensava no moure's mai d'aquí. *Montmartre.*

BLANC IMMACULAT

Blanc. Tot era blanc. Havent perdut completament la noció del temps, em trobava atrapat sol dintre d'aquella petita habitació de color blanc immaculat. Cortines de seda de color blanc, parets de color blanc, un rellotge espatllat de color blanc i jo mateix portava una camisa de color blanc.

Estirat en aquell gran llit, intentava recordar com havia anat a parar dintre d'aquelles quatre parets de color blanc. Petits fragments viscuts en algun moment de la meua vida se'm reproduïen en la meua ment. Tots eren feliços. Recordava seure al balcó de casa meua prenent cafè, abraçant el silenci. Després, un cant venint de no sé d'on, nascut del dolor i l'enyor i capaç de trencar amb la infelicitat d'aquest món. Recordava... recordava la tardor vestida de groc i marró. Recordava el sabor del gelat de vainilla, onades de mar, rialles, la melodia que sents quan acostes una petxina de mar a la teua orella i gavines volant.

Tot i poder recordar aquestes imatges aleatòries de la meua vida, no era capaç de recordar què havia provocat aquell gran buit dintre meu ni la causa d'estar rodejat de tant blanc.

De tant en tant, venien persones amb bates de color blanc i em parlaven i parlaven, i jo els escoltava, però no els entenia. Un dia, una senyora em va treure d'aquella habitació de color blanc i em va portar en una altra de més gran. En aquella nova habitació, hi havia un quadre penjat a la paret on hi havia dibuixat un paisatge i una escrit que deia *Sigues en aquesta vida com un estranger o un viatger per un camí. Quan arribi la nit, no esperis viure fins al matí, i quan el matí arribi, no esperis viure fins a la nit.* Un missatge que en aquell moment no vaig entendre.

Un dilluns, dimarts o divendres, a tres quarts de cinc, les nou en punt o dos quarts de deu, no sabia exactament quin dia o quina hora era, una persona vestida de negre em va venir a visitar i es va asseure a una cadira buida, al meu costat. Li vaig preguntar qui era i què hi feia allà, però no em va respondre.

Estranyament, quan aquell personatge misteriós va aparèixer, començaren a passar un seguit de fets que no vaig arribar a entendre en un principi. Em van canviar un altre cop d'habitació, la meua vista empitjorava, però podia sentir diferents veus. Parlaven de pressa i anaven d'un cantó a l'altre. En un moment, havia entrat un grup de persones, el que semblava ser una família. La mare, el pare, i dues nenes petites. Aquestes ploraven i

ploraven i cridaven el nom d'algú desconegut. Les persones vestides de blanc deien coses com *no li falta gaire temps o no creiem que se'n surti d'aquesta*, i aquestes paraules van provocar encara més dolor i pena a la família. I continuaven plorant i plorant, i jo em volia aixecar i tranquil·litzar-los tot i no conèixer-los, però era incapaç de moure'm i el meu cos em feia mal i les paraules no em sortien.

Van passar el que semblaven dies, i la persona vestida de negre encara era asseguda al meu costat. Em contemplava sense dirigir-me la paraula. Li vaig tornar a preguntar qui era, però no em va respondre. Era estrany, perquè últimament sentia que era el principi de la fi, la calma abans de la tempesta.

I no estava completament equivocacat. Va ser molt més endavant que vaig entendre i assimilar la situació. Finalment, vaig entendre que estava experimentant els meus últims dies en aquesta vida mundana.

Sigues un viatger en aquesta vida, un missatge del qual em van advertir i vaig ignorar al seu dia. *Sigues com un viatger que s'atura un moment per descansar a l'ombra d'un arbre, per seguir després amb la seva marxa*, un missatge que ens alertava que aquest món no és una residència permanent ni una veritable llar. I certament, l'home és un nombre de dies, i cada dia que passa una part d'ell mor.

I quants cops m'ho van recordar, i quants cops em van advertir, i quants cops em van avisar sobre la mort, però jo, tot sent un ignorant em vaig fer el sord. I és veritat que la mort arriba quan menys t'ho esperes. Siguis on siguis, t'amaguis on t'amaguis, la mort et perseguirà.

No és així?, li vaig dir a l'àngel de la mort que després del què jo creia dies i dies ja s'havia aixecat de la cadira del meu costat. Però com sempre, no em va respondre.

Vaig recordar un fragment d'un llibre de Nashiha Pervin que deia que quan morim les muntanyes ens enyoraran i ploraran per nosaltres i que les costes abraçaran la sorra de la platja mentre udolen desesperats per nosaltres. T'imagines la terra viva i amb ànima pròpia tremolant per la nostra absència? Vaig riure mentre mirava l'àngel de la mort, que encara era dret el meu costat amb la mateixa expressió de sempre.

Realment em preguntava per què va haver de passar l'àngel de la mort per convertir-se en un àngel tan fred, buit de sentiments o emoció alguna. Potser i només potser, treure tantes ànimes de la gent quan arriba el seu destí és una mica dolorós.

Personalment, estava una mica agraït per la seva presència. Tot i ser tan fred, sentia que era l'únic que entenia la meua tristesa. Era l'únic amb qui podia parlar, a qui podia donar les meves paraules i amb qui podia compartir el meu silenci.

I així és com tothom va marxar i el fred va marxar amb ells. La lluna que penjava al cel, amb tota la seva puresa immaculada em va convidar a compartir la seva eterna solitud. L'àngel de la mort, que portava dies i dies escoltant-me sense dir res, es va preparar per emportar-se la meva ànima sense cap compassió. El meu destí, ja havia arribat. Sentia que l'univers m'absorbia lentament i em xuclava les poques forces que em quedaven. Així que així és la mort? Així és la fi? És en aquell mateix moment quan em vaig adonar que el meu temps s'acabava i que només disposava d'uns segons més de vida. Amb una llàgrima a l'ull em vaig acomiadar d'aquest món tan despietat i a la mateixa vegada tan bonic.

NITS D'ESTIU

M'agrada l'aire d'estiu. El que té aquella flaire dolça però al mateix temps salada, el que inhales i exhales i et fa sentir com nou. Aquell que a les nits càlides com avui t'acarona i et refresca provocant-te una sensació màgica. És la sensació de les nits d'estiu. Les nits on per un moment tot sembla possible, on milions d'idees broten a la ment, on pots pensar en tot i en res perquè saps que l'endemà tot tornarà a la normalitat. Són també nits de records, de malenconia on la ment evoca pensaments i memòries amagades al fons del calaix. I és en aquest moment on una cosa porta a una altra, una imatge en recorda una altra. Així, la felicitat esdevé tristesa, l'amor es converteix en odi, i veus com l'esperança s'esfuma tranquil·lament deixant lloc a la desesperança. És en aquest moment on tot el que portes intentant amagar des de fa anys surt a la llum, i, com un home llop a la llum de la lluna, et transformes. Tot el que porta impacient per sortir des de fa temps emergeix de qui sap on, destrueix totes les barreres construïdes, t'inunda i ocupa tot el teu espai, tot el que ets. És aquest moment on ets més tu que ningú més, aquest moment on si et mirassis a un mirall, hi veuries reflectit el teu interior: el teu cor i la teva ment, tot el que penses i tot el que ets.

I amb aquestes que no ho puc evitar, altre cop em transformo, els porus de la meva pell no respiren més que sentiments, dels meus ulls no brota més que amargor i la meva ment comença la seva pel·lícula de pensaments on tots, relacionats els uns amb els altres, et porten d'un lloc a un altre.

La pel·lícula passa, ràpida, però espera! S'ha parat justament aquí, en aquest record, en aquest pensament. I com qui no vol la cosa, aquesta memòria es torna vívida i recordo l'afonia. Sí, l'afonia, recordo aquell dia que no podia parlar, aquell dia que es va materialitzar el pitjor dels sentiments i la pitjor de les pors. Va ser aquell dia quan realment vaig poder comprovar que és voler i no poder. Perquè no hi ha pitjor sentiment que aquest, però sentiments són efímers i tan ràpid com apareixen, desapareixen. Però aquell dia no, aquell dia vaig aprendre el que és viure en agonia, el que realment és viure amb una cosa de la qual no et pots desempallegar i la impotència que això suposa. No és que no ho hagués sentit abans, si bé, no va ser fins aquell moment que realment ho vaig entendre, que vaig veure com els altres em miraven intentar i fracassar, on no només era jo testimoni dels meus fracassos, sinó els altres.

Però la pel·lícula continua, i va evocant memòries i sentiments amagats, dels que afluïren a vegades però no acaben de sortir a la superfície. Aquells que són amagats per alguna raó:

per no voler-los reveure. Doncs precisament, són aquests els que es van fent protagonistes i s'imposen sobre la meva voluntat, m'engoleixen i deixo de ser de mi mateixa, sóc la seva ostatge. Ara ja no hi ha marxa enrere, altre cop he perdut la racionalitat, no puc prendre decisions, només deixar-me emportar per les emocions. És així com a poc a poc, gota a gota, s'omple cada cop més el pantà que es mou tranquil·lament sota els meus peus. És així com una onada de negativitat m'omple de cap a peus i em recorda perquè no soc la mateixa des de fa quatre anys. És així com un aspecte tan petit pot ser alhora tan decisiu, com una ínfima gota pot fer vessar una gran gerra d'aigua que fa anys que s'omple. Només fa falta recordar-ho. Només fa falta que tot surti a la llum, que em transformi en allò que en realitat soc, que caigui la cuirassa que fa anys que construeixo i es mostri el meu cor en runes. Ara l'únic que queda és que em decideixi a fer allò del que fa anys que fujo, el que fa temps que penso però mai m'he atrevit a fer.

Així doncs, aquí estic, asseguda al marge d'aquest cingle, una nit d'estiu com qualsevol, observant-ho tot des d'una altra perspectiva, i, com potser alguns dirien, més lluny de la vida i més a prop de la mort.

AGRADAR-TE

Vull agradar-te
No t'enganyaré

Vull agradar-te tant
Que vulguis tornar a veure'm
Recitar durant hores

Vull agradar-te tant
Que no t'importi
Perdre el temps
Amb mi

Que no pensis que el perds

Vull que recitis els meus poemes
Com a llei de vida

Que em miris
I em trobis

Vull que em reconegis,
Que em recordis amb el temps

Vull agradar-te els matins
Amb les meves absències
I els meus llibres a mitges

Vull agradar-te per la meva autenticitat
Per la meva emoció
Per l'eternitat de les meves paraules

Perquè les meves no se les endú el vent
Perquè les meves es queden

Vull agradar-te amb les meves ganes de canviar el món
De ser recordada
D'emocionar-te

Vull agradar-te sense por de trobar el meu reflex

Vull que entenguis
Que ets més que un cos
Que no necessites agradar-li a ningú
Que mai estàs sola

Vull agradar-te, Abril

QUE NO HO SÉ DIR, I T'HO ESCRIURE

Que saps que les paraules no són el meu fort,
tampoc les accions i gairebé mai m'esforço massa.

Saps que sóc tímid,
que no surto mai de la meva zona de confort.
Que em costa expressar els meus sentiments,
i molt més el meu amor per a tu.

Doncs és possible que no t'ho digui,
ni molt menys que actui d'aquesta manera,
i potser m'esforço menys que els altres,
però mai deixaré de demostrar-te el meu amor a través de la poesia.

Perquè t'estimaré a l'hivern,
quan la teva pell estigui seca
i tinguis els llavis tallats
per culpa del fred mortífer de què sempre et queixes.

A la primavera,
quan et neix el somriure,
tal com ho comença a fer el dia
i les flors del camp que tant et mires.

A l'estiu,
amb la teva cara pigada i vermella
dels dies de platja que tens com a prioritat.

I a la tardor,
quan el marró de les fulles
es confongui amb el dels teus ulls brillants
i amb el del teu cabell llarg i llis.

Perquè t'estimo,
i encara que no ho demostrí
vals més que un milió de poemes d'amor.

ELS CORS TRENCATS S'ARREGLEN AMB COLA

Fred. Un fred que congela l'aire i fa que la respiració sigui costosa. Un fred que et paralitza completament i que t'impedeix actuar. Pes. Un pes que et trenca els ossos, et comprimeix i et deixa sense forces. Un pes que sents constant sobre les espatlles, com si portessis un sac de rocs, el qual augmenta el seu pes a cada pas que fas. Silenci. Un silenci que pesa i t'esclafa lentament. Un silenci que no saps com aturar. Un silenci el qual es fica a les teves orelles, i les fa sagnar fins al punt de deixar-te sord. Debilitat. Un sentiment que el fa sentir insuficient, i et fa sentir petit a cada segon que passa. Un monstre que et devora l'ànima lentament deixant un forat al teu pit. Un forat que no pots omplir fàcilment. I et sents sola.

Fa més d'un minut que et truco, només per sentir el teu contestador, sé que no entendràs mai el perquè ho faig, però et deixo un missatge per així no estar sola. La nostra imatge s'ha quedat en dos fantasmes del passat, i totes les memòries que passen lentament pel meu cap em fan recordar, memòries passades, com les que un cop vam cantar. I l'única cosa que vas deixar va ser el meu cor trencat. Gràcies a tu vaig aprendre a desconfiar, a aïllar-me de totes les persones importants per mi que em volien consolar. Però, tot i això, gràcies. Gràcies per haver aparegut a la meva vida, gràcies per fer-me creure que no era autosuficient, gràcies per fer-me plorar fins al punt de quedar-me adormida, gràcies per mirar-me amb els teus ulls marró castanya, els quals un cop em van fer creure que t'importava de veritat. Gràcies per ser així, ja que tot i no semblar-ho m'has ajudat a millorar. Quan per fi vaig aconseguir deslliurar-me de les cadenes que em tenien lligada al teu record, vaig ser capaç de veure que no tots eren com tu. Que podia valer-me per mi mateixa i que no depenia d'un home, que no tothom em volia ferir. Gràcies a tu, he descobert el que es sentir amor per algú. Tu eres el meu Eres, però el que anomenàvem com nostre es va acabar. I ara que ja sé que es sentir papallones a l'estómac, mentre tu les mataves, ell les sap cuidar. Ara ell és el meu ets.

Sento el rellotge de paret tocant les dotze. Reposant sobre la taula de la cuina uns plats empolsinats, i l'únic que puc veure és la teva imatge, recolzat a la taula, explicant les teves històries sense final. Em meravellava, la manera en què rius, una melodia que ressona per tota la casa, i li dona vida. El com de calmat ets. Tu ets el sol de la meva tempesta i la llum que enlluerna els dies més negres. Em passejo pel menjador, i em topo amb aquelles caixes de fusta i vidre, on tots els sentiments queden immortalitzats. Un rampell em recorre el cos, en veure'ns en una foto junts i de la mà agafats. Ets el dia que seguia a la meva nit. Ets la coherència de la meva bogeria. Ets el mar del meu vaixell de vela, i el vent que l'impulsa cada dia. Ets el tresor del meu mapa de pirates, el qual jo protegeixo i adoro.

Amagat a un racó del meu cor, estan totes les teves mirades. Ets la solució de les meves preguntes. I ets qui em resguarda de la crueltat que en el món habita.

Ets un sentiment inexplicable. Ets l'alegria radiant que viu en el teu somriure i l'amor que transmetes a través dels teus ulls. Ets la tendresa, que s'acomoda en les teves paraules i la delicadesa del contacte de la teva pell amb la meva. Ets la seguretat que desprenen els teus petons i la protecció que reflecteixen les teves abraçades. Els sentiments que et representen són tants com granets de sorra a les platges. I l'admiració que sento cap a tu és innumerable. T'escriuria una cançó, però em faltaran les lletres, potser una pel·lícula, però no captaria la teva essència. Ets com una tempesta anunciada de primavera, que acaba sent una pluja suau. Un vent estrepitos, que en realitat és una brisa suau. Ets la mandra que rellisca entre els llençols de bon matí, fent que et plantegis seguir dormint. Ets la dolça temptació de dormir despullat en una nit acalorada d'estiu. Ets el desig de menjar maduixes amb xocolata. Ets el somni d'enfonsar-me dins el teu oceà. Un sonor petó a la meva galta, ressona per dins el meu cap. I la teva veu suau em desperta curiositat. Ets humà o ets un àngel?, vaig arribar a pensar, més tot i no tenir ales, ets l'únic que em fa volar.

Ets un bell record, un record que passa pel meu costat cada dia. Ets qui em dibuixa un somriure quan no ho puc fer jo mateixa, i ets amb qui parlo de les coses que més m'afecten. I tot i el temps passat i tot el que hem viscut tu ets qui arregla el meu cor amb una cola especial al que tu l'anomenes, felicitat.

Moments

N'hi ha de bons,
on ho veiem tot clar
iensem que és impossible
que ens passi res dolent.

N'hi ha de dolents,
on ho veiem tot fosc
iensem
que és impossible
que ens passi res bo.

La vergonya,
del primer t'estimo.

Les ganes de plorar,
del primer desamor.

La gelosia,
de veure com tracta
a un altre igual que a tu.

La tranquil·litat,
després de fer l'amor.

L'alegria,
d'escoltar un nen rient.

El buit,
de viure la mort
d'aquell familiar tan proper.

Moments,
tots s'han de viure,
però sobretot
gaudeix-los.

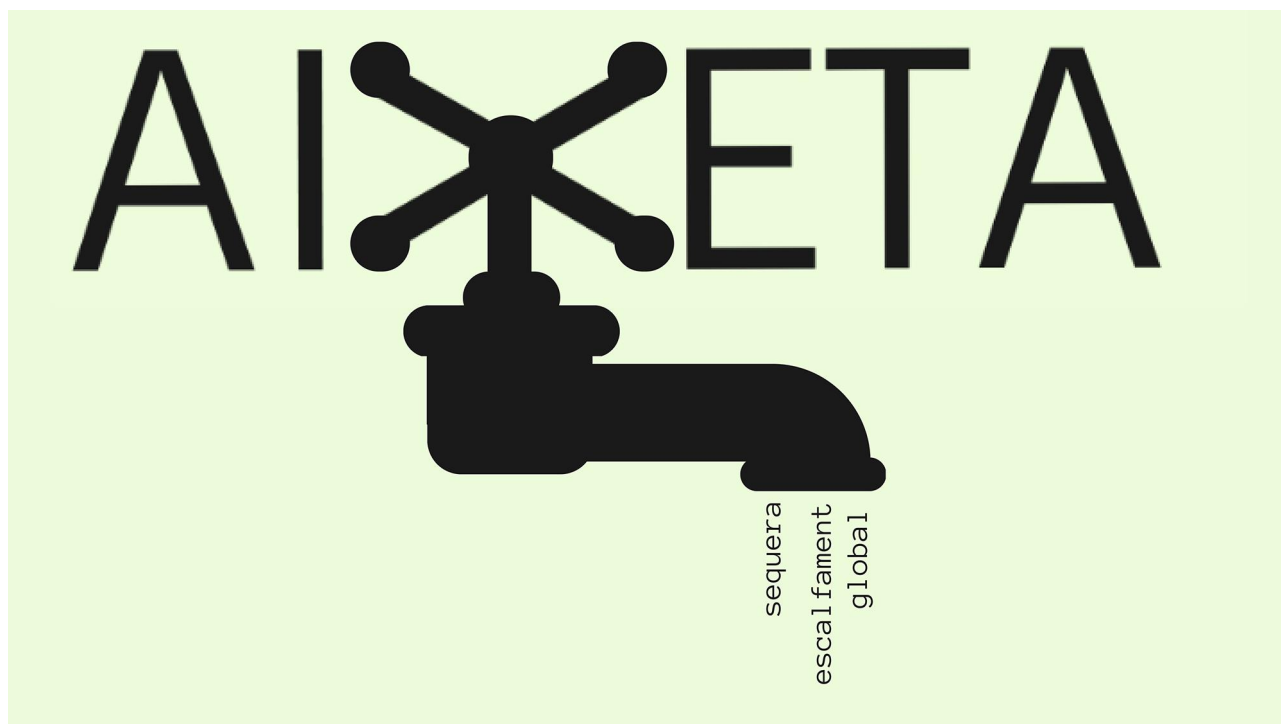
CICLES FORMATIUS

Pseudònim: Aixeta

Classe: 1r SMX

Juan Sebastian Guzman

Aixeta

Ulls tristos

Si tothom pogués veure darrere
dels teus ulls tristos,
veurien totes les guerres que has lluitat,
totes les vegades que no has volgut seguir endavant
i fins i tot totes aquelles vegades
que no has volgut obrir els ulls al despertar.

Entendrien que no cal tenir
els ulls d'un color especial.

La teva història i tot allò que has vist
fa que el teu marró fosc sigui el color
amb més història i únic del món.

SI NO FOS... PEL MEU MELIC

Fred. Un fred que congela l'a
Si no fos, - diu el veí,
per aquesta gran sequera,
començaria el matí
amb un humor de primera.

- I doncs? – li diu el noi-
Tens un hort o el tros desert?
- I ara! – diu tot cofoi-,
tinc l'hort ben espès i verd.

- Així doncs, què us amoïna?
Us falta aigua pel bestiar?
- I ara! És la piscina:
no hi haurà aigua per nedar!

- Vostè no ha sentit parlar
d'emergència climàtica,
dels ODS, del pantà;
una enorme problemàtica?

- Doncs no, això no em preocupa.
Però sent el que jo li dic?
- Oi tant. Veig que es mira amb lupa
el borró del seu melic.

Una fulla

**Una fulla cau de l'arbre, acaronada pel vent de ponent;
Mentre rodola per les branques, recorda la verdor de quan era primavera:**

<< sí, aleshores tot era verd i frondós, feia olor de menta i romaní, de terra humida.
De l'arbre estant, veia com jugaven la canalla de la casa del davant.
Quin temps més propici: tot estava per fer, per descobrir, tot era bonic i tot brillava.
Els rajos enlluernadors del sol escalfaven les arrels i l'ànima de l'arbre;
Les branques en la màxima esplendor, tanyaven i es bifurcaven;
dels plançons en sortien petites fulles, tendres i delicades.
La perpetuació de l'espècie estava assegurada.

L'època que més recordava, però, era l'estiu: calor, xafogor, pluja tempestuosa...
Els brots van sortir a la primavera, ja apuntaven cap a llevant, verds, esplendorosos.
La canalla de la casa del davant, que ja eren més grans, desprenien olor a sal i brisa marina.
Des de la branca els sentia dir que venien de vacances, del mar, deien.
Igual que els esqueixos, que desitjaven poder créixer i acabar essent una branca gruixuda,
ella, que ja havia fer un llarg camí, anhelava poder acabar la feina per poder descansar
plàcidament.>>

**Com una pluja de tardor, suau però intensa, que assaona el terreny per deixar-lo a punt:
La fulla cau suaument, i s'afegeix a les altres que també fan de coixí.**

**La canalla de la casa del davant ha marxat, qui sap a on, buscant qui sap què....
Només tornen els dies assenyalats i cada vegada són menys, però així és la vida, diuen.
Mirar enrere no és una opció: sempre pensaràs que hauries pogut fer més, fer-ho millor.
Però vist en perspectiva, has d'estar orgullosa de la feina feta, del treball de tants anys.
I encara que s'acosta el fred, l'hivern i la neu, la llum del sol encara brilla cada dia i l'escalfor que
desprèn és intensa i gens aclaparadora.**

Ara és el moment de gaudir dels petits detalls, dels petits instants, de ser feliç, de ser fulla.

LA PLUJA I JO

El dia que el vaig conèixer plovia a bots i barrals. El capvespre que em va fer el primer petó feia un ruixat. La nit que em va dir que m'estimava va caure un xàfec. I quan em va dir adeu feia la xim-xim, aquella pluja menuda i persistent tan agradable.

El vaig conèixer una tarda del mes d'agost, just quan havia creuat el carrer, davant de la pastisseria d'on sortia de comprar. Era una tarda d'estiu d'aquelles de tempesta. Havia fet un sol i una calor espatarrants fins llavors, i en un moment, el cel es va enfosquir amenaçadorament, i va començar a diluviar. Jo no portava paraigües, evidentment. Mai en porto, per molt que plougui. M'agrada sentir l'aigua que cau sobre meu. I si em mullo, m'és igual. Quan arribo a casa, em dutxo, i em queda una sensació molt agradable. Vaig veure que em mirava amb cara burleta, pels cabells i la roba xopa i, sense dir-me res, es va acostar a mi i em va tapar amb el seu paraigües. Em va dir *"Ens hem trobat en el moment exacte. Els astres s'han alineat i just en aquest punt hem confluït tu i jo. És el destí"*. Me'l vaig mirar amb cara de sorpresa i vaig pensar que aquelles paraules estaven una mica fora de lloc, per ser la primera vegada que em veia i que parlàvem, però vaja, era un noi força atractiu, i em va fer gràcia. Em va acompanyar a casa, que no era gaire lluny, i em va demanar si necessitava alguna altra cosa. Evidentment, no. Però no li podia pas etzibar així mateix, ja que s'havia mostrat atent amb mi. Li vaig dir: *"No, gràcies. Ja has fet prou per mi. Per agrair-t'ho, si vols quedem una estona i prenem un cafè"*. Ho vaig dir més aviat per ser amable, no esperant que la resposta fos afirmativa. És el risc que es corre quan es fan compliments més aviat forçats. *"Ostres, em sembla genial. És la millor proposta indecent que m'han fet en molt temps. No la puc deixar escapar. Em sembla una idea brillant que puguem tornar a coincidir. Haurem d'esperar el senyal, però"*. Aquí ja em vaig començar a espantar, però sense tenir temps de dir res més, quan me'n vaig adonar, ell ja havia desaparegut. Vaig pensar que potser ja no el veuria mai més, i que segurament seria el millor, però tot i trobar-lo realment estrambòtic, m'havia despertat certa curiositat.

El capvespre que en feia cinc des de que ens vam conèixer, va fer una gotellada. No n'havia sabut res més des del dia que em va acompanyar amb el paraigües. I de sobte, vaig sentir el timbre. Em vaig sorprendre de veure'l darrera la porta tot encorbatat i amb un ram de flors. Ho vaig tornar a trobar fora de lloc, però justament per això, em va cridar l'atenció. Hauria d'haver fet veure que no era a casa, però la meva curiositat va ser més forta una altra vegada i vaig obrir. *"Bona nit, princesa! El senyal ha arribat. Torna a ploure. És el moment exacte per tornar-nos a trobar i poder-nos conèixer millor. Unes flors per la flor més bonica del jardí"*. Gairebé se'm va escapar el riure, i ara quan hi penso, encara me'n

faig un tip. Però, per educació, no ho vaig fer en aquell moment. Sense dir-li res (no hagués trobat cap paraula adequada), li vaig acabar d'obrir la porta i el vaig convidar a entrar a casa. Vaig posar les flors en aigua (un ram preciós, per cert), vam seure al sofà i vam parlar una estoneta. Bé, va parlar ell, jo em limitava a escoltar-lo. Mentre parlava sense parar, i sense solta ni volta, crec, jo me'l mirava i intentava descobrir quina mena de personatge devia ser. Tenia els ulls negres, molt foscos, molt intensos. El seu posat era seriós, tot i que, quan somreia, tenia un punt d'encantador. Vam sortir al portal. Gairebé no plovia, queien només quatre gotes, i se sentia l'olor embriagadora de la terra molla. Sèiem al primer esgraó de la petita escala que baixa cap al jardí. Em va mirar amb cara de qui s'enamora per primera vegada, i em va fer un petó poruc, com si no gosés. L'aigua que queia per entre les reixes, li va mullar la cara. I va dir *"És fascinant. L'aigua ens envolta. La nostra relació està embruixada per la pluja. Te n'adones?"* Bé, per començar, no sé de quina relació parlava, perquè ens havíem vist dos dies, comptant aquell. I per acabar, aquell noi tenia la facilitat de convertir qualsevol casualitat en una premonició inalterable. El petó em va agradar. Era dolç. Era sentit per part seva. Em va semblar que hi posava tota la seva vida, en aquell petó. Vaig pensar que si havia d'esperar que ell es decidís, allò aniria per llarg. Per tant, li vaig girar la cara cap a mi i li vaig agafar amb les mans. Li vaig mirar els ulls fixament, demanant-li alguna cosa més. Em va semblar que s'enrojolava. Va tancar els ulls. M'hi vaig acostar, i el vaig fer esperar una mica fins que el vaig besar a la boca. Jo ja m'apassionava, quan va obrir els ulls de sobte, i va dir *"No és l'hora encara. No corris tant. I el joc? Tot al seu moment"*. I de cop, com l'altra vegada, quan me'n vaig adonar, ja no hi era. No m'havia passat mai una cosa semblant. Era surrealista tot plegat. No obstant, després d'aquella nit, em vaig quedar força inquieta, i la veritat, és que tenia ganes de tornar-lo a veure.

La nit que feia vuit dies des de que ens vam conèixer, em va tornar a sorprendre. Es va tornar a presentar a casa, aquesta vegada sense flors. Venia vestit d'esport, i estava molt atractiu. Vam sortir a passejar per un parc que hi ha al costat de casa. Feia una nit clara i tranquil·la. No feia gens de fred. Però mica a mica, mentre passejàvem, l'ambient es va anar fent cada vegada més humit, i el cel es va anar tapant. Potser si que les seves premonicions no fallaven. Aquella nit el vaig trobar diferent. Gairebé no parlava, i tenia un posat encara més seriós que de costum. Quan ja feia una estona que caminàvem, em va agafar la mà. La vaig notar tremolosa. Devia estar nerviós. Es va aturar, es va girar cap a mi, i com volent-se fer l'interessant, i jugant amb la mirada, em va dir *"T'estimo"*. M'ho va dir fluixet, amb certa gravetat a la veu, com si fos una sentència. Justament en aquell moment, es va sentir un tro impressionant, i en un segon, es va posar a fer un xàfec imponent. Amb el soroll del tro i de l'aigua, no el vaig sentir bé, i quan li vaig fer repetir, com que va haver de cridar més del compte, va acabar de perdre aquella veu que volia fer semblar tant important. Suposo que es va sentir decebut, perquè el vaig veure com enfonsat, com si li hagués caigut una llosa al damunt, com si aquell dia s'hagués adonat que era realitat que els seus plans sempre es veien aixafats per la pluja que, per altra banda, sempre m'acompanyava a mi. Sense acomiadar-se, el vaig veure perdre's carrer enllà, amb el cap cot i l'ànim destrossat.

Trenta-dos dies després de que em tapés amb el seu paraigües, i després d'experimentar sobre la seva pròpia pell que cada vegada que em veia, la pluja li espatllava els plans, vaig rebre un whatsapp que em deia que volia veure'm per dir-me adeu, que allò no funcionaria, però que no podia venir a dir-m'ho en persona perquè plovisquejava i no tenia ganes de tornar-se a mullar. M'ho va dir en el seu estil: *"Bona nit, princesa! Els senyals eren clars, però la pluja que t'acompanya sempre els ha destruït. També ha destruït una relació que hauria pogut ser molt bonica. No podrà ser. Em sap greu, perquè et sabia enamorada de mi, però el destí ho ha volgut així. Haurem d'acceptar-ho. Volia venir personalment a dir-t'ho. Ho hagués trobat més elegant, més de la meua manera de fer, però quan he sortit al carrer, he vist que plovisquejava. Increïble. Ni dir-te adeu he pogut fer, princesa! Et portaré sempre al cor"*. Com sempre, la seva sortida em va tornar a semblar fora de lloc, però també com sempre, em va agradar. Com a mínim, era curiosa. I era diferent de la resta de nois que havia conegut fins llavors. Increïblement diferent. Tot i així, estic convençuda que des del principi, la pluja havia jugat a favor meu.

Matar el nervi

-Estàs bé, Pep? -va interrogar-lo l'odontòloga, amb el somriure emmascarat per una rèmora d'una pandèmia remota.

Tot valorant les possibles conseqüències que aquella pregunta sobrera podria desencadenar, en Josep Maria es va estremir de mala manera en sentir la primera fiblada de dolor incipient, esmorteït convenientment per una dosi generosa d'anestèsia. Va enravenar el cos de forma exagerada damunt la cadira, amb el sentit del ridícul a flor de pell però incapaç de plantar cara al temor atroç que cada visita a cal dentista li produïa des de temps immemorials.

Ell li va somriure, tot preguntant-se en quin moment la suposada confiança entre ells dos, pacient i dentista, havia autoritzat la facultativa a burxar-lo amb un diminutiu que li semblava massa familiar, infantil, gairebé intrusiu. Va assentir alçant les celles, en un gest que volia aparentar normalitat disfressada de sorpresa.

Un telèfon a la sala del costat va interrompre l'inici d'una endodòncia que agendaria trobades incòmodes en aquell petit cubícul durant les setmanes següents. L'intercanvi protocolari de monosíl·labs entre la dentista i l'interlocutor va desembocar en unes riallades sense aturador, impròpies del lloc i l'hora, contrapicades per intimitats revelades amb un to somort però que irremissiblement es van convertir en l'avantsala d'una altra allau de rialles abassegadores. En Josep Maria va repartir la mirada entre el pitet d'un sol ús que li feia pessigolles i la punta de les sabates, on hi va advertir un desgast preocupant. També va posar en entredit la conveniència d'uns mitjons tan gruixuts a mitjans d'abril.

De cop i volta, sense que vingués a tomb de res, va començar a notar com un formigueig especialment mortificador se li enfilava pels camals del pantaló gris. Gairebé alhora la paranoia es va accentuar amb la sensació que la llengua li creixia fins a una grossor increïble, com una serp enroscada al voltant de la boca apuntalada pels sensors. L'ofec li va inundar la gola a ritme de tempesta marítima. Per uns instants, va tenir la certesa que moriria allà esternellat, sense l'auxili pertinent, adoptant una postura de titella amb els fils tallats. La doctora el trobaria i segurament no perdria ni un segon a trucar a l'amiga de torn per explicar-li, entre rialles, que tenia un ximple que l'havia dinyat per por que li fessin una endodòncia de manual. Probablement també li dedicarien una columna minúscula al setmanari local, obviant-ne el nom complet, limitant-lo a unes tristes inicials, des d'on un becari sorneguer no s'amagaria a l'hora de burlar-se d'aquell pobre desgraciat que havia preferit morir abans que li matessin el nervi.

-No hi ha la Maite?

L'arribada d'una higienista despistada que s'havia equivocat de cubícul va salvar-lo de l'atordiment i la paràlisi. Sense deixar-li temps per respondre (fet que li va agrair mentalment, ateses les circumstàncies), va tancar la porta d'una revolada. Com si fos un sainet ple de disbarats -del qual en Josep Maria des de la seva butaca era l'únic espectador-, va reaparèixer en escena la doctora tot murmurant una mena d'excusa sobre la demora. Se'l va mirar amb ulls encuriosits, amb aire de científica que ha descobert al microscopi una espècie que mereix ser estudiada detingudament. Va notar el front perlat de suor del pacient i va renyar-lo amb un silenci condescendent, aquell registre reservat a criatures de pit o addictes irrecuperables per la societat.

-Pep, has de ser més valent...

Tornem-hi. Valent, diu. Pacient, deu voler dir. El pacient pacient. Com és allò? Qui espera desespera. Perquè, en el seu cas, l'esperança ja l'havia perdut feia temps...

L'Esperança havia marxat un dia abans de les vacances de Setmana Santa. Bé, per ser exactes, va desaparèixer, esfumar, volatilitzar fins a l'extrem que dubtava si realment havien arribat a conviure aquell grapat d'anys en aquell pis que era un cop de puny. Seu només tenia un munt de factures apilades, els xampús i acondicionadors al prestatge del bany i una ferida mal cicatritzada a l'ànima que de tant en tant supurava. Era de justícia, això sí, reconèixer que la noia havia fet les coses molt més ràpid (no indolores) que no pas la doctora que encara l'observava amb les celles arquejades. Va plantejar-se seriosament deixar-ho estar: aixecar-se d'un salt, arrencar-se el pitet i fotre-li quatre crits. Immediatament, però, li va venir al cap la mandra infernal que suposaria buscar una altra clínica dental que li entrés pels ulls, visualitzar un nou hàbitat de tortura, pressupostar tot el que li havien de fer per maquillar aquell somriure desdentegat.

Va calcular mentalment quanta estona deuria portar allà tancat, amb mitja boca en guaret a l'espera que la dentista decidís posar-s'hi d'una vegada. Va recordar el consell d'un bon amic a qui havia perdut la pista feia temps: "deixa volar la imaginació: comença a preparar les properes vacances, pensa on aniràs a sopar divendres que ve, quina peça de roba et farà el pes de la botiga de moda... En definitiva, allibera la ment i aplica't un placebo plaent".

Amb una mica de sort, les vacances trigarien a arribar: només de pensar en la solitud ensordidora del pis li queia el món a sobre. La rutina (fins i tot, les cites concertades a cal dentista) era l'única distracció que aconseguia mantenir-lo connectat, amb unes constants vitals oscil·lants però constants. Ara que ho pensava, anomenar-les vitals era, de bon tros, massa generós. Constants "i tal", les havia rebatejat un matí davant del mirall pentinant-se uns cabells cada cop més platejats.

Restaurants... I un rave! Tot aquell ritual d'haver d'estar dies, fins i tot setmanes, amb la pressió d'encertar el lloc, els plats, el vi, el preu del tiquet... havia convertit una afició de jove en una altra tortura que preferia esquivar. L'alternativa del menjar a casa li provocava pànic: haver d'obrir la porta a un desconegut per recollir unes vitualles suposadament

fresques i d'origen inclassificable era un exercici que ara mateix no estava disposat a afrontar.

El seu vestuari anava perfectament de la mà del seu estat d'ànim: sabates desgastades, jerseis grisos d'escolanet, pantalons sense una línia clara i un gec que semblava un apèndix de la seva anatomia. Renovar l'armari també li feia una mandra exagerada: haver d'aguantar interrogatoris de dependents oxigenades, suades antològiques als canviadors, tallatges i modes incomprensibles.

Per tant, el seu placebo particular passava irremeiablement per pensar com s'ho faria per sortir amb vida d'aquell endodòncia maleïda que li havia robat el son les últimes deu nits. Més que matar el nervi es tractava de no morir en l'intent. Ara notava els nervis a la boca de l'estómac, però en aquell moment una flatulència hauria estat l'inici de quelcom indescriptible.

Va respirar fondo i va decidir tancar els ulls, com si allò hagués d'atenuar el tràngol.

-Pep, anem per feina, val?

T'HE FET UNA CANÇÓ

PLAF!

Va tancar la porta amb tanta força que em va bufetejar, mà de fusta irada; un ventallot a tot el que havíem construït plegades. A l'entrada de casa seva, on abans hi havia un «hola amor què tal?» o un «que hi ha la Duna?» si em rebia la seva mare, ara mutisme i solitud. Qualsevol idea emmarcada en el futur de nosaltres va passar de somni a falòrnia i, amb el cap jup per la pena apilada, vaig remolcar-me fins al cotxe. La música va desvetllar-se amb el contacte de la clau i els War On Drugs van prosseguir allà on els havia abandonat. «Dreaming of starting up again, so if you look, you'll find yourself». Cantar l'última tonada va ser donar les gràcies al cantant. Les cançons ja en tenen prou amb els seus maldecaps, igual que les persones —no espereu que us salvin tothora—, però a vegades convergim i llavors són mà a l'espatlla. Em pregunto si van ser elles que ens van dur fins aquí, totes les que ens havíem ensenyat, les que podíem entendre i les que no, deixondint-nos del dedins les aventures que entonaven; solatge amuntegat esllavissant-nos. Potser van ser les sèries que engolíem ajaçades al seu llit després de fer l'amor i que ens parlaven d'escenaris llaminerament solters. O potser el silenci dels meus pares que no ho han acceptat mai. No ho sé. El que sí sé és que mica en mica vam deixar d'acaronar-nos, d'afalagar-nos, fins a escolar-nos per complet, com la clau que cau al clavegueram —cau de rates i descuits— que ja no es pot recuperar; sols lamentar la pèrdua i veure com s'esmuny aigües enllà.

És un matí autumnal i feréstec, com tots els matins que albiren sorpreses. El cel grisós emmalengeix el cotxe i m'hi sento més sola que acotxada. A fora, els arbres s'alcen com llamps invertits que escup el terra i plou boira cap enlaire. Llevar-se sense una notificació seva m'ha deixat tan buida que per no tenir no he tingut ni gana. El meu seny és una pasta agafatosa que enyora el son i condueixo sense gaire determini, però ho he de fer, he de donar-nos el final que ens mereixem, malgrat tot.

Tornava a casa amb la música a tota hòstia i el plor desbocat, intèrpret bavallosa. L'acabava de deixar. M'esperava una resposta visceral, sí, però més asserenada. Collons, que aviat en cardarem dinou, no fotem... El cas és que no m'hi volia empenyar, ni volia que ella ho fes amb mi. El disc dels War On Drugs em redimia de la culpa i va ser llavors quan em vaig desemboirar. I si li faig una cançó? Una última cançó?

Aparcada al solar que voreja el mas, em desdic. No m'ha respost el missatge. No sé si hi serà ni si em voldrà veure. Indecisa, ressegueixo estrofes en veu alta. No les vull decebre, si al final les he de menester se'm podrien revelar.

Va ser ahir, acabada d'arribar a casa a mitja tarda, després d'anar-la a veure, que m'hi vaig posar. Tancada a l'habitació vaig arreplegar la guitarra i vaig ploure-ho tot: la culpa, el desànim, la por anticipada, les excursions al cos de l'altra, la primera vegada tantes vegades, la bellesa intacta malgrat tot. Soltava frases arrapades a l'estómac i si alguna em feia el pes l'allotjava a la llibreta. Van cridar-me per sopar sense insistència; els meus pares ja ho saben, si passo rabent pel seu davant i dic un hola moix és perquè vull aïllar-me, i m'ho respecten. Tan sols la Neula és ben rebuda en aquest confinament, s'aclofa al puf emparquetat de pèl de tant ajaure-s'hi, amb les parpelles amollades i les orelles teses. De tant en tant grinyola perquè li orbita algun mosquit i els seus miols afinats m'arrangen els acords. Entre versos i guixades vaig anar a dormir a les quatre de la matinada.

S'obre una finestra i la Duna treu el cap.

—No estic d'hòsties, ja em vas dir el que m'havies de dir, oi? Fot el camp! —diu amb la veu aspra i poc sorpresa, suposo que m'ha vist arribar.

Si ens quedàvem soles a casa, ho fèiem, això de mirar enfora quan rondinava un cotxe al pati; engrunes de doctrina provinciana.

—Espera't Duna, si us plau. T'he fet una cançó. —Em despenjo la guitarra i ella la rebutja bufegant.

—D'acord, ara baixo.

Obre la porta amb el posat d'un gat esquerp.

—Escolta-la i no t'enredo més. T'ho prometo.

No diu res. Tanca la porta i s'asseu al banc de l'entrada. Trec la llibreta i em calço la guitarra. Soc una planta nervada. La cançó es desembolica amablement i, tret d'un parell de sotracs, es fa entendre de principi a fi. L'acabo i alço el cap, fins ara cot. A la Duna li riuen els ulls, llàgrimes discretes li desemboquen a la llera dels llavis somrients.

—Gràcies —xiuxiueja honradament.

—De debò?

—De debò. M'agrada això que dius de les claus i el clavegueram, que deixem escapar algunes coses per descuit. Tens raó, no t'he cuidat prou, i ara et feia més falta que mai. Suposo que per això em vaig enfadar ahir... Necessitarem temps, és clar, però això no és el final de res. No et culpis, Abril. Les relacions mai no moren, es transformen. Aquí em tens. Ho saps, oi?

Música de ball no balla

Algunes cançons no diuen res, no expliquen res.

Les cançons vénen d'un lloc i van a parar a un altre, són un retrat.

No és la música qui és més o menys accessible, sinó tu.

Cotxe xafat, equip música.

Vedruna Escorial Vic

